

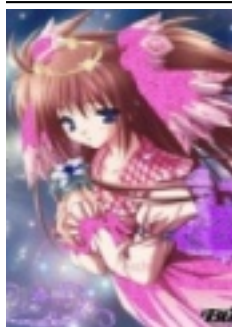
Định Mệnh Không Thể Đổi

Contents

Định Mệnh Không Thể Đổi	2
1. Chương 1: Trường Mới - Đụng Mặt Hotboy	2
2. Chương 2: Con Ác Mộng - Hẳn Là Ai???	3
3. Chương 3: Quá Khứ	5
4. Chương 4: Thân Phận Thật	6
5. Chương 5: Thân Phận Thật (2)	7
6. Chương 6: Thân Phận Thật(3)	8
7. Chương 7: Khó Xử	9
8. Chương 8: Chị Nuôi	11
9. Chương 9: Đại Loạn	12
10. Chương 10: Đại Loạn(2)	13
11. Chương 11: Hội Trường	14
12. Chương 12: Hội Trường(2)	15
13. Chương 13: Đứng Ép Tôi	16
14. Chương 14: Cạnh Tranh	17
15. Chương 15: Cạnh Tranh(2)	18
16. Chương 16: Danh Hiệu Hotgirl	19
17. Chương 17: Đi Chơi	20
18. Chương 18: Đi Chơi(2)	21
19. Chương 19: Bí Mật	22
20. Chương 20: Gặp Mặt	23
21. Chương 21: Lễ Kỷ Niệm	24
22. Chương 22: Hôn Ước	25
23. Chương 23: Tôi Hận Cô	26
24. Chương 24: Học Sinh Mới	27
25. Chương 25: Sự Cố Ở Phòng Thí Nghiệm	29
26. Chương 26: Thử Thách Trên Núi	30
27. Chương 27: Anh Yêu Em	31
28. Chương 28: Tổ Tình Trên Biển	32
29. Chương 29: Tổ Tình Trên Biển(2)	33
30. Chương 30: Du Học	34
31. Chương 31: Hạnh Phúc	35
32. Chương 32: Quay Lại- Trả Thù	36
33. Chương 33: Đau	37
34. Chương 34: Đau(2)	38
35. Chương 35: Sự Thật Phơi Bày	39
36. Chương 36: Bắt Cóc	40
37. Chương 37: Bắt Cóc (2)	41
38. Chương 38: Sợi Dây Chuyền	42
39. Chương 39: Kí Ức	43
40. Chương 40: Kí Ức (2)	44
41. Chương 41: Hội Chợ	45

42. Chương 42: Sự Trở Lại	46
43. Chương 43: Đằng Sau Sự Thật	47
44. Chương 44: Trả Thù	48
45. Chương 45: Đau Đớn	48
46. Chương 46: Xin Hãy Buông Tha Anh Ấy	49
47. Chương 47: Đừng Bắt Em Phải Chọn	50
48. Chương 48: Anh Sẽ Không Bỏ Rơi Em Nữa Đây	51
49. Chương 49: Bệnh Tim	52
50. Chương 50: Quyết Định	52
51. Chương 51: Nhớ	53
52. Chương 52: Ý Chí Của Cuộc Sống	54
53. Chương 53: Hy Sinh Thầm Lặng	55
54. Chương 54: Kết Thúc	56

Định Mệnh Không Thể Đổi

Giới thiệu

Truyện kể về chuyện tình tay ba giữa Ngọc , Dương và Phong. Định mệnh đã lấy đi kí ức của cô với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-khong-the-doi>

1. Chương 1: Trường Mới - Đụng Mặt Hotboy

Tại trường Lung Linh

Hôm nay là ngày khai trường , sân trường rộn rã tiếng cười đùa , đông vui tấp nập. Trường Lung Linh là 1 ngôi trường lớn nhất nước dành cho con nhà quý tộc . Mỗi lớn học đều được trang bị những thiết kế hiện đại. Thế nhưng, ở cuối dãy phòng, nơi vắng vẻ nhất không có một ai qua lại, có một cô gái vô cùng xinh xắn trong chiếc váy đồng phục làm nó đẹp nhưng 1 nàng công chúa nhưng toát lên vẻ lạnh lùng đang ngược lên nhìn bầu trời trong xanh với những ánh nắng vàng óng đang chiếu vào nó , lung linh như 1 viên ngọc.

- Ngọc ơi Ngọc !!!! Thì... ì ra Ngọc ở đây làm Mi..i đi tìm một muốn chết luôn nè!!!!

Nghe thấy tiếng gọi mình nó quay nở 1 nụ cười tươi như hoa mới nở nói

- Hi hi ngoài đó ồn ào quá nên mình ra đây át. Xin lỗi đã để Mi đi tìm.

- Mà ở đó chán lắm, cứ nói đi nói lại mấy cái gì đâu không, chán quá nên đi tìm Ngọc nè .

Nghỉ một chút Mi nói tiếp

- Nóng muốn chết luôn á . Thôi mình ra đó đây trước đây, tí nữa nhớ vào lớp 10A1 ở dãy lầu đối diện nhé. Mi đi đây.

Nói rồi Mi chạy đi mất để lại nó một mình với nỗi buồn sâu thẳm. Nhìn lên trời, nó ước mình giống như những đám mây trắng bồng bênh trôi, tận hưởng những giây phút yên bình và được tự do bay nhảy. Nhưng đó cũng chỉ là ước mơ thôi. Nhiều lúc nó tự hỏi bản thân mình rằng thật sự mình là ai và tại sao mình lại sinh ra kia chứ. Đang miên man với dòng suy nghĩ bỗng nó nghe tiếng hò hét ồn ào sau lưng mình. Quay lại nó thấy một đám con gái đang vây quanh một người con trai rất đẹp cao khoảng 1m85.

- Wow !!!!! Đúng là hotboy có khác, đẹp zẽ sợ lun - HS1

- Trời ơi !!! Sao mà đẹp thế này, càng nhìn lại càng thấy đẹp - HS2

- Anh Dương là đẹp nhất rồi, đâu có ai dám hơn đâu chứ - HS3

-

Nhìn mặt hấn nó càng thấy tức, tự đứng ở đâu chui ra phá hỏng, còn kéo thêm cái lũ hám trai này nữa chứ. Nó bực bội cố tìm đường đi ra nhưng đã bị lũ con gái chặn hết. Hấn đã thấy nó và nở 1 nụ cười chết chóc về phía nó.

- TRÁNH RA!!!!- Hấn lạnh lùng quát làm lũ con gái sợ hãi né qua một bên.

Còn nó, nó chẳng quan tâm đến dù biết hấn đang đi đến chỗ nó. Đối với nó hoa đẹp là hoa có gai nên tốt nhất là tránh xa những cây hoa đó bởi chúng có thể giết người mà cần dùng dao. Vậy là nó đi ra khỏi đám đông để tìm 1 nơi nào đó yên bình hơn. Vừa bước đến chỗ hấn thì hấn níu tay nó lại, cuối người và nói nhỏ vào tai nó:

- Đừng có ra vẻ thanh cao, muốn gây sự chú ý với tôi đó à!!!!- Hấn cười lộ rõ vẻ coi thường.

Nó im lặng không nói gì, thế rồi mắt nó sáng lên, trên môi hiện lên một nụ cười, thì ra trong trường này lại có vườn hoa lớn đến thế, với đủ loài hoa, mà nó thích nhất là hoa kiêu ngọc (tên nó đấy) , ở giữa còn có 1 cây hoa lớn nở 2 bông vô cùng sắc sỡ, đó là hoa hoàng kim rất quý và hiếm,(bật mí thêm nhé : nó rất thích hoa nên trong vườn nhà nó có rất nhiều hoa do nó trồng) nó có thử trồng mấy lần nhưng không thành công.

Còn hấn đang nhìn theo hướng khác nên nghĩ nó đang cười với hấn.” Ha ha ha được lắm, tôi sẽ cho cô khóc không còn nước mắt”.

Nó đi nhanh ra vườn nhà và không quên quay lại nhìn mặt hấn, nó biết rõ hấn đang nghĩ điều gì mờ ám nên cố tình dẫm lên chân hấn một cái rõ đau.

- A...a ... Cô làm gì vậy hả???- Hấn quát, từ trước giờ chưa có người con gái nào dám làm vậy với hấn. Nó thì chẳng nói gì chỉ im lặng bước đi.

2. Chương 2: Cơn Ác Mộng - Hấn Là Ai???

Ở vườn hoa

Vườn hoa ở đây đẹp thật, tuy không bằng vườn hoa nhà nó nhưng ở đây có hoa là nó thích rồi. Không khí lại trở về yên bình như cũ. Như nhớ ra điều gì đó, nó vội vã nhìn vào đồng hồ, chắc cũng tới giờ phải vào lớp rồi. Nghĩ vậy nó vội vã chạy vào lớp, nhưng thật sự nó chẳng muốn tí nào cả, do không để ý nên nó vấp vào cái gì ấy rồi ngã lăn ra đất đập đầu vào thành giếng, máu trên đầu nó bắt đầu chảy ra, nó quay lại xem thứ gì đã làm nó ngã, thì ra là khúc gỗ nhưng lúc này khi vào nó có thấy đâu.

- Đau quá!!!- Máu trên đầu nó chảy ra nhiều hơn rồi ngất đi.

- Thế mà đã ngất rồi à, đúng là tệ thật!!! -Hấn nói với giọng mỉa mai. Thì ra người làm nó ngã không phải là khúc gỗ mà là hấn. Hấn đã đi theo nó đến đây nhưng nó không thấy thôi. Hấn định dậy định bước đi nhưng có thứ gì đó như ngăn hấn lại. Hấn quay lại nhìn nó, máu trên đầu nó chảy ngày càng nhiều làm hấn

không thể nào bỏ đi được, dù thế nào thì cũng do hấn nó mới bị như vậy. Thế là hấn bước đến ôm nó vào phòng y tế

Ở phòng học lớp 10A1

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp với vẻ mặt rạng rỡ vô cùng, rồi nói :

- Chào các em, từ hôm nay các em đã là học sinh của lớp 10A1 này, còn những gì cần biết thì lúc này thầy hiệu trưởng đã phổ biến rồi, bây giờ cô sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho các em

Nam - Quân

Hà - Trần

.....

Ngọc - Mi

Mi cười vui vẻ nhưng lại lo lắng, lúc này rõ ràng đã nói rồi cơ mà sao lại giờ này mà chưa đến luôn vậy, có khi nào không tìm được lớp không hay là bị lạc, có khi nào xảy ra chuyện gì rồi không??? Cuối cùng Mi quyết định sẽ đi tìm nó, nhân lúc cô đang “giảng kinh” thì Mi lẳng lặng chạy ra ngoài rồi bắt đầu hành trình đi tìm con nhỏ bạn.

Quay lại phòng y tế

Hấn đang đứng ở ngoài cửa phòng y tế để đợi bác sĩ băng bó vết thương cho nó. 5p.....10p.....20p trôi qua mà vẫn chưa thấy bác sĩ ra, hấn lo lắng không biết nó có sao không, hấn không đợi được nên đã đập tung phòng y tế bước vào cũng là lúc bác sĩ đang kiểm tra cho nó.

Bác sĩ nhìn hấn rồi lại nhìn qua phía nó, ông đã làm ở đây bao nhiêu năm chưa từng thấy hấn lo lắng cho ai ngoài người con gái đó(đó là ai thì từ từ sẽ bật mí sau nhé). Nhìn mặt ông, hấn hiểu được ông đang nghĩ gì.

- Rốt cuộc cô ta thế nào rồi hả??? - Hấn lạnh lùng hỏi

Lấy lại được tinh thần, ông hỏi:

- Cậu là gì của cô ấy????

- Vào vấn đề chính.

- Thôi được, lần va chạm đầu này không phải là hoàn toàn có hại- Nghỉ một chút ông nói tiếp - Một phần kí ức trước kia của cô bé đã được phục hồi nhưng ảnh hưởng đến thần kinh cô ấy, có thể có những triệu chứng như đau đầu , hoa mắt,.....Cứ để cô ấy nghỉ ngơi 1 thời gian nữa sẽ tỉnh thôi.

Nói rồi bác sĩ bỏ đi để hấn ở lại một mình ngơ ngác với một đồng câu hỏi trong đầu: Cô ta bị trí ư??? Tại sao mình lại quan tâm đến cô ta như vậy chứ???.....???Đang miên man với dòng suy nghĩ,chợt hấn nghe thấy tiếng của nó như đang cầu xin và tuyệt vọng:

- Cứu... cứu tôi với... buông tha cho tôi.....đi mà.....anh ơi.... aanh ở đâu rồi....đến cứu em đi anh.....thả tôi ra.....tôi không muốn.....tránh xa tôi ra.....- Một con người lạnh lùng mạnh mẽ mà hấn đã gặp bây giờ chỉ là một con người yếu đuối tuyệt.

Hấn chạy đến bên nó, một tay nắm chặt lấy tay nó, một tay lên lau nước cho nó. Dường như cảm nhận được đôi tay ấm áp của hấn, nó từ từ mở mắt ra, đôi mắt vẫn còn ướt đầm, nỗi sợ hãi đang bao trùm lấy nó và nó thấy hấn đang cầm lấy tay nó và lau nước mắt cho nó, tim nó quàng đau lại, đẩy hấn ra rồi chạy ra ngoài. Vừa bước ra khỏi phòng y tế thì nó gặp Mi. Hấn cũng bước ra khỏi phòng, nó thấy hấn nên vội vã kéo Mi ra chỗ khác làm con nhỏ ngơ ngác chưa kịp hỏi gì cả. Còn hấn thì đứng đó nghĩ về nó, thật ra người trong giấc mơ của nó là ai chứ, nó đã xảy ra chuyện gì???Hấn vội vã đi lên phòng hiệu trưởng.

- Đưa tôi danh sách lớp 10a1. - Giọng hấn lạnh lùng và kiên quyết.

- Nhưng mà để làm gì???- Thầy hiệu trưởng có vẻ lo sợ mà cũng phải thôi, nhà hấn rất có thể lực trong xã hội và cũng là nhà tài trợ chính cho trường.

Ông vội đưa danh sách cho hắn, hắn nhìn thấy hình nó và bên cạnh có ghi tên Kim Hoàng Kiều Ngọc và điều ngạc nhiên hơn nữa đó là nó chính là con nuôi của bà Tuyền- bạn thân của mẹ hắn. Hắn vội bước ra khỏi phòng hiệu trưởng nhấc điện thoại lên gọi ai đó.

- Điều tra cho tôi người tên Kim Hoàng Kiều Ngọc , 16t. Sáng mai đem đến trường cho tôi.

3. Chương 3: Quá Khứ

Nó kéo Mi ra gần đến cổng trường mới thả tay Mi ra:

- Nè, có chuyện gì vậy, sao lại kéo tay Mi ra đây, à mà này giờ Ngọc đi đâu vậy, còn người lúc này không phải là hotboy Nhật Dương đó sao, sao lại đi cùng Ngọc, với lại.....???????????? - Mi hỏi liên miên làm nó rối trí luôn.

- Thôi, từ từ mình sẽ kể Mi sau, mà lúc này Mi nói hắn là hotboy của trường này sao????????????- Nó hỏi với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên

- Hì hì hì. Chính xác là vậy, mình đã điều tra trường này rồi, dù gì thì cũng phải để có gì còn ứng phó nữa chứ.- Mi cười nhí nhảnh

- Vậy nói Ngọc nghe với nào???? - Con nhỏ này lúc nào cũng vậy cả.

- Người lúc này tên là Hoàng Nhật Dương học lớp 12a1, là hotboy, đồng thời cũng là hội trưởng hội hs, học giỏi, đẹp trai, con nhà quyền thế, mà điều đặc biệt là tên đó rất lãng nhăng, nay cô nọ, mai cô kia, quan hệ như cơm bữa, làm xong rồi thì bỏ, con nào biết điều thì hắn cho qua còn con nào thích làm lớn chuyện thì hắn cho ra trường sớm, mỗi tuần đều viết một tờ báo về tin tức trong trường.

Nghỉ một lát, Mi nói tiếp:

- Mình còn nghe nói trước đây hắn quen một con nhỏ tên là Hằng, cũng rất là xinh,lúc đầu thì hắn chẳng qua chỉ quen vì chuyện ấy thôi, sau khi 2 người làm chuyện đó rồi thì hắn ruồng bỏ nhỏ đó, rồi sau đó không biết sao mà con nhỏ đó chết, lúc đó hắn mới nhận ra là hắn yêu nhỏ đó nhưng đã không kịp, từ đó hắn hứa sẽ không yêu ai ngoài nhỏ đó nữa.

- Hotboy đó, vậy chắc có hotgirl chứ???

- Hotgirl là con Dung học lớp 11a1, xinh đẹp, học cũng không giỏi lắm, rất thích tên Dương nhưng tên đó thì cứ làm lơ cô ta, tính tình thì chảnh chọe, kiêu ngạo, thấy mà ghét, vậy mà con trai cứ dán mắt vào cô ta mới ghê chứ, nói tóm lại cô ta chỉ được cái xinh đẹp mà thôi nhưng đâu có dễ thương bằng mình cũng không đẹp bằng Ngọc, danh hiệu hotgirl này phải nhường lại sớm thôi.

- Mà mình cũng không có hứng quan tâm đến trường này, chúng ta về thôi!

- Hì hì, tội mình ngồi chung một bàn đó !

- Vậy thì tốt rồi, về thôi.

Nhà nó

- Mẹ ơi, con về rồi.- Nó bước vào nhà vừa vui cười nói- Chị Huyền đi đâu rồi hả mẹ???Con không thấy xe chị ấy đâu cả.

- Về rồi đó à, chị hai con đi đến công ty rồi.

- Vâng con lên phòng đây, mệt thật.

Nói rồi nó đi thẳng lên phòng, nó trèo lên giường nằm suy nghĩ về hắn rồi ngủ quên luôn lúc nào chẳng hay.

Quay lại chỗ hắn

Hắn đang ngồi trong vườn hoa của trường, ngồi nhìn cây hoa hoàng kim, hắn nhớ đến nó, nó với cô ấy rất giống nhau đều rất thích hoa, hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên hắn gặp cô ấy là lúc cô ấy đang ngắm cây hoa hoàng kim rực rỡ dưới ánh mặt trời, hôm đó hắn cũng đi tới đó và tình cờ thấy cô ấy, vì đang nghe nhạc và mãi mê nhìn cây hoa nên cô vấp phải cục đá và ngã xuống giếng cạnh đó, lúc đầu hắn định bỏ đi nhưng nghe thấy tiếng kêu cứu với nỗi sợ hãi bao trùm, hắn chạy đến rồi cứu cô, rồi từ đó họ yêu nhau rồi xảy ra chuyện đó, thì hắn mới biết rằng cô chính là con gái của một người đàn ông tên Nam- người đã giết chết ba của hắn nên sau đó hắn chia tay với cô làm cô rất đau đớn, hôm đó trời mưa, mưa lớn lắm, vì quá đau nên cô lang thang trên đường, vì không để ý nên khi băng qua đường, cô bị 1 chiếc xe đụng vào, vì mất quá nhiều máu nên đã chết. Sau khi biết tin đó, tìm hắn như vỡ tung, hắn nhốt mình trong phòng hơn 1 tuần thì bệnh nặng, phải đưa vào bệnh viện, đến gần 1 năm sau hắn mới lấy lại được tinh thần, và hắn tập quên đi cô. Chuyện đó đã qua cách đây 2 năm. Hắn đã cố quên và dường như đã quên lãng đi, nhưng chính nó làm hắn nhớ lại quá khứ đau buồn đó.

4. Chương 4: Thân Phận Thật

-Ngọc ơi Ngọc!!! Đi học Ngọc ơi!!!- Tiếng của Mi tưởng như có thể đánh thức cả thế giới.

- Nhỏ giọng chút coi con kia, kêu tui mà cứ như đánh thức cả thế giới còn hơn cái loa phát thanh nữa luôn.- Nó từ trong bước ra đôi mắt còn lim dim buồn ngủ.

- Tỉnh đi rồi còn đi học nữa.- Vừa nói Mi vừa gõ vào đầu Ngọc mấy cái.

- Á đau, thế là hai đứa tụi nó đi đến trường đi vừa vui đùa.

Trước cổng trường

- Thừa thiếu gia, đây là thông tin cậu cần.- Một người đàn ông cung kính đưa cho hắn.

- Tốt- Hắn lạnh lùng nói.

Nói rồi hắn bước nhanh vào phòng hội trưởng hội học sinh mở ra xem.

Tên là Kim Hoàng Kiều Ngọc, 15t, xinh đẹp, tài giỏi, thông minh, tốt nghiệp 2 trường đại học Thiên Thần và The Moon- hai trường đại học danh tiếng lừng lẫy trong vòng 3 năm và đồng thời cũng chiếm lấy danh hiệu PRINCESS ở trường Thiên Thần và danh hiệu hotgirl ở trường The M, hiện đang là giám đốc điều hành của công ty Kim Tuyền. Cô là con nuôi của bà Kim Tuyền, được bà nhận nuôi vào 5 năm trước, cô còn bị mất trí nên những chuyện trước đây không còn nhớ gì cả.

Lớp 10a1

3 tiết học đầu tiên trôi qua nhanh chóng đối với nó.

Reng.....reng.....reng.....tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến.

Vừa bước ra khỏi lớp, nó và Mi đã bị 1 lũ con gái chạy qua làm tụi nó suýt ngã.

- Nè, cái lũ này chạy đi đâu vậy kia???- Nhỏ Mi hỏi.

- Lúc nãy mình nghe 2 nhỏ kia nói hotboy ở dưới nên chạy ra í. - Nó trả lời nhẹ nhàng.

- Ý Ngọc nói là tên Nhật Dương kia đó sao????- Mi ngây thơ hỏi.

- Chứ còn ai ngoài tên đó nữa. Mà thôi mình lên sân thượng đây, rảnh thì ra làm cho hắn ê mặt cho vui.- Nó cười nhẹ nhìn Mi.

- OK, mình đi đây, hehehe.- Mi cười gian rồi chạy theo lũ con gái.

Trên sân thượng

Nó ngồi đó thơ thẩn nhìn những đám mây trắng trên bầu trời, bất chợt nó nghĩ đến giấc mơ tối hôm qua, phải nói là một cơn ác mộng. Trong mơ nó thấy một người đàn ông đang đánh một cô bé khoảng chừng 11-12 tuổi, người cô bé đầy vết máu và bầm tím do bị đánh, nó còn thấy tên đó rút dao ra và đâm vào bụng cô rồi đẩy cô xuống dòng sông gần đó. Trong mơ, nó nghe rất rõ cô bé đó luôn gọi tên một người là Phong, do trời quá tối nên nó không thấy mặt cô, nó chỉ nghe được tiếng khóc trong nỗi tuyệt vọng và đau đớn. Nước mắt nó tuông ra, tim nó đau, đau lắm, từ trước đến giờ nó chưa từng đau như vậy.

Do mãi mê suy nghĩ về giấc mơ đáng sợ đó nó không biết rằng đằng sau có một người cũng đau như vậy khi thấy nó khóc, người đó chính là hần, hần đã theo nó lên đây và đã thấy tất cả. Hần không biết thật ra đã xảy ra chuyện gì với nó, điều duy nhất hần biết bây giờ là thấy nó đau đớn hần càng đau hơn nó.

5. Chương 5: Thân Phận Thật (2)

Giấc mơ đó vẫn cứ ám ảnh nó, thật sự cô bé trong đó là ai chứ??? Nó nhẹ nhàng sợi dây chuyền trên cổ lên, mặt dây chuyền có 1 hình trái tim, giữa trái tim có 1 chữ P. Chẳng lẽ cô bé đó là nó sao??? Nhưng nó hoàn toàn không có ấn tượng gì cả, nó không nhớ được gì, càng cố nhớ đầu nó lại càng đau, nó sợ quá khứ đó nhưng nó muốn biết chuyện gì đã xảy ra với mình, nó ngồi xuống đất, nước mắt giàn dụa. Hần đứng đó nhìn nó, hần muốn đến ôm chặt lấy nó nhưng hần không thể.

Như sự nhớ lại điều gì, nó mở sợi dây buộc tóc, trong chiếc nơ nó lôi ra 1 sợi dây chuyền sáng lấp lánh được thiết kế rất đẹp, mặt đính 1 viên kim cương. Nó tự hỏi bản thân mình còn sợi dây chuyền này từ đâu ra chứ, nó không nhớ gì cả, nó giận bản thân mình. Hần nhìn nó khóc như vậy chịu không nổi nên định bỏ đi, trước khi đi, hần liếc nhẹ qua phía nó, vừa bước xuống được 1 bước bỗng mắt hần mở to hết cỡ quay lại nhìn sợi dây chuyền nó đang cầm trên tay, đó không phải là..... Hần cố nhìn kĩ lại sợi dây chuyền. Đúng rồi, không thể nào sai được, nhưng làm sao nó có được chứ, không lẽ.....không thể nào.....

Hần nhớ mẹ hần có kể cho hần nghe về chuyện trước đây, lúc trước mẹ hần- bà Hoa, mẹ nó- bà Tuyền và mẹ Dung- bà Kiều chơi với nhau rất thân như chị em ruột vậy và từng là 3 học sinh xuất sắc nhất trường Thiên Thần, sau khi ra trường 3 người họ quyết định mở công ty, nhờ sự giúp đỡ lẫn nên ngày càng trở nên giàu mạnh. Đến ngày kỉ niệm 10 năm thành lập công ty 3 người họ quyết định nhờ 1 người làm dây chuyền nổi tiếng nhất thế giới làm 3 sợi dây chuyền, 3 sợi dây chuyền đó được làm vô cùng tinh xảo, đó là mẫu thiết kế cuối cùng vì sau khi làm xong thì ông ta chết, với lại 3 sợi dây chuyền đó không ai có khả năng làm được nữa nên có thể nói không có sợi thứ 4 giống đó, 1 thời gian sau 3 người họ đều lấy chồng và có con. Mẹ hần còn nói sau khi mẹ hần sinh Phương- em gái hần thì đã tặng dây chuyền đó cho cô trong sinh nhật đầu tiên và sợi dây chuyền đó cô luôn luôn đeo trên cổ. Bà Kiều thì cũng đã tặng sợi dây chuyền đó cho Dung. Bà Tuyền thì tặng cho con gái ruột của bà ấy là Kim Anh, nhưng lúc cô bé 2 tuổi thì đã bị bắt cóc. Vậy sợi dây chuyền của nó từ đâu mà có chứ??? Không lẽ, nó chính là.....Không thể nào, sao lại có sự trùng hợp như vậy được.

Hần đi đến chỗ nó, lấy khăn nhẹ lau nước mắt cho nó rồi lạnh lùng nói:

- Cô, đi theo tôi.

Nó tuy không hiểu gì nhưng cũng đứng dậy và đi theo hần. Hần cô ra cổng trường làm hàng trăm con mắt hướng với những tiếng xì xào về phía nó và hần nhưng hần không quan tâm và nó cũng vậy. Hần kéo nó lên xe, lúc này nó mới hỏi 1 câu ngắn gọn:

- Anh đưa tôi đi đâu vậy???????

Hần liếc nhìn nó rồi trả lời:

- Đi rồi sẽ biết.

Nó cũng không hỏi thêm gì nữa, cả 2 chỉ im lặng không nói gì, đôi lúc lại đưa mắt nhìn nhau rồi lại im lặng, bầu không khí càng trở nên nặng nề. Bỗng hần dừng xe lại trước biệt thự nhà nó.

- Chào tiểu thư, thiếu gia.- 1 người hầu cung kính nói.
- Bác Tuyền đâu rồi? - Hấn hỏi , còn nó này giờ vẫn im lặng.
- Thiếu gia hỏi phu nhân có việc gì không, phu nhân chủ ra ngoài từ sáng sớm rồi.
- Được rồi.- Hấn kéo nó lên xe, chạy thẳng đến nhà hấn, vì lúc sáng hấn có nghe mẹ hấn nói hôm nay nhà có khách nên đoán chắc mẹ nó đến đó.
- Đến nhà hấn, hấn siết chặt tay nó kéo nó vào nhà, nó kéo tay mình ra làm hấn suýt ngã.
- Nè, anh làm gì vậy hả, có biết đau không?- Nó vừa xoa xoa cổ tay vừa nói.
- ĐI NHANH.- Hấn quát.
- Anh có quyền gì ra lệnh cho tôi. - Nó trợn cổ cãi lại.
- Không nói nhiều, hấn kéo tay nó đi, nó tức giận tác vào mặt hấn một cái làm hấn phải buông tay nó tay và sưng sờ nhìn nó.
- Anh làm cứ như tôi không biết đi vậy.- Nói rồi, nó đi thật nhanh để lại một mình hấn ngơ ngác.

6. Chương 6: Thân Phận Thật(3)

Đến phòng khách nhà hấn, nó thấy bà Hoa, mẹ nó và bà Kiều đang nói cười vui vẻ.

- A!!! Con chào mẹ ạ.- Nó chạy vào ôm chặt cổ mẹ nó.
- À, đây có phải là Ngọc con gái của em không???- Bà Hoa tươi cười hỏi.
- Hi, vâng ạ, cháu là Kim Hoàng Kiều Ngọc ạ, cháu chào 2 bác. - Nó vui vẻ, nhìn khuôn mặt nó mới đáng yêu làm sao.
- Chà, cháu đẹp thật đó, còn dễ thương nữa chứ.- Bà Hoa.
- Đẹp gì chứ, nó làm sao so sánh được với con Dung nhà tôi. - Bà Kiều mỉa mai
- Mà con đến đây có gì không, đang ở trong giờ học mà???- Mẹ nó
- Thì là do hấn chứ bộ, tự nhiên kéo con tới đây làm tay con đau quá trời luôn nè.- Nó nũng nịu với mẹ, trông đáng yêu làm sao, má phồng lên, mắt rưng rưng như muốn khóc.
- Hấn từ ngoài bước vào, mặt hầm hầm tức giận
- Nè Dương, mặt con sao vậy, cứ như bị ai đánh vậy- Bà Hoa hỏi đầy lo lắng
- Thì do cô ta chứ ai.- Hấn vừa nói vừa liếc qua nhìn nó đang bình thản cứ như mình vô tội vậy.
- Hả????????????- 3 người nhìn nó cứ như sinh vật lạ.
- Bộ con giống sinh vật lạ lắm sao mà nhìn dữ vậy???
- Cuối cùng thì cũng có người trị được thằng con này, hahaha.- Bà Hoa cười châm chọc hấn
- Oh!!! Lần đầu nha, thấy anh hai bị gái đánh, còn là hotgirl nữa chứ, anh thấy thế nào hả anh hai, đau không anh hai- Phương từ trên lầu đi xuống châm thêm dầu vào lửa làm mặt hấn đỏ bừng bừng như trái cà chua chín.- Anh hai ơi có cần em gọi cửa hoả tới không vậy, bộ anh nói lắm hả hai em đi lấy nước cho hai uống nha hai. - Cô cười nhìn mặt gian vô cùng, cơ hội ngàn năm có một phải tận dụng chứ, trước giờ cô luôn bị anh ăn hiếp giờ phải trả mối được.

Hấn liếc qua nhìn nhỏ Phương , cô lại tỏ ra vô tội giống ai đó làm hấn tức đến sôi máu. Lấy lại vẻ mặt bình tĩnh hấn nói:

- Con có chuyện quan trọng muốn nói.- Hấn lấy lại mẽ mặt nghiêm túc.
- Đừng có nói anh muốn kết hôn với chị Ngọc nha, cái này em đi đồng ý, cưới chị ý về em hết sợ bị ăn hiếp- Giọng nó nhỏ dần, khuôn mặt lại gian như trước. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phương- Á, con nói sai sao, không nói nữa là được chứ gì.
- Hấn kéo sợi dây chuyền trong tay nó đưa ọi người, mẽ mặt vui đùa lúc nãy không còn nữa thay vào đó là vẻ mặt ngạc nhiên và nghiêm túc, Phương giật dây chuyền đó và lấy sợi dây chuyền trong cổ mình ra, mọi người quay sang phía nó.
- Ô, mọi người sao vậy, đừng nhìn con như vậy ghê quá- Nó nói có vẻ lo sợ.
- Ngọc, nói mẹ biết sợi dây chuyền này từ đâu con có- Bà Tuyền nghiêm giọng hỏi nó.
- Con có biết đâu, mẹ cũng biết trước đây con bị mất trí rồi mà, nhưng con nhớ từ lúc mẹ cứu con, con đã có nó rồi.- Nó nói với vẻ vô cùng thần nhiên khác hẳn với mọi người, kiểu này trời có sụp nó cũng chẳng lo.
- Không thể nào, lúc đó ngoài sợi dây chuyền con đeo trên cổ thì mẹ có thấy sợi dây chuyền nào đâu???- Bà hỏi có vẻ ngờ vực.
- Thì con bỏ nó trong đây nè, hì hì hì.- Vừa nói, nó vừa chỉ vào sợi dây buộc tóc đang đeo trên đầu, vẻ mặt vô tư. Ba người họ nhìn nhau rồi nhìn sợi dây chuyền còn hấn và Phương thì đang trong vẻ mặt trầm tư suy nghĩ chỉ có riêng nó là vẫn vô cùng lạc quan và ung dung, vô cùng bình thản. Bỗng bà Tuyền kéo tay nó đi
- Con đi với mẹ nhanh lên!!!
- Nhưng mẹ kéo con đi đâu- Nó ngây thơ hỏi
- ĐI rồi biết- Bà trả lời. Câu này sao nghe quen thế nhỉ thật ra có chuyện gì sao lại không nói cho nó biết chứ- Thôi được rồi, vừa đi mẹ vừa kể với con.

Quay lại nhà hấn

- Nè con thấy con bé đó thế nào???- Bà Hoa vừa cười vừa hỏi nhìn Dương
- Trời ơi, vừa đẹp, dễ thương, thấy cũng hiền, nhìn mặt ngây thơ vậy chắc cũng không xấu đâu, điều quan trọng là có thể trị được anh hai, tốt- Hấn chưa kịp trả lời thì nhỏ Phương đã dành trả lời trước. Biết có nguy hiểm trước mặt nên- Thôi, em đi trước đây, đừng có nhìn em như vậy.- Nói rồi chạy tuốt đi luôn.
- Thôi, em về trước đây, ở công ty có việc ạ.- Nói rồi bà Kiều đi về để lại 2 người là hấn và mẹ hấn.

2 tiếng sau

Nó và mẹ nó vừa bước vào.

- Thế nào rồi, kết quả thế nào?????- Bà Hoa lo lắng hỏi
- Xét nghiệm ADN cho thấy nó đúng là con gái em.- Vừa nói nước mắt bà Tuyền vừa trào ra- Đúng là trời phật đã mang nó lại cho em, thất lạc bao nhiêu năm cuối cùng cũng tìm được nó.
- Tối nay chị đến nhà em chơi nha, em định sẽ làm 1 bữa tiệc nhỏ chào mừng nó trở về.- Bà Tuyền nói rưng rưng nước mắt. Còn hấn và nó nãy giờ vẫn im lặng nhìn nhau

7. Chương 7: Khó Xử

Biệt thự nhà nó

- A, mẹ về rồi, chị chúc mừng em nha, cuối cùng cũng tìm được mẹ ruột, nếu không thấy chắc chị cũng không tin trên đời này lại có sự trùng hợp đến như vậy đó.- Vừa nghe tiếng xe, Huyền đã biết mẹ và nó về,

vội lau nước mắt chạy ra để chúc mừng nó, cô vui vì nó tìm được mẹ còn cô thì.....- Thôi, 2 người vào nhà đi, ở đây nắng lắm.

- Dạ, em chào chị hai, hi hi, tối nay nhà mình sẽ có tiệc, à hay là em với chị đi siêu thị mua đồ nha.- Nó vui vẻ nói.

- Mấy việc đó để người làm đi được rồi- Bà Tuyền nói.

Thế là 3 người vui vẻ bước vào nhà, nói vui nhưng thật sự có một người buồn.

- Nè, em qua phòng chị tí nha- Nó nói làm vẻ đáng yêu

- Ủ- Như nhớ lại gì đó, Huyền chạy vào phòng cô- A, đợi chị tí- Cô vội đem mấy tờ giấy gì đó cất vào trong ngăn kéo vẻ mặt như đang sợ mọi người biết chuyện gì đó.

- Ủa, gì vậy chị???- Nó tò mò hỏi

- À, ơ.. không có gì đâu, chỉ là....một số bài tập chị mới làm thôi, à mà có chuyện gì hôm sau nói nha giờ chị mệt rồi, chị muốn nghỉ một lát- Cô nói tỏ ra vẻ bình thường nhưng nó vẫn nhận thấy có điều gì bất ổn.

- Chị mệt vậy thôi- Nó vừa bước ra thì Huyền đã đóng chặt cửa lại. Dù biết là Huyền đang giấu nó chuyện gì nhưng nếu chị ấy không muốn nói thì nó cũng không hỏi. Chỉ lẳng lặng nhìn cánh cửa rồi đi.

7h tối, tại nhà nó

- Ngọc ơi, xuống đây đi, mọi người đến đông đủ rồi nè.- Bà Tuyền đứng ở dưới gọi nó.

- Vâng con xuống ngay- Nó bước xuống bao nhiêu ánh mắt đều hướng về phía nó, nó mặc một chiếc váy màu hồng nhạt có đính đá, mái tóc xoả xuống, trang điểm nhẹ làm nó càng đẹp hơn

- Mọi người sao nhìn con dữ vậy- Nó

À, không có gì, hôm nay con đẹp lắm- Mẹ nó cười nhìn nó, mắt rưng rưng.

Nó quay qua nhìn chung quanh, ở đó có nhỏ Phương đang âu yếm còn mèo con, hẳn thì nó nở một nụ cười nhẹ, bà Hoa nhìn nó mặt đầy ẩn ý, 2 mẹ con bà Kiều thì nhìn nó bĩu môi khinh bỉ, duy chỉ có 1 người vẻ mặt vô cùng buồn bã nhìn lên bầu trời, đôi mắt ẩn dấu 1 nỗi buồn sâu thẳm.

- Thôi, chúng ta đi ăn đi.- Bà Hoa nói phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Ở bàn ăn

- Lâu lắm rồi chúng ta với mấy đứa nhỏ mới được ngồi ăn chung như thế này- Bà Hoa

- Đúng đó, ngày nào cũng làm việc đâu có thời gian rảnh để tụ họp như thế này.- Bà Kiều

- Thoáng chốc mà mấy đứa nhỏ nhà mình lớn cả rồi- Bà Tuyền

Trong bàn ăn chỉ có 3 người họ nói, còn nó thì bình thản ngồi ăn, khi khi liếc hẳn một cái rồi qua phía chị nó, đôi mắt hiện lên 1 nỗi buồn, thỉnh thoảng cô lại đưa mắt nhìn qua phía hẳn, còn nhỏ Phương thì không để ý đến không khí căng thẳng chỉ lo vuốt ve cho con mèo, Dung thì ngồi cạnh bên hẳn, một chút là:” AA..anh ăn cái này nè. Há miệng ra em đút cho.” rồi lại làm vẻ mặt nũng nịu.

3 người họ đang nói cười vui vẻ bỗng

- Này chị, chuyện hôm trước giờ sao đây, hôm đó bàn vẫn chưa xong đâu đó.- Bà Kiều nói. Không khí bàn ăn bỗng trở nên căng thẳng, vẻ mặt bà Hoa hiện rõ vẻ lo lắng, bởi vì hôm đó mọi người tập trung nhà hẳn mục đích là bàn hôn sự cho Dung với Dương vì trước đây lúc sinh ra Kim Anh(nó) và Dung thì bà Hoa đã hứa sau này sẽ chọn 1 trong 2 người đó làm con dâu nhưng sau đó Kim Anh mất tích nên sẽ để cho Dung nhưng bây giờ lại tìm được Kim Anh nên bà đang rất khó xử. 5 người còn lại thì đang ngơ ngác không biết họ đang nói gì không hiểu gì cả.

- Ủa mẹ, thật ra là chuyện gì vậy? -Dương

- Thì bàn hôn sự cho con với Dung chứ gì.- Bà Kiều cười

- Hả???????? ME- Dương
- Còn Ngọc thì sao????- Bà Tuyền hỏi
- Con là con ủng hộ cho chị Kim Anh ý hông chị Ngọc đó- Nhỏ Phương lên tiếng. Thật sự thì cô không ưa Dung cho lắm, đúng ra là ghét cô ta, Ngọc với Dung là 2 người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, dù cô không biết gì về Ngọc nhưng cô đã thích nó từ lần đầu tiên gặp mặt rồi
- O.....chuyện này thì - Cả đám đều yên lặng, có vài khuôn mặt hiện lên nỗi buồn

8. Chương 8: Chị Nuôi

Biệt thự nhà nó

- Chào mẹ con đi học, em đi đây nha chị- Nó vui vẻ chào
 - Để con ra đóng cửa cho- Huyền nói quay về phía 1 người hầu.
 - Vâng thưa tiểu thư.
 - Em chào chị ạ- Mi lễ phép nói
 - Ủ, hai em đi cẩn thận nha- Chị nó nói, vẻ mặt thoáng buồn
- Chị nó vừa đi vào
- Nè, chị Huyền sao vậy, hình như có tâm sự thì phải.- Mi tò mò
 - Mình cũng không biết nữa, mấy hôm nay chị ấy đều như vậy- Nó
 - Thôi, tụi mình đi học đi- Mi

Nhà nó

- Ủa, mẹ tôi đâu hả chị Hồng- Nó thấy lạ, trong nhà vắng vẻ không có ai cả, mẹ và chị nó hay làm việc ở nhà nhưng từ này giờ nó có ai đâu
- Phu nhân đi đến công ty, còn tiểu thư thì ở trong phòng từ sáng đến giờ.
- Thôi được rồi, đưa chìa khoá phòng chị Huyền cho tôi- Nó nói vẻ lo lắng, chị nó không thích yên lặng hay ngột ngạt, trừ khi đi ngủ còn lại chị ấy ở trong phòng chưa được 1 giờ thì đã không chịu nổi, vậy mà giờ lại tự nhốt mình trong phòng từ sáng đến giờ.
- NhưG..... thưa tiểu thư, đại tiểu thư dặn là không ai được làm phiền- Cô nói vẻ lo sợ
- Không sao đâu- Nó vẻ kiên quyết
- Nếu tiểu thư đã nói vậy thì chìa khoá đây nè

Nó chạy thẳng lên phòng Huyền, nhẹ nhàng mở cửa ra, nó thấy chị nó đang cầm trên tay mấy tờ giấy gì đó, mắt sưng húp lên vì khóc nhiều, Nó tiến lại gần chị nó và thấy trên đó là hồ sơ bệnh án chị nó bị ung thư phổi giai đoạn cuối, nếu phẫu thuật chi phí rất à khả năng thành công chỉ có 10%, nước mắt nó tuông ra thì ra là vậy chị nó mới không cho nó và mẹ nó biết vì sợ mọi người sẽ buồn.

- Chị!!!- Nó nói mắt rưng rưng. Nghe thấy nói gọi, chị nó vội cất hết giấy đó vào dưới giường, lau nước mắt nói
- Sao em vào phòng chị hả, ai cho em cái quyền vô phép tắc như vậy chứ- Chị nó tức giận nói nhưng nó không quan tâm
- Sao chị lại giấu cả nhà chứ, sao chị không nói cho em với mẹ biết, chị làm như vậy là đúng hay sao, giai đoạn cuối thì sao chứ, vẫn còn hy vọng cơ mà, chị tuy không phải chị ruột của em nhưng chị đối với em rất

tốt, mắt chị em không đau hay sao, chị làm như vậy không phải là giết một mình chị mà chị đã giết đi cả nhà này, sao chị không nói với em cơ chứ, chẳng lẽ chị vẫn xem em như người ngoài hay sao, chị thật quá đáng- Nó nói nước mắt rưng rưng, nó vẫn nhớ lần đầu lúc nó và Huyền gặp nhau, lúc đó Huyền vẫn còn trong trại trẻ mồ côi. Hôm đó do không để ý nên đã trượt chân ngã xuống sàn nhà, chính chị đã soa thuốc cho em mặc dù chúng ta không quen biết thì giờ nó làm sao để mắt chị được.

- Chị... chị xin lỗi- Huyền- Nhưng xin em đừng nói với mẹ được không, chị không muốn làm ẹ buồn
- Người chị mạnh mẽ, luôn động viên em mỗi khi em buồn, giúp em lấy lại ý chí mỗi khi em vấp ngã, người chị luôn tự tin, dù khó khăn gì cũng coos gắng vượt qua, NGƯỜI CHỊ ĐÓ ĐẤU RỒI CHỨ- Nó nói về thất vọng
- Sao vậy, sao con không nói với mẹ vậy hả, mẹ đã nghe hết rồi, ngày mai mẹ sẽ đưa con qua Mỹ điều trị, con nhất định phải kiên cường lên con nhé- Mẹ nó bước vào
- Mẹ nghe hết rồi ư???- Nó
- Vì mẹ vì em chị sẽ cố gắng- Chị nó nói đầy tự tin. Mẹ và nó mỉm cười hạnh phúc

9. Chương 9: Đại Loạn

Sáng hôm sau ở nhà nó

- Mẹ với chị đi cẩn thận nha, đến nơi nhớ gọi điện về cho con đây- Nó nói, vẻ mặt lúc vui lúc buồn.
- Thôi nào, mẹ đi có nửa tháng thôi mà, con ở nhà nhớ giữ sức khoẻ đó, giúp mẹ điều hành công ty nha- Mẹ nó nói
- Cho con đi với đi- Nó nũng nịu
- Em ở nhà đi chị về sẽ mua quà cho nha, với lại em còn đi học nữa mà- Chị nó an ủi
- Vâng- Nó nói, vẻ buồn bã- Ý.....nhưng.....nhưng mà mẹ đi rồi con ở nhà với ai đây buồn chết, mẹ biết con sợ buồn với chán lắm mà- Nó lại giả giọng đáng yêu, nũng nịu
- Nếu con thấy buồn thì qua ở với ta- Huyền, nó, bà Tuyền quay lại xem giọng nói đó phát ra từ đâu phát ra, thì ra là bà Hoa, bên cạnh còn có nhỏ Phương- Có bé Phương nói chuyện chơi với con thì con sẽ không sợ buồn nữa.
- Đúng đó, chị qua nhà em ở kéo anh hai lại ăn hiếp em cho coi- Nhỏ Phương lại thêm mắm thêm muối vào
- Nếu bác và Phương đã nói vậy thì con sẽ qua đó ở- Nó cười lém lỉnh(có âm mưu gì nè)
- TỰ DO MUÔN NĂM- Phương reo lên vui sướng, có chị dâu tương lại qua thì anh hai hết dám làm càn, kaka
- Bé Ngọc nhà em nhìn vậy chứ quậy lắm đó, em sợ.....- Bà Tuyền ấp úng
- Hả??? Nhìn nó ngoan vậy mà nhưng không sao, có nó cho vui nhà- Bà Hoa

Đến cửa nhà hấn

- Chị phải chủ đạo công bằng cho em chứ 2 í, ăn hiếp em hoài à.- Phương nũng nịu(giống nhau ử)
- OK. Để chị xử- Nó cười gian quá trời
- Vừa bước vào đã gặp hấn ở cửa
- Ý, chào anh hai- Phương cười thản nhiên chứ bình thường thấy hấn là cô trốn ngay
- Có đồng minh mới nên không xem anh hai ra gì đúng không???- Hấn liếc mắt nhìn nó

- Chính xác- Nó và Phương nói rồi chạy tuốt vào trong, không xem hấn ra gì làm hấn tức điên, muốn chơi với tôi, được tôi sẽ cho 2 người thấy, sau này đừng có hối hận(không biết ai hối hận nha)

Tối đó

- Wow, nhà em cũng đẹp ghê á- Nó nói về ngưỡng mộ- Phòng em đây sao???(ngạc nhiên)sao giống phòng trẻ con quá vậy

- Em thích mà, nhìn đáng yêu chứ bộ- Phương

- Hì hì phòng chị cũng vậy thôi, nhưng đẹp hơn phòng em- Nó

bla.....bla.....(nói nhiều ghê luôn và họ không biết có người đang rất bức)

- Nói đủ chưa, im lặng chút coi- Hấn tức giận, mặt đỏ bừng bừng, sát khí rùng rợn

- Nổ.....nổ.....nổ.....chưa đủ, còn nhiều lắm cơ- Phương và nó đồng thanh

- 2 NGƯỜI.....ĐƯỢC LẮM- Hấn tức giận bỏ đi làm tụi nó cười bể bụng

10. Chương 10: Đại Loạn(2)

10h

- Thôi, đi ngủ thôi, ớ chị ngủ ở đâu?????????- Nói 1 hồi cuối cùng cũng mệt, nó buồn ngủ rồi

- Chị ngủ ở phòng trống kế bên ý- Phương

- Đó sao, thôi, chỗ đó chị ngủ không được đâu, chị sợ những nơi lạnh lẽo lắm- Nó

- Biết sao giờ em không thích qua đó ngủ đâu, ngủ không quen em cũng không ngủ được, hay chị qua chỗ anh hai đi- Phương nảy lên ý tưởng

- Ủ- Thế là nó buồn bã đi qua phòng hấn đúng lúc hấn đang định đi ngủ

- Cô qua đây làm gì???- Hấn tức giận nói

- Thì qua đây ngủ chứ làm gì , bộ anh tưởng tôi rảnh qua đây chơi với anh à- Nó nói mặt yếu xìu

- CÁI GÌ?????????Cô định ngủ với tôi à- Hấn đầu óc bậy bạ

- Haiz, suy nghĩ đi đâu vậy, ý tôi là tôi ngủ ở đây còn anh đi qua kia- Nó cười

- Phòng này của tôi cơ mà- Hấn nói. Biết dù có nói thế nào hấn cũng không chịu nhường nên phải dùng khổ nhục kế thôi

- Huhuhuhuhu, ngủ bên kia tôi sợ lắm, năn nỉ anh luôn đổi phòng cho tôi đi mà, hic hic, nha nha- Nó vừa nói vừa kéo tay hấn, mắt rưng rưng, mặt tội nghiệp, khuôn mặt đngs yêu của nó làm hấn không thể nào không mềm lòng

- Mặc cô chứ- Hấn cố tỏ ra lạnh lùng

- Anh không đổi tôi ngủ ở đây với anh- Nói rồi nó trèo lên giường nằm luôn, mắt nhắm lại , chưa được 1p nó đã ngủ mất tiêu hấn kêu thế nào cũng không dậy, nhìn mặt nó khi ngủ giống như thiên thần vậy(thì bình thường cũng vậy cơ mà), hấn nhìn nó mỉm cười rồi ôm gối đi ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau

- Sao rồi, tối qua ngủ ngon không???- Phương

- Rất ngon- Nó cười hì hì nhìn sang hấn. Thật sự thì tối qua hấn ngủ đâu có được vì mãi lo suy nghĩ về nó

- Thôi em đi học 2 người không đi học à- Phương hỏi buồn rầu

- Ủ- hần và nó

8h sáng

- Nè anh làm gì vậy???Sao anh nó nãy giờ vậy, không nói chuyện với tôi à, xấu xa, chơi 1 mình thôi cơ đấy, bộ anh tôi là không khí à, nói gì đi chứ, bộ cần trúng lười nên nói không được hả- Nó cứ nhảy qua nhảy lại bên cạnh hần hỏi lung tung

- Muốn chơi gì thì chơi đừng có làm phiền tôi- Hần lạnh lùng quát.

Người gì đâu ý, kiếm gì chơi cho đỡ chán. Thế là nó đi lục tung căn phòng của hần. Còn hần cứ chăm chú vào cái máy tính bảng. Đáng đời chắc giờ đang buồn lắm nhỉ

30p sau

- Kim Hoàng Kiều Ngọc, CÔ VÔ ĐÂY NGAY CHO TÔI- Nghe thấy gọi mình nó từ vườn hoa phóng chạy lên phòng hần.- Xem những gì cô đã làm nè, phòng của tôi hay đổ rác đây

- Hức hức, tại anh không thèm chơi với tôi chứ bộ, với lại cũng là anh nói muốn chơi gì chơi mà- Lại giở tuyệt chiêu ngàn năm

- Cô.....cô.....- Hần thẹn quá hoá giận, nó nói đúng quá mà là hần cho đấy chứ

- Tôi vô tội, tôi đi chơi đây, pp ở lại dọn phòng vui vẻ.- Nó cười chạy luôn

11. Chương 11: Hội Trường

Sáng hôm sau, tại nhà hần

- Con chào bác- Nó từ trong phòng chạy ra khuôn mặt vô cùng rạng rỡ

- Chào con- Bà Hoa- Con ngồi xuống ăn sáng đi chứ

- Vâng ạ- Nó

- Con ăn no rồi, con đi học trước đây ạ- Hần mặt lạnh tanh đứng dậy toan bước đi

- Ủa đi đâu vậy, đi học à, vậy làm ơn chở tôi đi với nhé- Nó cũng đứng dậy chạy đến trước mặt hần tỏ vẻ đáng yêu

- Vậy con chở Ngọc đi luôn dù sao 2 đứa cũng học chung trường mà- Bà Hoa mỉm cười

- Nhưng mà..... mẹ- Hần

- Đi đi mà- Nó lại giở chiêu hần nhìn nó rồi bỏ đi bỏ đi. Nó cũng chạy theo

Trường Lung Linh

- Ê, hotboy trường mình đi với con nhỏ nào ấy, xinh ghê luôn- Hần vừa lái xe tới trường thì đã bị 1 lũ con gái bao vây

- Wow, nhỏ đó đẹp ghê, đẹp hơn hotgirl trường mình luôn, chắc học sinh mới- HS1

- Vậy là trong cuộc thi hotgirl năm nay chắc nhỏ Dung đó phải nhường lại rồi- HS2

.....

- Cái gì????????Con nhỏ đó dám sao, nó chắc là con Ngọc rồi, cô nghĩ mình dễ dàng dành được ngôi vị đó sao hả- Dung nghiêng răng, tay nắm chặt- Cô muốn đấu với tôi, chờ chết đi

Lớp 10a1

- Nè Ngọc, đọc thông báo chưa, hôm nay sẽ bầu ban quản trị học sinh, nói cách khác là bầu thành viên hội học sinh đó, Ngọc muốn tham gia không???????- Mới vừa bước vào lớp, nó đã bị nhỏ Mi chạy ra nói lung tung.
- Dĩ nhiên- Nó trả lời gọn nhẹ
- OK. Vậy mình đi đăng kí đi- Mi kéo Ngọc đi thì Reng.....reng.....reng, chuông vào lớp vang lên. Thế là 2 người nhanh chân bước vào lớp. Cô giáo chủ nhiệm bước vào
- Chào các em, chúc các em có 1 buổi sáng tốt lành. Cô có chuyện muốn thông báo với các em. Chắc các em cũng biết trường ta đang tổ chức tìm thêm thành viên vào ban quản trị học sinh, lớp chúng ta sẽ bầu ra 2 bạn, và cô cũng đã chọn được 2 bạn là Ngọc và Mi, 2 em sẽ vào ban quản trị học sinh, cô mong 2 em sẽ làm tốt vai trò và bổn phận của mình vì các em chính là đại diện của lớp 10a1 này.

12. Chương 12: Hội Trường(2)

Mi nở một nụ cười vui vẻ

- Hi hi, vậy là khỏi mất công đi tranh đấu mà cũng được vào
 - Chưa biết vào đó là vui hay buồn- Nó thở dài vẻ mặt không vui cho lắm
 - Vậy chiều nay, sau khi tan học 2 em đến hội trường nha- Cô giáo cười hiền lành
- Sau giờ tan học
- Đi thôi, đi thôi, không biết trong đó thế nào nhỉ- Mi háo hức- Đi nhanh đi nào, mình đang nóng lòng lắm nè
 - Ủ ừ đi nè- Nó trả lời, chịu hết nổi với con bạn thân này luôn, lúc nào cũng vậy làm nó cũng khổ theo
- Hội trường
- Em chào cô- Mi với nó vừa bước vào phòng thì đã gặp cô hiệu phó
 - 2 em là học sinh lớp 10a1 phải không- Cô cười trông rất đáng sợ- Mau vào phòng đi
 - Vâng ạ- Tụi nó đồng thanh
- Vừa bước vào lớp thì đã bắt gặp 2 ánh mắt đang nhìn về phía nó, là hấn và Dung, đáp lại là ánh mắt hồn nhiên vô tội, nó bước xuống 1 cái bàn trống cuối lớp
- Khoan đã, chỗ đó đã có người ngồi rồi- Hấn lạnh lùng lên tiếng
 - A xin lỗi nha, đây là chỗ của mình, phiền 2 bạn ngồi chỗ khác nhá- 1 người con gái khá xinh xắn bước vào- Mà.....hay là bạn này(chỉ Mi) ngồi đây với mình, còn bạn thì.....qua bên kia đi(chỉ Dung)
 - Vậy Ngọc qua kia còn mình ngồi đây nha- Mi cười tinh nghịch. Cạnh đó cũng có 1 người đang cười thầm, nó tinh mắt nhận ra điều, liếc mắt nhẹ qua phía Dung, mặt cô đỏ bừng, nếu nó qua đó thế nào cũng bị đốt cháy, mặt nó bỗng sáng lên, môi nở 1 nụ cười.
 - Thưa cô, bạn em ngồi đây rồi vậy còn em ngồi đâu đây cô- Nó hỏi mắt sáng long lanh
 - Muốn ngồi đâu cũng được, đừng leo bàn ghế gv là được- Cô giáo
 - Vâng ạ- Nó cười rồi nhảy đến bàn ngồi cạnh hấn
 - Ở..... cô.....- Hấn lắp bắp, cứ tưởng phá được nó ai dè lại hại mình, nhỏ này đúng là khó đối phó thật. Trong lớp, 20 ánh mắt đều hướng về phía nó 1 cách kinh ngạc
 - Tôi không ngồi đây được à???- Nó hỏi đôi mắt hiện lên vẻ đáng yêu- Cô giáo cho rồi mà

- Thôi, chúng ta bắt đầu học, nếu hội trưởng cũng không có ý kiến gì thì Ngọc, em ngồi ở đó đi- Cô giáo bước vào- Tuần này các em sẽ học lí thuyết và thực hành, luyện các kĩ năng xử lí tình huống, thứ 2 tuần sau chúng ta sẽ tiến hành làm bài kiểm tra để bầu chọn ra các chức vị.

Buổi học trôi qua một cách nhanh chóng.

13. Chương 13: Đừng Ép Tôi

Sáng hôm sau

- Hello!!! Ngọc, hôm qua học thế nào- Vừa bước vào lớp nhỏ Mi đã chặn đầu lại hỏi

- Mình nhất định sẽ giành lấy chức hội trưởng của hân à coi- Nó nói hăng hái- Máy cái đó dễ mà, kinh nghiệm 5 năm ở 2 trường đại học lớn, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu

- Mình cũng rất mong như vậy, thôi tụi mình đi xuống vườn hoa chơi đi, ở đây không khí ngọt ngào quá

- OK, dĩ nhiên là đi rồi

Ở vườn hoa

- Xem kia, xem kia, wow, hoa hoàng kim đang đổi sắc kia, đẹp quá- Mi reo lên như 1 đứa trẻ con

- Đẹp thì đẹp thật nhưng độc thì cũng không hoa nào dám đứng trên- Nó nhìn cây hoa lung linh dưới ánh mặt trời

2 người hoa vừa nói chuyện vừa tưới nước cho hoa, không khí yên bình

- Cứ tưởng là ai thì ra là 2 con mặt dày không biết xấu hổ, thấy trai đẹp là bu như ruồi để gây sự chú ý đúng là tội nghiệp mà, ha ha ha- Con Dung từ đâu đi tới dẫn theo 1 đám con gái trang điểm lòe loẹt, mùi nước hoa nồng nặc

- Vậy mà tôi cứ tưởng là ai đó tự nói bản thân mình đó kìa- Mi cãi lại

- Con mặt dày tỏ vẻ thanh cao kia chưa lên tiếng mà con chó bên cạnh đã sủa rồi à- Dung cười kinh bỉ

- Loại người như cô đáng để tôi nói chuyện hay sao, với lại đừng có xúc phạm đến người khác nếu không thì cần thận cô với tôi- Nó nhìn Dung cay đắng

- Tao cứ nói nữa mày làm gì được tao hả ???*chat* Nó đưa tay tát vào mặt Dung

- Thử coi.- Giọng nói lạnh lùng mang cả sự chết chóc

Nó bước vào lớp để lại Dung đang nổi cơn cuồng phong

- MÀY CẦN THẬN VỚI TAO ĐÓ, MÀY SẼ KHÔNG YÊN VỚI TAO ĐÂU, MỖI THÙ NÀY TAO SẼ TRẢ LẠI MÀY GẤP NGÀN LẦN, HÃY ĐỢI ĐI- Dung hét to

- Nếu muốn tôi sẽ từ từ chơi với cô, nhưng đừng hối hận nhé- Nó cười nha hiểm, quay lại nhìn Dung đang tức tối

- Đừng ép tôi- Dung nhìn về phía nó, trò chơi bây giờ sẽ bắt đầu

Phía bên dãy phòng cạnh đó, có một người đang quan sát họ này giờ, đó không ai khác chính là hân. Hân đã theo nó từ lúc nó mới ra khỏi nhà và cũng theo nó đến vườn hoa rồi nghe được tất cả mọi chuyện, thật sự nó là người như thế nào chứ, thật khó hiểu. Reng.....reng.....reng.....Tiếng chuông vang lên cũng là lúc dừng những dòng suy nghĩ đó và nhanh chóng bước vào lớp học. Lại 1 ngày nữa trôi qua

14. Chương 14: Cạnh Tranh

Lớp 10a1

- Nè, lên hội trường đi chuẩn bị làm kiểm tra rồi đó- Mi hấp tấp chạy vào, trên tay cầm 1 sấp tài liệu
- Đi nè- Nó từ từ đi như không có gì quan trọng
- Học bài kĩ chưa- Mi
- Không cần học, đọc sơ qua cũng thuộc hết rồi, thực hành thì cũng chẳng lo, mình chỉ lo phần cho học sinh trong trường bình chọn, mà hần là hotboy lâu nay thế nào cũng có nhiều phiếu bình chọn hơn cho coi.- Nó trông có vẻ lo lắng, nó không muốn thua người khác nên chức hội trưởng này nhất định nó phải giành lấy cho được

Phòng hội trường

- Bây giờ chúng ta sẽ làm bài kiểm tra, yêu cầu các em không được gian lận, nội quy thì các em đã xem hết rồi đúng không? Nếu ai vi phạm thì sẽ bị loại ra khỏi hội học sinh. Chúng ta sẽ kiểm tra 3 phần: lí thuyết, thực hành xử lí tình huống và cuối cùng sẽ cho học sinh trong trường bầu chọn. Bây giờ sẽ kiểm tra phần đầu tiên.- Cô giáo nói rồi lấy đề phát ra cho học sinh.

Đối với nó đề này thì chẳng khó gì, nhưng nó đâu biết rằng trong phòng có 2 ánh mắt đang hướng về phía nó, cũng là 2 người đó, hần và Dung.

30p sau

Trong phòng hầu như các học sinh đều đã làm xong, kể cả nó. Mọi chuyện tưởng như là suông sẻ thì..... còn 5p nữa là nộp bài, cô giáo từ ngoài đi vào, dường như phát hiện ra điều gì, khuôn mặt cô từ vui chuyển sang thất vọng và tức giận. Cô giáo đi xuống bàn nó, kéo thoại bàn, lôi ra 1 đồng tài liệu.

- Em Ngọc, giải thích cho cô chuyện này là sao, em là học sinh của 1 lớp giỏi, cô giao chủ nhiệm nói rất nhiều về em, thành tích học tập của em rất tốt, vậy mà.....em làm cho cô thất vọng quá.
- Thưa cô, em không có làm- Nó lạnh lùng che giấu đi nỗi lo sợ
- Người như cô mà cũng đáng ngồi ở đây sao, đã dám làm mà không dám nhận- Dung lên tiếng, môi hiện lên nụ cười của 1 con ác quỷ.
- Em..... em bước ra ngoài ngay đi, cô không có gì phải nói với em nữa- Cô nghiêm giọng
- Cô hãy điều tra lại rồi hãy phán xét, cô làm vậy là không công bằng, cô như vậy mà cũng xứng đáng làm giáo viên của chúng em hay sao- Mi tức giận cãi lại
- Em.....được lắm, thì ra học sinh lớp 10a1 là như vậy đó sao- Cô giáo
- Cô cho em 1 ngày em sẽ chứng minh bạn Ngọc vô tội- Hần đứng lên nói. Nó và mọi người quay lại nhìn hần, mặt nó vẫn lạnh như băng rồi bước đi.

Ở vườn hoa

Nó ngồi đó, nhìn những bông hoa Kiều Ngọc đang khoe sắc, đôi mắt hiện lên 1 nỗi buồn

- Có phải chính cô là người bỏ tài liệu đó vào thoại bàn của tôi- Nó vẫn nhìn cây hoa Kiều Ngọc nhưng nó nhận ra được bước chân đầy sát khí của Dung
- AAAA, đúng đó thì sao, đó là tại cô ngu thôi, bây giờ mới nhận ra thì quá trễ rồi- Dung cười kinh bỉ
- Tại sao??- Nó lạnh lùng hỏi
- Vì sao hả??? Cô không biết hay đang giả nai vậy- Đôi mắt hiện lên sự thù ghét
- Tại vì tất cả của tôi đều hơn cô- Nó quay lại nhìn đôi mắt ấy của Dung tìm nó lại đau, đôi mắt ấy nó không bao giờ quên được, nỗi đau lại ủa về. Mặc dù bên ngoài nó tỏ ra vẻ lạnh lùng như không có cảm xúc nhưng vẫn có người nhận ra điều đó. Nó quay lưng bỏ đi, nước mắt lăn dài trên má.

15. Chương 15: Cạnh Tranh(2)

Nó buồn bã bước vào lớp nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

- Cô xin lỗi, đúng ra lúc này cô không nên làm như vậy, xin lỗi em- Nó vừa bước vào lớp thì cô giáo đã đến xin lỗi nó làm nó rất ngạc nhiên

- Hi hi, cuối cùng cũng không sao, con Dung đó thật xấu xa, dám bỏ tài liệu vào bàn của Ngọc- Mi

- Thưa cô, cô nên cho Ngọc ra khỏi hội học sinh- Dung từ ngoài bước vào, cô cứ tưởng đã loại bỏ được nó

- Ủ, cô sẽ cho ra khỏi hội học sinh-* Dung cười đắc thắng*- Nhưng người cô cho ra khỏi đây là em, Dung- Cô giáo nói làm Dung ngạc nhiên vô cùng

- Nhưng... tại.....tại.....sao??- Cô hỏi lo lắng. Cô giáo quay xuống nhìn hần, nhưng thật sự nó cũng không hiểu gì. Hần lên bảng, liếc mắt qua nhìn nó rồi mở 1 cuộn ghi âm.

”- Có phải chính cô là người bỏ tài liệu đó vào thoại bàn của tôi

- AAAA, đúng đó thì sao, đó là tại cô ngu thôi, bây giờ mới nhận ra thì quá trễ rồi

- Tại sao??

- Vì sao hả??? Cô không biết hay đang giả nai vậy

- Tại vì tất cả của tôi đều hơn cô”

Dung liếc mắt nhìn nó trông thật đáng sợ. Bây giờ thì nó đã hiểu, thì ra bước chân đó là của hần. Từ lúc nó ra khỏi lớp đã cảm thấy được có ai đó đang đi theo nó nhưng nó cũng không để ý, lúc nó và Dung nói chuyện cũng vậy. Và hần cũng là người ghi âm lại và đưa cho cô giáo

Giờ tan trường

- Lên tôi chờ về- Hần thấy nó đi bộ nên đến chờ nó đi

Nó nhìn hần rồi mở cửa bước lên xe. Cả 2 người đều im lặng....im lặng....và.....chỉ im lặng.....cho đến khi đến trước cửa nhà hần.Nó mở cửa xe bước ra

- Cô vào đi, tôi có việc bận, tôi đi trước- Hần nói nhìn nó cười. Nó bữu môi bước vào nhà

- Nè, không cảm ơn tôi sao, tôi giúp cô cơ mà- Hần

- Ủ thì cảm ơn, được chưa- Nói rồi bước vô luôn

Hôm sau

Bài kiểm tra xử lý tình huống nó cũng qua được dễ dàng và được điểm tối đa. Chiều hôm đó sẽ là cuộc bầu chọn của toàn trường. Giáo viên giơng dạy lên tiếng:

- Cũng như hằng năm, năm nay chúng ta sẽ bầu chọn thành viên vào hội học sinh do học sinh bầu chọn, bây giờ các em bắt đầu bỏ phiếu vào thùng, trên phiếu bình chọn phải ghi tên của mình và tên người bình chọn trong mẫu có sẵn. Bây giờ các em có thể bỏ phiếu.

Giáo viên vừa dứt lời thì số phiếu của nó và hần tăng vùn vụt. 100.....200.....300.....400 cứ tăng dần lên đến không nhìn thấy rõ, vượt xa những người còn lại. Kể cả Mi cũng chỉ có 127 phiếu, còn hần và nó đang cân bằng nhau, nó vượt hơn hần 1 phiếu. Giờ thì số phiếu của hần là 764, còn của nó là 765. Cứ tưởng như dừng lại ở đó bỗng số phiếu của nó tụt xuống 1 phiếu, hần thì lên 1 phiếu. Lạ thật, từ trước tới giờ số phiếu chỉ có tăng sao lại giảm được cơ chứ, chắc chắn ai đó bỏ nó 2 phiếu nên sẽ bị bỏ. Nó chạy ra khu vực bỏ phiếu, thì ra là Dung, chính cô ta giữ trò.

- Đã có kết quả rồi nhỉ, Dương sẽ đảm nhận chức vị hội trưởng và Ngọc sẽ là hội phó- Cô giáo bước vào nói

Nó liếc nhìn nhìn hần, nếu nhỏ Dung đó không bày trò thì nó đã thắng rồi, nó buồn bã bước ra vườn hoa, mặt ủ rũ.

16. Chương 16: Danh Hiệu Hotgirl

Phòng hội trường

- Tôi thắng cô rồi nhé!!!- Hần kiêu ngạo bước vào
- - Nó đang buồn vậy mà còn châm chọc nó nữa chứ
- Sao vậy, sao không nói chuyện vậy, thua tôi nên nhục quá à- Hần
- - “Anh thử nói nữa xem, tôi sẽ cho anh ngay đây luôn” nó nghĩ
- Hình như ở đây sắp có hoạ hoạn phải không, để tôi đi gọi cứu hoả nhé- Hần cười trên nỗi đau của nó
-- Tiếp tục im lặng, mặt lạnh như băng, bước chậm đến chỗ hần, khuyến mãi cho hần 1 cái tát rồi bước đi làm cho hần sững sờ

Ở vườn hoa

Mặt nó vẫn vậy, lạnh như tảng băng mới từ Nam Cực trôi tới, mắt nhìn thẳng lên bầu trời, tay thì xé nát 1 chiếc lá(hành hạ thực vật)

- Nhìn xa cứ tưởng ai thì ra thì ra là kẻ thất bại đây mà- Dung từ đâu đi tới
- Chứ không phải là cô giỏi trò à, kẻ bí ổi như cô xứng đáng để đứng đây nói chuyện với tôi sao, đó là điều nhục nhã nhất đời tôi- Nó nhìn Dung , khuôn mặt Dung đỏ lên vì tức giận, nó nhẹ vuốt lên khuôn mặt Dung- Cái này là mặt cô đó sao- Nó dùng móng tay cào nhẹ trên mặt nhỏ 1 lớp phấn dày rồi bỏ đi làm máu nhỏ Dung sôi sùng sục.

Trở lại hội trường

- Cô về rồi đó à, mau làm bảng kế hoạch cho cuộc thi hotgirl sắp tới đi.- Vừa bước vào phòng, hần đã bắt nó làm việc rồi, nhân cơ hội này phải trả thù mới được
-- Im lặng bước vào chỗ và làm thôi

15p sau

- Xong rồi- Nó bước tới đưa cho hần 1 sắp tài liệu
- Nhanh vậy à- Hần mở to mắt ra xem, không chê vào đâu được, điều đặc biệt là nó cũng tham gia- Cô cũng tham gia sao???
- Dĩ nhiên- Nó bình thản trả lời

4 ngày sau

- Hôm nay trường chúng ta sẽ tổ chức bình chọn ra học sinh nữ xinh xắn nhất- Thầy hiệu trưởng nói
- Hôm nay chúng ta sẽ có 5 hs tham gia: Tổ Dung- hotgirl năm trước, Lương Nhật Linh- lớp trưởng lớp 10a3, Phùng Ngọc Nhi lớp 12a2 được mệnh danh là công chúa sắc đẹp ở trường Hồng Lan, Vũ Phương Ngọc Mi- lớp 10a1 tiểu thư đáng thương đáng yêu và cuối cùng là Kim Hoàng Kiều Ngọc lớp 10a1 là hội phó của hội học sinh được xem là thiên thần bởi vẻ đẹp rạng ngời giống như cây hoa Kiều Ngọc luôn rực rỡ sắc màu- Cô hiệu phó tươi cười- Năm nay sẽ chỉ bỏ phiếu bình chọn chứ không rắc rối như các năm trước, và bây giờ là thời gian bỏ phiếu

15p trôi qua

- Bây giờ là thời gian công bố kết quả , chúng ta sẽ chọn ra 3 bạn xuất sắc nhất Tổ Dung,Vũ Phương Ngọc Mi và Kim Hoàng Kiều Ngọc- Cô hiệu phó lên tiếng
- Và hotgirl trường ta năm nay là Tổ Dung(nhỏ vui mừng) rất tiếc cho em nhưng hotgirl năm nay là Kim Hoàng Kiều Ngọc, chúc mừng em- Đôi mắt nó sáng long lanh như thiên thần trong khi nhỏ Dung thì tức tối vô cùng

17. Chương 17: Đi Chơi

- Chúc mừng Ngọc nha, lúc này nhìn bộ dạng con Dung sao thấy vui quá đi mất- Mi kéo tay nó vừa đi vừa cười.
- Hi hi, ai bảo nó lần trước dám chơi xấu mình cơ chứ, lần này coi như trả được thù- Nó nói như vừa được trút giận
- Để ăn mừng Ngọc lên chức hotgirl lần thứ 3 chiều nay mình đi chơi đi- Mi mắt sáng lên, nói đến đi chơi thì vui lắm cơ
- Ồ.....OK luôn, chiều nay qua nhà tên Dương đón mình nhé- Ngọc cười nhí nhảnh
- Ác chưa kìa, sao lại bắt Mi qua chở chứ, Ngọc qua nhà Mi đi, đi đi mà- Mi nũng nịu (học từ nó đấy)
- Ủ- Mắt nó sáng lên như nẩy ra ý tưởng gì đó- Bye, chiều nay gặp
- OK

Buổi chiều

- Con chào bác, hi, chào bé con- Nó từ trên phòng đi xuống thì gặp bà Hoa đang nói chuyện với Phương
 - Em thế này mà chị gọi em là bé con, em có còn nhỏ đâu- Phương chu mỏ
 - Không gọi được thì thôi, khó tính thế, gọi bé con mà cũng không được-Nó đáp lại
 - Thôi, mà con đi đâu vậy- Bà Hoa hỏi chứ cứ để thế này thì tụi nó nói tới mai cũng chưa xong
 - Con đi chơi ạ, Phương có muốn đi không- Nó cười gian xảo nhìn qua phía Phương
 - Đi nhưng mặt chị gian quá à, đừng có bày trò với em nha- Phương nói vẻ hơi lo lo- Á, hay là rủ anh hai đi chung dù sao hai ở nhà cũng chán lắm
 - Ủ,được đó, rủ luôn anh hai con đi đi- Bà Hoa lên tiếng. Thế là hai đứa tụi nó kéo nhau lên phòng hắt
- Vừa lên tới nơi, nó với Phương đẩy nhẹ cửa bước vào thấy hắt đang ngồi trên nền nhà, tay cầm vài tấm ảnh của 1 cô gái, và điều làm nó và Phương ngạc nhiên hơn nữa là hắt đang khóc
- Anh hai- Phương nhẹ kêu hắt. Hắt ngược mặt lên thấy nó và Phương đang đứng đó, nước mắt hắt dường như lại càng ra nhiều hơn
 - ĐI RA NGOÀI, 2 NGƯỜI RA NGOÀI CHO TÔI, ĐI ĐI- Hắt mặt lạnh như tảng băng đẩy Phương và NÓ ra ngoài
 - Thôi mình đi đi- Nó kéo Phương đi, nó hiểu tâm trạng của hắt bởi vì nó cũng từng như vậy

Phương đi ra gara lấy xe rồi 2 người cùng nhau đi đến nhà Mi , không khí vô cùng tĩnh lặng, Phương thì đang suy nghĩ về hắt, cô có thể nhận ra được người trong tấm ảnh đó là Hằng, thời gian trôi qua lâu như vậy mà hắt vẫn thật sự chưa quên được hình bóng của Hằng, và cô cũng nhận thấy được chỉ có 1 người mới có thể giúp hắt quên đi Hằng, chính là nó, còn nó thì cũng đang nghĩ về hắt, không biết tại sao thấy hắt như vậy nó rất đau, tại sao nó lại như vậy chứ, có khi nào nó đã yêu hắt rồi chẳng, không không thể được, dù đã bị mất đi kí ức nhưng nó vẫn biết rằng con tim nó đã có hình bóng của 1 người. 2 người mỗi người 1

tâm trạng, những cơn gió nhẹ thổi qua làm cho nó lạnh cả người.

18. Chương 18: Đi Chơi(2)

Chiếc xe dừng lại trước 1 căn biệt thự

- Hi, Mi- Nó vừa bước xuống xe thì đã gặp Mi đứng trước cửa nhà
 - Sao tới trễ quá vậy, làm mình đợi sắp gãy chân rồi nè- Mi vừa thấy nó vào thì đã chạy ra đánh vào lưng nó 1 cái- Ủa ai đây???- Mi chỉ vào Phương
 - Á, đây là Phương, em gái của.....- Nó chưa nói hết câu thì đã bị Phương chặn lại
 - Của anh Dương- Phương vui vẻ nói
 - Cái gì, em giá của cái tên dơ bẩn kia sao???- Mi nói nhỏ dần
 - Chị nói vậy là ý gì- Phương liếc mắt nhìn nó rồi nhìn qua Mi
 - Thôi đi hông nè, hay đứng đây luôn- Nó nói rồi bước lên xe, 2 nhỏ kia cũng ngoan ngoãn đi theo
- Trên xe, không khí không còn yên tĩnh như trước mà rộn rã tiếng cười đùa
- Bây giờ chúng ta đi đâu đây chị hai- Phương hỏi mặt cười gian
 - Đi công viên- Nó vui vẻ trả lời nhưng bỗng nhớ lại điều gì đó nó quay xuống liếc mắt nhìn Phương- Mới gọi chị bằng gì hả???
 - Ó, thì chị Ngọc- Phương cười như không có gì xảy ra. Nói rồi tụi nó lại nói cười vui vẻ

Ở công viên

- Em thích ăn kem, chỗ kia bán kem kia- Phương kéo tay nó
- Không chịu đâu, mình muốn đi chơi cơ- Mi kéo nó lại. Thế là 2 đứa kia kéo qua kéo lại cãi nhau ầm ĩ
- Thôi, đủ rồi, chán 2 người thật, đi mua đồ ăn, mình vừa ăn vừa chơi- Nó
- Ủ- 2 đứa kia đồng thanh. Nó vừa quay ra đằng sau thì thấy có 1 người con gái đi cùng 1 chàng trai vừa bước đi, thoạt nhìn thì giống với chị nó nhưng chị nó còn chưa về kia mà, chắc là nó nhìn nhầm thôi. Thế là nó vui vẻ đi chơi cùng 2 nhỏ kia đến tận chiều tối
- Á, tối rồi thôi mình về đi- Nó kéo 2 con ham chơi kia đi- Hôm sau tụi mình đi tiếp
- Không- 2 đứa kia đồng thanh rồi tiếp tục chơi
- Không biết 2 người là gì mà ham chơi quá vậy- Nó dọn hết bãi rác do tụi nó gây ra rồi tới kéo đầu 2 con kia đi
- Chơi tí nữa thôi mà- Mi nũng nịu. Thế là tiếp tục chơi, hết cách nó đành đợi 2 đứa đó chơi chán mới về.

7h30p

- Tối lắm rồi, về đi- Nó gọi to- 2 người mà không chịu về thì biết tay với chị nhá(giở trò hăm dọa)
- Ủ thì về- Mi nói

Vừa về tới nhà thì nó đã thấy chị với mẹ nó đang ở đó

- A, mẹ, chị hai, nhớ 2 người quá à- Nó chạy tới ôm chặt mẹ với chị nó rồi xòe tay ra, Huyền biết ý nó nên lấy trong túi xách ra 1 hộp quà, bên trong là 1 con thỏ làm bằng đá ngũ sắc và thủy tinh, màu sắc luôn thay đổi, đôi mắt sáng long lanh trông rất đẹp

- Wow đẹp ghê luôn- Mắt nó sáng lên, vì quá mừng nên nó chẳng thèm để ý đến 1 người đang nhìn nó. Ôm con thỏ trong tay nó vui vẻ đi lên phòng hần thu dọn quần áo mà cũng không biết hần vào từ khi nào, nó vẫn thế cứ xem hần như không khí, không thèm quan tâm chỉ chăm chú ngắm con thỏ thôi.

19. Chương 19: Bí Mật

Trong phòng vẫn yên tĩnh như vậy, nó vui vẻ xếp đồ còn hần thì ngồi đó nhìn nó.

- Bộ cô coi tôi là không khí à?- Hần lên tiếng

- Hả, tại sao tôi lại phải nói chuyện với anh kia chứ?- Nó đáp lại

-.....- Không nói gì cả, nó nói đúng cơ mà, tại sao nó lại phải nói chuyện với hần cơ chứ. Hần ngồi xuống, ngược mặt nhìn bầu trời xanh thẳm. Còn nó thì tiếp tục thu xếp quần áo, chẳng quan tâm gì tới hần làm hần còn bực hơn

- Tạm biệt anh nha, tôi đi đây- Nó nói chuyện với hần mà mắt cứ gián vào con thỏ

- Cô nói chuyện với tôi hay nói chuyện với con thỏ kia vậy- Hần nói tỏ rõ vẻ tức giận

- Dĩ nhiên là nói với anh rồi, con thỏ này dĩ nhiên tôi phải đem đi rồi, hì hì, tôi đi đây, chúng ta sẽ gặp lại dài dài- Nó nói, nhìn khuôn mặt của hần hiện giờ trông rất buồn cười

-.....- Lại không nói gì, chỉ nhìn theo bước chân của nó đang đi xuống cầu thang, không biết từ lúc nào, trên môi hần hiện lên 1 nụ cười rồi vụt tắt rất nhanh.

Ở biệt thự nhà nó

- Chị thấy thế nào rồi, phẫu thuật xong chắc mệt lắm nhi- Nó hỏi đôi mắt đầy quan tâm rất ấm áp nhưng không thể bằng ai đó được

- À, chị không sao, chị thấy khoẻ hơn rồi em không phải lo đâu- Huyền nói đôi mắt hững hờ, không cảm xúc không giống như chị nó trước kia- Thôi chị nấu bữa tối đây

- Vâng- Nó trả lời. Nó thấy rất rõ ràng chị nó dường như đã khác trước rồi. Đôi mắt chị ấy nhìn nó không ấm áp như trước mà rất hững hờ, và Huyền như đang có tâm sự nhưng nó không muốn hỏi. Huyền bây giờ rất xa cách không giống như chị nó ngày xưa. Có phải nó đã làm gì sai làm chị nó buồn không. Đang miên man với dòng suy nghĩ chợt nó thấy trên bàn có 1 cuốn sổ của chị nó, nhưng cuốn sổ đó nó chưa thấy bao giờ. Trước giờ 2 chị em nó luôn đi mua đồ cùng nhau mà, sao nó có thể không biết được chứ

- Thôi thì cứ mở ra xem thử đi- Nói rồi nó mở ra xem rồi bất chợt cuốn sổ trên tay nó rơi xuống, chuyện này là....là thật sao:

Hôm nay là 1 ngày xấu đối với tôi, tình cờ tôi phát hiện mình bị mình bị ung thư phổi, cứ tưởng cuộc sống như vậy là vui vẻ nhưng tại sao chuyện này lại đến với tôi kia chứ, tại sao. Đến lúc này tôi mới thật sự nhận ra 1 điều rằng tôi đã yêu 1 người rồi, đó là Dương. Tôi đã thích anh ấy từ ngay lần đầu gặp mặt, nhưng đến bây giờ thì tôi nhận ra tôi đã yêu anh ấy mất rồi.. Nhưng tôi có thể nhận thấy rằng khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng xa. Tôi rất muốn nói với anh ấy rằng tôi yêu anh ấy nhiều lắm nhưng tôi không thể nói ra được. Và tôi cũng cảm nhận được 1 điều rằng, anh ấy có vẻ thích em gái tôi. Tôi nhận thấy điều đó, chính lúc này, tôi thấy ghét em tôi vô cùng.....

Hôm nay là ngày tôi xuất viện, tôi cứ tưởng rằng mình sẽ không qua khỏi nhưng chính lúc nguy hiểm nhất thì chính anh ấy là người giúp tôi vượt qua. Bất chợt tôi nhận ra 1 điều rằng, khi mất đi người mình yêu thì cảm giác đó đau khổ biết dường nào. Tôi nghĩ mình sẽ giành anh ấy khỏi tay em gái tôi nhưng tôi đã sai. Bây giờ tôi đã biết điều gì làm tôi hạnh phúc nhất, không phải là ở bên người ấy mà làm cho người ấy được hạnh phúc. Chúc anh sẽ tìm được hạnh phúc nhé, người em yêu. Em sẽ luôn ở bên cạnh anh và luôn yêu anh. Tạm biệt tình yêu của em”

Nhẹ gấp cuốn sổ lại, nước mắt nó trào ra, rồi thốt lên:

- Chị ơi- Nó nhẹ lau nước mắt rồi đi lên phòng(lúc này là phòng chị nó) lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi lấy xe đi luôn.

20. Chương 20: Gặp Mặt

Ở nhà hấn

- Ai gọi con vậy?- Bà hoa hỏi

- À, thì là.....- Hấn chưa nói hết câu thì đã.....

- Chị Ngọc chứ ai nữa, không cần nhìn cũng biết- Nhỏ Phương chen vào. Hấn lườm Phương 1 cái làm con nhỏ im re hết dám nói nữa.

- Ngọc hả, vậy con đi đi- Bà Hoa vừa nói vừa cười

- Vâng ạ- Nói rồi hấn ra lấy xe đi luôn.

Ở quán cà phê, 1 cô gái có khuôn mặt xinh xắn đang ngồi nhìn lên bầu trời, đôi mắt ẩn chứa nỗi buồn sâu thẳm, bầu trời đầy sao trông thật đẹp nhưng làm cho nó có cảm giác như đang nhớ về ai đó nhưng không thể nào nhớ được.

- Cô gọi tôi ra đây có gì không? - Hấn bước vào nói. Bây giờ mọi ánh mắt đều hướng về phía nó và hấn

- Ngồi đi- Nó lạnh lùng nói, đôi mắt vẫn nhìn lên bầu trời. 2 người im lặng nhìn nhau không nói gì cả

- Cô gọi tôi ra đây để ngồi đây thôi sao- Hấn gất

- Không- Nó nói, bây giờ mới quay qua nhìn hấn- Chị tôi..... thích anh- Nó cố nói ra từng chữ nhưng tim quặn đau

- Thì sao- Hấn quay qua nhìn nó, ánh mắt vẫn bình thường, điều này thật ra hấn đã nhận ra từ lâu, nhưng thật sự hấn chẳng có cảm xúc gì với Huyền cả

- Tôi không muốn làm chị tôi buồn, nên.....- Nó ngập ngừng, e ngại

- Nên muốn tôi làm cho Huyền vui trước khi cô ấy ra đi đúng không?- Hấn nói, thật ra ca phẫu thuật thành công nhưng không có nghĩa là cô sẽ không xảy ra chuyện gì, cô có thể sống được nữa không thì phải xem bản thân cô thôi, nhưng tỉ lệ rất thấp, chưa được 5%

Nó quay qua nhìn hấn, không biết tại sao làm vậy cô lại đau lắm nhưng hấn không nhận ra điều đó, nó khẽ gật đầu.

- Giúp tôi được không?- Nó nhìn hấn

- Xin lỗi nhưng tôi không thể- Hấn nói rồi đứng dậy- Vì tôi đã yêu người khác rồi

- Là Hằng sao, anh.....vẫn...còn yêu cô ấy- Nó nói từng chữ, nước mắt sắp tuông ra và hấn cũng biết

- Không, Hằng mãi là người tôi yêu nhưng cô ấy đã không còn ở đây nữa, bây giờ tôi đã yêu 1 người khác- Hấn nói rồi bước đi

Nó bước về nhà rồi đi thẳng lên phòng không để ý mẹ với chị nó đang ngồi ở đó

- Mẹ, để con lên xem thử Ngọc thế nào?- Huyền bước theo nó

Thật ra nó làm vậy là đúng hay sai kia chứ, hấn nói hấn yêu người khác rồi thật ra là ai kia chứ, là nó sao, không, không phải nó đâu, với lại nó biết rất rõ rằng trong tim nó đã có hình bóng của 1 ai đó dù nó không biết người đó là ai. Đầu nó bây giờ cứ như muốn nổ tung

- Ngọc, chị có chuyện muốn nói- Chị nó từ ngoài bước vào
- Đừng buồn, em không cần phải giúp cho chị đâu, hạnh phúc của chị, chị tự nắm bắt được- Huyền nói, đôi mắt nhìn qua phía khác để tránh ánh mắt của nó- Thật ra, lúc này chị lên phòng và biết ai đó đã xem sổ nhật kí của chị, chị biết đó là em nên đã đi theo em và nghe tất cả. Chị biết người anh ấy yêu là em không phải chị. Hạnh phúc của mình thì phải tự nắm bắt đi nhé -Nói rồi chị nó đi ra ngoài để lại nó với 1 đồng câu hỏi và đêm nay chắc nó sẽ không ngủ được rồi.

21. Chương 21: Lễ Kỷ Niệm

Tại trường Lung Linh

Trên hành lang 1 cô gái xinh đẹp đang bước phòng hội trường, mọi ánh mắt đều hướng vào nó

- Anh gọi tôi đến đây làm gì?- Nó lạnh lùng lên tiếng, đôi mắt thâm đen vì tối qua không ngủ
- Dĩ nhiên là làm việc cần làm rồi- Hấn đang ngồi trên chiếc ghế hội trường quay qua nhìn nó- Tối qua không ngủ à, vì chuyện tối qua sao?- Hấn hỏi, đôi mắt hiện lên sự lo lắng
-- Nó không nói gì chỉ lặng lẽ đi vào chỗ rồi làm việc. Cả 2 đều yên lặng, hấn ngồi nhìn nó, càng nhìn lại càng thấy đáng yêu, đôi mắt hấn hiện lên rõ vẻ yêu thương(rảnh rồi ghé chưa, giao hết việc cho nó rồi ngồi đó chơi), nhưng nó đâu biết điều đó.

30p sau

- Xong rồi, tôi lên lớp đây- Nó để lên bàn hấn 1 xấp giấy rồi bước đi
- Tan học ra cổng trường đợi tôi- Hấn vừa xem vừa nói với nó
-- Chỉ im lặng quay lại nhìn hấn vẻ ngạc nhiên
- Cô chưa biết gì sao, haiz, tóm lại tan trường đợi tôi- Nói rồi hấn bước đi luôn để nó 1 mình ngơ ngác, đi đâu vậy kia, sao mẹ chẳng nói với nó, rồi nó cũng đi luôn.

Tan học

Nó đi ra cổng trường đứng đó đợi hấn

- Ủa, Ngọc chưa về hả, hay là Mi chở Ngọc về nha- Mi
- Thôi, không cần đâu- Nó nói
- Ủ, vậy Mi đi trước nha, pp Ngọc- Nói rồi Mi đi luôn
- Lên xe- Hấn từ đâu đi tới làm nó giật cả mình
-- Nó im lặng bước lên xe- Nói tôi biết chúng ta sẽ đi đâu- Nói hỏi
- Hôm nay là lễ kỉ niệm 30 năm thành lập công ty nhà tôi - Hấn nói vẻ lạnh nhạt. Nó cũng im lặng chẳng nói gì cả, chỉ ngồi yên cho hấn chở đi. Cuối cùng hấn cũng dừng xe lại tại 1 shop quần áo rất lớn nhìn rất đẹp.
- Vào đi- Hấn nói rồi kéo tay nó vào, hay nói cách khác là nắm tay nó
--Nó tiếp tục im lặng

Vừa bước vào, 1 chị nhân viên đã cúi đầu chào chào hấn và nó

- A, chào thiếu gia- 1 người phụ nữ xinh đẹp bước ra
-- Hấn không nói gì, chỉ nhìn bà ta rồi quay qua nhìn nó. Như hiểu được ý hấn, bà ta dẫn nó vào trong rồi lấy ra rất nhiều váy dạ hội rất đẹp

- Mời tiểu thư chọn ạ- Người phụ nữ đó cười nhìn nó
- Vâng ạ- Nó chào người phụ nữ đó rồi bà ta bước ra ngoài.
- 30p trôi qua
- Ủa sao cháu vẫn chưa thay vậy- Người phụ đó lại bước vào, vẻ ngạc nhiên, đây là những bộ váy đẹp và cao cấp nhất rồi
- -Nó im lặng chỉ lắc đầu
- Sao vậy, không thích à- Bà ta hỏi rất ngạc nhiên. Thế là nó chỉ ra đủ thứ hết làm bà ta nghe mà cũng chóng mặt. Rồi bà ta cuối đầu chào nó rồi ra nói gì với hân
- Giờ cô không chịu thay đúng không, vậy để tôi thay cho cô- Hân bước vào, khuôn mặt hiện rõ vẻ tức giận. Còn nó nhìn hân không chớp mắt, so với thường ngày, hân đẹp hơn rất nhiều. Nói rồi hân lấy 1 bộ váy đưa cho nó- Thay đi
- Không đẹp, không thích, không muốn- Nó nói, mặt nhìn hướng khác lộ rõ vẻ bướng bỉnh.
- Được rồi, tôi thay cho cô- Hân nhìn nó, nó vẫn vậy, không chịu thay. Thế là hân đẩy nó vào tường, tay luồn ra sau lưng rồi từ từ mở từng nút áo của nó
- Buông ra, tôi tự thay- Hân cười gian xảo nhìn nó rồi bước ra.

22. Chương 22: Hôn Ước

Một lát sau nó bước ra, mặt nó cau có nhìn hân còn hân thì vẫn bình thản ngồi đó

- Thừa thiếu gia, tiểu thư đã thay xong- 1 cô nhân viên nói với hân
-- Hân im lặng nhìn nó, môi nở 1 nụ cười làm mặt nó đỏ bừng bừng tức giận- Đi thôi- Hân vẫn nhìn nó, nó thì cũng đứng im 1 chỗ không chịu đi. Thế là hân tới chỗ nó kéo tay nó dẫn đi

7h tối, tại biệt thự nhà hân

1 một chiếc xe sang trọng đi tới, mọi người đều hướng mắt về phía chiếc xe, 2 người từ trong xe bước ra, đó là hân với nó, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ. Hân nắm lấy tay nó kéo nó vào trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

- Chào mẹ- Hân và nó đi đến chỗ mẹ hân
- A.....mẹ- Mặt nó sáng lên khi nhìn thấy mẹ nó đang đứng cạnh đó và chị nó nữa, và còn có 2 mẹ con Dung
- Anh ơi, đợi này giờ cuối cùng anh cũng tới cứ tưởng đi đâu thì ra là đi với CHỊ HAI- Phương từ đâu đi tới, nhấn mạnh 2 chữ CHỊ HAI làm nhỏ Dung tức điên lên
- Thôi chúng ta vào trong thôi, hôm nay tôi sẽ có 1 chuyện cần thông báo- Bà Hoa nói, mặt nghiêm nghị làm mọi người nhìn nhau chẳng biết chuyện gì cả kể cả hân chỉ có nhỏ Phương cười tủm tỉm rồi theo bà Hoa bước vào, mọi người cũng bước vào theo.

Bà Hoa bước lên sân khấu khuôn mặt rạng rỡ, đồng dục nói

- Cảm ơn các mọi người đã dành chút thời gian để đến đây- Khuôn mặt bà nở 1 nụ cười rạng rỡ liếc nhìn hân rồi nhìn qua nó - Công ty này đã thành lập được 30 năm tôi cũng không còn trẻ nữa nên công ty này phải giao lại cho con trai tôi là Dương, hôm nay tôi sẽ chính thức giao lại cho con trai duy nhất của tôi- Bà vừa nói vừa nhìn về phía Dương, mặt nở nụ cười vui vẻ. Thì ra đây là chuyện mà bà Hoa muốn thông báo, hân bước lên sân khấu, khuôn mặt lạnh ngắt như băng làm cho hân càng đẹp hơn. Bà Hoa tiếp tục nói tiếp- Nhưng còn 1 chuyện nữa tôi muốn thông báo ọi người, Ngọc- Bà Hoa nói nhìn về hướng nó mặt cười rất

thân thiện, nó bước lên sân khấu, bà Hoa nắm lấy tay nó đặt lên tay Dương- Đây sẽ là con dâu tương lai của tôi

Câu nói của bà làm ọi người sửng sốt, vì họ từng biết Dung mới là con dâu của bà cơ mà, Phương cười mãn nguyện, cô vui cho hấn vì cô nhận ra được rằng từ khi Hằng ra đi thì chỉ có nó làm hấn vui thôi, còn 2 mẹ con Dung tức giận vô cùng, nhỏ Dung tức đến máu sôi sùng sục, còn hấn với nó thì vô cùng ngạc nhiên trước quyết định của mẹ hấn.....

Thế là buổi tiệc kết thúc mà nó vẫn chưa hết ngạc nhiên

- Thôi anh đưa em về nhé- Nó đang đứng trước cửa nhà hấn thì hấn lái xe tới nở nụ cười

- Anh?????????- Nó hỏi lờm nhìn hấn

-.....- Hấn không nói gì chỉ im lặng kéo nó lên xe và nó cũng ngoan ngoãn đi lên xe

Đến cửa nhà nó

- Thôi anh về nhé thả con- Hấn mỉm cười nhìn nó

- Thả con?????????- Nó lại lờm nhìn hấn

- Dù sao trước sau em cũng là vợ anh thôi- Nói rồi hấn lái xe đi luôn để nó 1 mình ngơ ngác rồi không biết từ bao giờ trên môi nó hiện lên 1 nụ cười. Trên kia có 1 người nhìn 2 người họ như vậy nước mắt cô lại rơi rồi chạy nhanh vào phòng. Nó cũng bước vào nhà. Lại 1 ngày trôi qua với bao nhiêu bất ngờ

23. Chương 23: Tôi Hận Cô

Trường Lung Linh, lớp 10a1

- Ê Ngọc, chuyện này có phải thật không vậy???- Mi vừa bước vào lớp vừa cầm theo 1 tờ báo của trường, thật sự thì cô cũng không có hứng thú với những tin tức trong trường nhưng lúc đi ngang qua thư viện nghe cái lủ “tám” kia nói gì mà hôn ước của hotgirl với hội trưởng nên vào lấy tờ, tin này làm mọi người khá sửng sốt.

- Ủ, biết rồi đấy à.-Nó nói mà mắt vẫn cứ dán vào quyển sách

- Thật đấy hả??? Nè có bị sao không vậy, sao phải lấy cái tên đáng ghét đó chứ- Mi nói vẻ tức giận

- Sắp xếp thôi, đâu làm gì được, haiz- Nó thở dài mặt ủ rũ

- Ngọc à, có ai đưa thư này cho Ngọc nè- 2 đứa tụi nó đang nói chuyện thì nhỏ Trinh học lớp 11a1 đến đưa cho nó 1 bức thư: ” Ra sau trường gặp tao”. Nó mỉm cười nhẹ rồi bước đi để lại Mi 1 mình.

Sau trường

- Mày gọi tao ra đây để làm gì- Nó bước đến, mặt thanh thản

- Con khốn, mày dám cướp anh Dương của tao- Dung nghiêng chặt răng ánh mắt rực lửa

- Anh Dương của mày từ bao giờ vậy, tao không giành của ai cả, chỉ là thứ xứng đáng thuộc về tao thôi, nếu mày rảnh có thời gian để đây để tức giận thì sao không suy nghĩ xem tại sao bác Hoa chọn tao mà không chọn mày- Nói rồi nó quay lưng bỏ đi

- TÔI HẬN CÔ, TÔI THỀ SẼ KHÔNG ĐỂ CÔ ĐƯỢC YÊN- Dung nói rồi bước đi, nhưng câu nói của Dung thực sự quen lắm, rất quen, trong đầu nó hiện lên 1 giọng nói đầy cay nghiệt nhưng rất thân quen nhưng nó không thể nào nhớ nổi người đó là ai, đầu nó đang đau, đau lắm. Còn Dung đang đi bỗng thấy gì đó lạ nên quay lại thì thấy nó đang ôm đầu ngồi phịch xuống đất nước mắt chảy ra

- Có cần phải sợ đến vậy không?- Dung cuối đầu xuống cạnh mặt nó nhưng nó vẫn vậy, bây giờ trong đầu nó đang rất hoang mang. Thấy nó không nói gì Dung tức giận tặng cho nó 1 cái tát. Nó nhìn khuôn mặt Dung nhưng đó không phải Dung trông mặt nó mà là 1 con ác quỷ, nó đẩy mạnh Dung ra làm cô ngã vào những mảnh thủy tinh và không may nó đã cào lên mặt Dung 2 đường rất dài

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA- Dung sờ lên mặt mình rồi hét lên, tay cô toàn là máu làm cho nó cũng khóc luôn, tại sao nó lại làm như vậy với Dung cơ chứ. Đúng lúc đó hấn và Mi cùng với 1 số người ở hội học sinh chạy ra, họ vội đưa Dung vào phòng y tế. Hấn thấy nó đang ngồi ở đó nước mắt giàn dụa và hấn biết nó đang nhớ về quá khứ, hấn đến bên ôm chặt lấy nó, cảm nhận được vòng tay ấm áp nó nín khóc rồi nhìn hấn rồi nó ôm lấy hấn nỗi sợ hãi dường như tan biến mất.

Lúc này, khi mà nó mới ra khỏi phòng thì Mi biết có chuyện chẳng lành nên đã âm thầm đi theo nó rồi chạy lên phòng hội trường báo cho hấn và 1 số người khác đến. Nếu không chẳng biết hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào nữa

Ở phòng y tế

Dung đang nằm trên giường, mặt băng bó, còn nó và hấn đang ngồi đó

- Dung ơi, ôi con tôi sao lại ra thế này này- Bà Kiều từ ngoài chạy vào khóc nức nở rồi bà quay về phía nó- CÔ ĐÃ LÀM GÌ CON GÁI TÔI VẬY, CÔ ĐÃ GIÀNH TẮT CẢ NHỮNG GÌ ĐÃ THUỘC VỀ NÓ GIỜ CÒN LÀM NÓ RA NHƯ THẾ NÀY, CÔ... CÔ ĐÚNG LÀ ĐỘC ÁC, 1 CON RẮN ĐỘC, ĐỪNG ĐỂ TÔI PHẢI NHÌN THẤY NỮA, BIẾN ĐI ĐỒ ĐỘC ÁC- Bà Kiều tát vào mặt nó 1 cái rồi đuổi nó ra ngoài

Hấn dìu nó ra thì vừa gặp bà Hoa và bà Tuyền cùng với Huyền và Phương bước vào

- Mẹ- Nó chạy đến ôm chặt lấy mẹ nó khóc nức nở

- Nín đi, không sao đâu, mẹ biết con không cố ý mà- Mẹ an ủi nó làm cho nó cũng nín hấn- Thôi mình về đi Thế là nó, mẹ và chị nó đi về còn hấn, bà Hoa và Phương thì vào xem Dung thế nào rồi.

24. Chương 24: Học Sinh Mới

Sáng hôm sau

- Cháu chào bác ạ- Hấn qua nhà nó để chở nó đi học

- Ngọc ở trên phòng đó cháu- Bà Tuyền biết ý hấn

- Vâng ạ- Nói rồi hấn bước lên phòng nó thì gặp Huyền đang đi xuống, cô nhìn ra hướng để tránh mắt ấy của hấn, đôi mắt cô hiện lên 1 nỗi buồn rồi bước nhanh xuống dưới. Hấn cũng không nói gì chỉ lặng lẽ đi lên

Phòng nó

- Anh vào được không vậy. -Hấn mở cửa bước vào thì thấy nó đang nằm trên giường, đồng phục thì đã thay, hấn nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nó, nhìn nó lúc này trông thật đáng yêu, hấn định kêu nó dậy nhưng lại không muốn kêu tí nào, hấn muốn nhìn nó như vậy thôi. Bỗng nó mở mắt ra nhìn thấy hấn đang ngồi bên cạnh mình, tay hấn cầm lấy tay nó, mắt nó mở to hết cỡ sửng sốt

- Ồ.....anh.....- Nó ấp úng không biết phải làm sao nữa

- Anh.....anh sao nào???- Hấn vừa hỏi, khuôn mặt hiện lên nụ cười gian trá rồi cúi sát xuống mặt nó, bây giờ mặt 2 người chỉ còn cách nhau 5cm nữa thôi, ối ối chỉ còn 3cm nữa thôi, mặt nó thoáng đỏ rồi bình tĩnh lại

- STOP- Nó nói rồi đẩy hấn ra lấy cặp rồi đi luôn chẳng nói gì với hấn cả

- Mẹ, con đi học ạ, chị em đi đây- Nó bước xuống chào mẹ và chị nó rồi đi luôn
- Này này đợi anh với chứ- Hấn chạy theo nó ra cửa, nó chẳng nói gì vẫn cứ đi tiếp- Em không đứng lại thì cẩn thận với anh nha
--Im lặng chẳng nói gì cả
- Thôi lên anh chờ đi- Dù hấn có nói thế nào nó cũng chỉ im lặng nên hấn bước ra khỏi xe rồi ôm nó vút vào vào xe rồi chạy luôn làm cho nó không kịp nói gì cả chỉ ngoan ngoãn đi theo.
- Vừa đến cổng trường thì đã một đám con gái chặn đường, họ đang vây quanh cái gì đó, thì còn có thể là gì nữa chứ ngoài trai đẹp, cái lũ này mê trai giữ lắm
- Về rồi đấy à- Hấn nhìn vào đám đông rồi nói 1 mình, nó thì nhìn qua hấn với ánh mắt ngạc nhiên vô cùng- Tôi không có điên đâu, đừng có nhìn tôi như vậy- Nói rồi hấn bốp còi inh ỏi, làm lũ đó tránh ra 2 bên cho hấn đi

Lớp 10a1

- Hi Mi- Nó vừa vào lớp thì đã nhìn thấy khuôn mặt Mi đỏ ửng, cứ ngồi ôm mặt rồi lại tay lên bàn- Nè, Mi sao vậy?
- Huhuhu, lúc này.....thôi không nói đâu- Mi lại tiếp tục úp mặt xuống bàn
- Thôi nói đi mà, nói Ngọc nghe với nào- Nó lại dùng khuôn mặt cún con tội nghiệp làm biết bao người say mê
- Thì chuyện là vậy: Lúc này Mi đi học sớm nên đi lên sân thượng chơi thì bỗng 1 tấm bảng để ở trên cao tự dưng rơi xuống, khi Mi biết thì đã né không kịp nữa nhưng lúc đó thì từ đâu có 1 bàn tay kéo Mi ra vừa kịp lúc nhưng do không cẩn thận với quá bất ngờ nên cô ngã xuống đất kéo luôn tên đó xuống thế là 2 người môi chạm môi. Chưa bao giờ cô thấy tim mình đập nhanh đến như vậy. Cô vội đẩy tên đó ra, nói cảm ơn rồi chạy nhanh xuống dưới nhưng tay cô vẫn nắm chặt lấy tay tên đó làm cho cô đỏ mặt- Mi tưởng ra 1 tràn luôn
- À, hiểu rồi nha. Giờ đi xuống hội trường thôi- Ngọc cười nhìn Mi rồi kéo nhỏ đi luôn

Hội trường

- Hôm nay sẽ có 1 học sinh mới được bầu vào hội học sinh- Cô giáo bước vào tươi cười rạng rỡ. Cô vừa dứt lời thì từ bên ngoài 1 người rất đẹp trai tuy không bằng hấn bước vào đám con gái hét lên
- Chào các bạn, mình tên là Hoàng mong các bạn chỉ dẫn nhiều hơn- Tên đó nở 1 nụ cười làm đám con gái hét lên to kinh khủng. Nó ngồi nhìn đôi mắt ủ rũ, chẳng ó gì mới mẻ cả. Còn Mi mặt lại đỏ ửng lên, chính là người này
- Thưa cô em sẽ ngồi đâu đây- Tên đó quay lại hỏi cô giáo
- À, tùy em thôi- Cô nở nụ cười. Tên đó nhìn chung quanh, môi cậu nở lên 1 nụ cười rồi bước đến chỗ Mi
- Mình ngồi đây được không?- Hoàng
- Chào, lâu quá không gặp nhỉ Dương, oh ai đây- Hoàng quay sang bên Dương. Gì ờ thì nó đã hiểu người mà hấn nói lúc này là ai
- Mình tên là Ngọc lớp 10a1, gọi là em cũng được, còn kia là Mi học chung lớp cũng là bạn thân của mình- Nó nói chỉ tay qua phía Mi
- À, lúc này mình đã gặp Mi rồi- Dương cười nhìn Mi. Còn nó thì cũng đã hiểu tại sao con bạn thân mình lại như vậy. Nó cười, Mi nhìn nó như muốn bắt nó ra làm trăm mảnh. Thế là tiết học bắt đầu

25. Chương 25: Sự Cố Ở Phòng Thí Nghiệm

Hội trường

- Ngọc này- Nó đang ngồi làm 1 đồng việc của hần giao cho thì Hoàng bước vào gọi nó
- Gì vậy?- Nó nói mà mắt vẫn cứ dán vào máy tính
- Anh muốn hỏi em một số chuyện tí được không?- Hoàng
- Em thì OK nhưng thằng bạn thân ác độc của anh thì không cho đâu- Nó nói liếc mắt qua nhìn hần
- Đây cô nói ai ác độc vậy hả?- Hần nhìn nó. Hoàng nhìn qua phía hần về đe dọa- Thôi muốn đi đâu thì đi đi
- OK tôi đi đây- Nó vui vẻ cùng Hoàng đi ra ngoài

Vườn hoa

- Anh có gì muốn nói với em vậy?- Nó hỏi
- Thì.....thì là anh muốn.....hỏi về Mi thôi- Hoàng ngập ngừng
- An muốn biết gì?- Nó
- Ờ.....thì- Hoàng đang nói thì đã bị 1 người chặn lại
- Ngọc ơi Ngọc ơi, tìm này giờ cuối cùng cũng thấy, đi học Hoá thôi, nhanh lên trễ giờ rồi đó- Cứ tưởng ai thì ra là Mi từ đâu chạy đến kéo nó đi, mặc dù đã nhìn thấy Hoàng thì mặt cô lại thoảng đỏ nhưng lại tỏ vẻ không nhìn thấy rồi kéo nó đi luôn không để cho ai nói gì cả, rồi nó cũng ngoan ngoãn đi theo, còn Hoàng thì đứng đó ngơ ngác chẳng biết phải làm gì

Họ vui vẻ trò chuyện nhưng không để ý phía sau dãy lầu cách đó không xa có 1 người đang nhìn nó bằng 1 ánh mắt căm thù nhưng rồi môi nhếch lên, trò hay bây giờ sẽ bắt đầu

Tại phòng thí nghiệm

- Hôm nay chúng ta sẽ thực hành pha chế hoá chất, ngoài những dụng cụ và hoá chất đặt trên bàn thì các em không được lấy hay dùng các hoá chất khác- Cô giáo đứng trên bục giảng nói
- Vâng ạ- Cả lớp đồng thanh. Từ lúc bước vào đây nó đã cảm thấy có gì đó lạ lạ, đám con Tuyết (đám em của Dung, rất căm ghét nó) cứ nhìn nó đôi lúc lại mỉm cười cay độc, với lại nó thấy trên ngăn để hoá chất chỗ nó có cái lọ gì màu trắng mà nó chưa thấy bao giờ, và cũng chỉ có riêng chỗ nó có, nó nhớ cô có từng nói những lọ chất có màu trắng thì thường rất độc hại, thôi chắc không có gì đâu.

Phía ngoài cổng trường

- Làm thế nào rồi?- 1 người con gái mặt băng bó đôi mắt trông rất đáng sợ
- OK xong rồi chỉ cần tí nữa là xong- 1 người nói
- Tốt, tốt lắm, ha ha ha ha

Tại phòng thí nghiệm

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, mặt.....mặt của tôi- 1 cô gái ôm mặt, khuôn mặt đã bị 1 lọ nước đổ vào rồi sôi sùng sục như cháy, cô hét lên đau đớn

Tại phòng hội trường

- Nè Dương ở phòng thí nghiệm xảy ra chuyện rồi?- Hoàng hốt hoảng chạy vào- Theo lịch trình thì chắc giờ là giờ học của lớp.....10a1
- Cái gì?????Ngọc- Nói rồi hần chạy đi luôn, Hoàng cũng chạy theo

Phòng thí nghiệm

-Mi, em không sao chứ?- Hoàng chạy lại ôm chăm lấy Mi còn hần hót hoảng chạy đi tìm nó. Bây giờ trên sân nhà là 1 cô gái khuôn mặt đang dấy giữa đau đớn. Nó từ đằng sau chạy vào lấy dụng cụ sơ cứu, hần thấy nó vội chạy đến ôm lấy nó

- Em không sao chứ?- Hần hỏi về mặt đầy lo lắng. Nó khẽ lắc đầu

Chuyện là vậy: “Lúc này Tuyết vào đi đến chỗ nó nói là mượn dụng cụ nhưng đã cố tình đẩy bàn cho lọ hoá chất kia đổ xuống nhưng lúc đó lấy dụng cụ nên nó bước qua phía Mi nên lọ hoá chất đó đã đổ lên mặt Tuyết”

26. Chương 26: Thử Thách Trên Núi

- Lúc này đúng là nguy hiểm thật, 1 tí nữa là đổ trúng Ngọc rồi, làm mình đứng 1 bên mà xem nữa tim bay ra ngồi nè- Mi vừa đi vừa kéo tay nó vui vẻ, mặc cho 2 tên ở dưới đang đi theo tụi nó- Nhưng cậu có nghĩ là tụi nó cố tình làm vậy không, mục tiêu là Ngọc nhưng mà không may đã đổ trúng Tuyết

- Cũng có thể lắm chứ- Hoàng từ phía sau đi lên nói

- Không có chứng cứ xác thực thì đừng có đứng đây mà đoán mò- Nó nói rồi đi nhanh về luôn

Sáng hôm sau

- Hế lô Ngọc, đi lên phòng hội trường đi có chuyện gì mà lúc Dương gọi lên đây- Mi chạy vào kéo nó đi

Phòng hội trường

- Tối nay chúng ta sẽ thực hiện một buổi thử thách ở trên núi diễn ra vào mỗi năm và chỉ dành cho hội học sinh- Hần đứng trên bục nói

- CÁI GÌ?????THỬ THÁCH TRÊN NÚI???- Cả bọn đồng thanh, bởi vì hoạt động trong hội học sinh luôn diễn ra rất bí mật nên đa số ở đây ;à người mới nên không biết.

-Mọi người chuẩn bị đi, tối nay 6h sẽ bắt đầu, cuộc thử thách này sẽ rèn luyện nhiều kĩ năng mà mỗi người trong hội học sinh đều phải có- Nói rồi hần đi luôn. Cả lớp bàn tán xôn xao, thử thách vào buổi tối ư? rèn luyện kĩ năng ư?Có lẽ tối nay sẽ là 1 đêm vô cùng thú vị

6h tối, PHÒNG HỘI TRƯỞNG

- Thấy đáng sợ quá à, không đi có được không vậy, hic hic- Mi nói về lo sợ

- Em không cần phải lo có anh bảo vệ em mà- Hoàng từ đằng sau đi tới choàng tay lên vai Mi làm nhỏ đỏ mặt

- Hi hi, thế là khỏi phải lo rồi nhá- Nó cười gian nhìn Mi

- Còn anh sẽ bảo vệ em nhé- Hần từ đằng sau bước tới

- Tốt nhất anh tránh xa tôi ra, tôi không cần đâu nhá, tôi nhất định sẽ giành lại chức vị hội trưởng này- Nó nhìn hần nói rồi đi luôn

- Thôi, các em chuẩn bị xong chưa, chúng ta đi thôi nào- Thầy hiệu trưởng bước tới nói, cả bọn trèo lên xe, chiếc xe chạy đi rồi dừng lại trước 1 ngọn núi rừng rậm, mới nhìn đã nổi cả gai ốc- Các em bắt đầu đi- 9h sẽ tập trung lại chỗ này, nhớ rõ chưa?

Thế là bọn họ bắt đầu, ban học sinh sẽ đi theo nhóm 1 nhóm 4 người, nhóm của nó gồm nó, hần, Mi, Hoàng

- Huhuhu, ghê quá à- Mi la lên

- Nắm tay anh nè- Hoàng nắm chặt lấy tay Mi.

Còn hần và nó thì âm thầm quan sát xung quanh chợt nó nhìn thấy trên cái cây cạnh đó có dính rất nhiều máu, không chỉ trên cây mà ngay cả trên đất cũng có máu loang ra rất nhiều, còn có những tiếng hú rùng

rợn làm Mi khóc ngày càng to hơn, Hoàng, nó và hấn thì có vẻ bình thản hơn. Bỗng nghe bên kia có tiếng la hét của của Phượng, Hồng, Nhật và Thiên(đều là những người trong hội học sinh) làm cho bọn nó còn thêm sợ hơn. Bỗng có 1 bóng trắng lướt qua phun đầy máu lên người tụi nó nhưng điều đó dường như vô ích vì bọn nó không có vẻ gì là lo sợ. Thế là ả thứ nhất tụi nó đã bình an qua được.

Tụi nó vừa bước đi 1 bước thì đã nghe được tiếng sáo du dương của 1 ai đó đúng lúc đó 1 đàn rắn độc hiện ra nhe nanh trông thật kinh tởn, hấn và Hoàng có vẻ dừng lại nhưng nó vẫn bình thản bước qua như không có gì và đàn rắn đó cũng đứng yên rồi bỏ đi. Nó lại thuận lợi qua khỏi ả thứ 2 và tụi nó tiếp tục đi tiếp

- Alo.....alo, Dương, Ngọc, Hoàng, Mi các em về mau đi, hệ thống an ninh của trường có vấn đề- Thầy hiệu trưởng gọi cho hấn và thế là 4 người bọn họ gấp rút chạy về trường.

27. Chương 27: Anh Yêu Em

Tụi nó vội vã phóng xe về trường, nhưng trên đường đi về thì thầy hiệu trưởng gọi điện tới

- Các em có sao không? Ở trường không có vấn đề gì cả, lạ thật- Thầy hiệu trưởng nói vẻ lo lắng. Tụi nó nghe vậy cũng bắt đầu lo lắng. Đúng lúc đó điện thoại bỗng dừng mất sóng bọn nó càng thêm lo sợ

- Có gì không ổn trong chuyện này, Hoàng dừng xe lại đi- Nó nói vẻ lạnh lùng che khuất đi nỗi lo sợ

- Thôi chết rồi, thằng đã bị đứt, thằng không được nữa- Hoàng nói vẻ căng thẳng, Mi lại khóc oà lên

- Gì ờ sao- Hấn hỏi nhìn nó

- Anh nghĩ sao- Nó nhìn hấn và hấn cũng đã hiểu được ý nó, nếu muốn sống thì chỉ còn cách là phải nhảy ra khỏi xe mặc dù rất nguy hiểm

- Phải nhảy ra khỏi xe thật sao- Mi nhìn nó, mắt rưng rưng

- Cách duy nhất- Nó lạnh lùng đáp. Bỗng cả đám im lặng để tìm chỗ nào có nhiều cỏ để nhảy nhưng bỗng nghe tiếng tích tắc tích tắc phía sau, họ nhìn lại, LÀ 1 QUẢ BOM, chỉ còn 10 giây nữa thôi, thế là cả bọn mở cửa xe nhảy ra thì cũng là lúc chiếc xe phát nổ bùng sáng lên rồi lao xuống vực. Phía trên ngọn đồi cao kia có 1 cô gái đang đứng nhìn xuống rồi cười to rất rùng rợn, đây là cái giá mà mày xứng đáng phải nhận vì đã phá quỹ khuôn mặt tao, bây giờ nhìn tao khác gì là 1 con ác quỷ, nói rồi cô nhảy xuống dưới vực tự vẫn, thì ra đó là Tuyết

Về phía tụi nó, Hoàng với hấn thì không sao, Mi thì nhảy vào đám cỏ nên cũng chẳng bị gì, còn nó, nó đâu rồi

- Thôi chết, Ngọc đâu rồi- Hấn hỏi vẻ lo lắng rồi chạy đi tìm nó thì thấy nó đang nằm dưới đất, máu chảy ra nhiều lắm, có lẽ lúc này nó nhảy xuống đã không cẩn thận nên trúng vào cục đá cạnh đó, hấn vội ôm lấy nó, lúc này thì hấn nhận ra rằng hấn đã thực sự yêu nó, hấn không muốn mất nó như từng mất Hằng.

Ở bệnh viện

Hấn đang ngồi bên cạnh giường của nó, tay cầm chặt lấy tay nó, nước mắt lăn dài

-Em tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa, đừng làm cho anh lo mà, cũng tại anh, anh không bảo vệ được em, anh yêu em nhiều lắm mà, anh không muốn mất em đâu, em phải tỉnh dậy và nói em cũng yêu anh nữa chứ, em nhưng vậy là không ngoan đâu- Chợt nước mắt nó lăn ra, tay nhấp nháy rồi mắt dần dần mở ra- Ngọc- Hấn ôm lấy nó, nước mắt hấn ướt đầm cả áo nó, nó nhìn hấn mắt tròn xoe, những lời lúc này nó cũng nghe thấy, hấn hôn lên môi nó rồi đi gọi bác sĩ, nó thì vẫn cứ nằm đó nhìn hấn vẻ ngạc nhiên

- Tình trạng đã tốt hơn rồi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều thì 1 tuần nữa là có thể xuất viện- Bác sĩ nói rồi đi ra ngoài

- Vậy là em không sao rồi- Hấn nhìn nó khuôn mặt ấy không còn buồn nữa làm nó cũng thấy vui hơn, tay hấn vẫn nắm chặt lấy tay nó, hấn cúi người xuống thì thâm vào tai nó- ANH YÊU EM, đừng làm anh lo nữa nhé- Câu nói của hấn làm mặt nó đỏ bừng nhưng rồi trở lại như ban đầu. Nói rồi hấn bước ra ngoài
- Dương, Ngọc đâu rồi, nó sao rồi hả- Bà Tuyền và Huyền chạy vào nước mắt đầm đìa, bà chỉ mới nhận lại nó thôi, bà không muốn mất nó, còn Huyền đứng nhìn hấn lo lắng cho nó như vậy tim cô cũng đau lắm, nước mắt lăn dài trên má dù cho cô đã cố. Thật ra Huyền đã đến trước bà Tuyền và đã nghe được
- Cô ấy nằm ở trong đó, cô ấy không sao đâu- Thế là Huyền và bà Tuyền bước vào trong phòng hấn thì ra lấy xe rồi đi mất

28. Chương 28: Tổ Tình Trên Biển

Hôm nay, 1 buổi sáng thật là đẹp cũng là ngày nó xuất viện, trước bệnh viện 1 cô gái vô cùng xinh đẹp đang đứng đấy, thu hút mọi ánh nhìn của mọi người xung quanh, những cơn gió nhẹ thoảng qua tung bay tóc cô, 1 mùi hương dịu dịu tạo cho người ta cảm giác an lành. Đó là nó.

- Ngọc, lên xe đi- 1 chiếc xe chạy tới trước mặt nó, là hấn
- Tại sao?- Nó lại tổ về tiểu thư bướng bỉnh đấy
- Anh đưa em tới 1 nơi- Hấn cười nhẹ rồi nó cũng ngoan ngoãn bước lên xe
- Anh đưa tôi đi đâu vậy?- Nó hỏi
- Im lặng nào, này giờ em hỏi nhiều lắm rồi đó- Hấn nhìn nó rồi bật cười
-- Nó cũng im luôn không nói gì nữa

Đến biển

- Wow, mát ghê- Nó chạy thích thú rồi đi luôn ra biển. Chợt nó nhìn thấy Hoàng và Mi đang nắm tay nhau đi dạo trên biển, nó cười rồi nhẹ nhàng đi đến chỗ 2 người họ
 - Á.....2 người ghê quá nha, thế mà không nói cho bạn bè biết nha, đúng là bạn xấu- Nó nói rồi đánh vào vai Mi 1 cái làm cô xém tí nữa là ngã rồi nhưng cũng may có Hoàng đỡ nên không sao, 2 người 4 mắt nhìn nhau, nó vội lấy điện thoại ra chụp hình
 - Ảnh hot như thế này mà không đăng lên báo của trường thì hơi bị đáng tiếc- ó cười gian nhìn con bạn đỏ mặt
 - Huhuhuhu, không chịu đâu, xóa đi đưa điện thoại đây nào,nè huhu- Mi chạy tới chỗ nó lấy điện thoại
 - Ồ, dù sao trước sau gì 2 người lại chẳng công khai thôi thì để mình làm trước cho- Nó cười rồi nói tiếp- Nói cậu nghe nhá, cậu mà không sớm công khai thì để người ta dành mất thì uổng lắm đó nha
- Nó nói làm Mi đỏ mặt, còn định trêu chọc thêm 1 tí nữa thì nó đã bị cánh tay ai đó kéo lại
- Thôi đi nha, mới xuất viện thôi đó, phải giữ gìn sức khỏe chứ- Hấn nói làm nó nhớ lại những lời hấn nói với nó ở bệnh viện làm mặt nó thoáng đỏ nhưng nhanh chóng trở về trạng thái lúc này
 - Ồ, nói nghe hay ghê luôn, ai kéo em tới đây hả mà giờ nói
 - Ồ.....thì- Hấn áp úng chẳng biết nói gì, nó cười vui vẻ rồi chạy tới chỗ Mi
 - Ủa, nói mới nhớ anh kéo em ra đây làm gì?- Nó hỏi hấn, nó nhận thấy 3 người họ dường như có gì đang giấu nó
 - Chơi thôi, mai về- Hấn bình thản nói- Thôi không nói nữa đi chơi thôi
 - Em muốn đi ăn kem- Mi chạy tới kéo tay Hoàng mặt nũng nịu

Thế là cả bọn vui vẻ vừa đi vừa nói

Buổi tối

Nó đang ngắm bầu trời ở biển thì bỗng hần nhận tin cho nó

” Thỏ con ạ, anh có chuyện muốn nói với em, bây giờ em bước ra khỏi khách sạn đi ra biển rồi quẹo trái đi khoảng 10p em sẽ thấy 1 cái cây rất lớn đứng trước cây đó rồi nhắm mắt lại”- Nó không biết chuyện gì nhưng cũng đi

Nó theo chỉ dẫn của hần đi tới 1 cái cây, bầu trời ở đây thật đẹp nhưng nó chẳng nhìn thấy được gì rồi nhắm mắt lại.

29. Chương 29: Tổ Tình Trên Biển(2)

Bỗng nó cảm nhận được ánh sáng nên mở mắt ra, trước mắt nó là 1 hình trái tim lớn được thắp bằng nến, bên trong được để rất nhiều hoa hồng xếp thành chữ anh yêu em, hần đang đi tới trước mặt nó tay cầm một bó hoa hồng lớn, phía bên kia là 1 bàn tiệc còn có tiếng nhạc du dương, những cơn gió thoảng qua làm lạnh buốt cả người. Hần đi đến chỗ nó

- ANH YÊU EM

-.....- Nó im lặng không biết phải trả lời sao nữa, mặt nó thoáng đỏ

- Làm người yêu anh nhé- Hần nói nhìn nó. Ánh mắt đó, nụ cười đó trông thật quen thuộc nhưng cũng thật xa cách, nó không nói gì cả chỉ quay lên bầu trời trong xanh đầy sao kia, trong đầu nó hiện lên hình ảnh ai đó. Lúc nó còn nằm trong bệnh viện, trong giấc mơ nó nhìn thấy 1 người con trai, người đó nói nó phải cố gắng lên nhưng nó không biết người đó là ai, điều đó làm nó rất hoang mang. Hần bước đến bên và nắm chặt lấy tay nó, cảm nhận được sự ấm áp nó quay đầu nhìn ánh mắt ấy của hần, tim nó bỗng ấm áp hẳn lên

- Em cũng yêu anh nhiều lắm- Nó nói nhìn hần, bây giờ trong đầu nó chỉ có hần thôi

Hần ôm chặt lấy nó rồi khẽ hôn lên môi nó, 1 buổi tối trôi qua thật êm đềm và ấm áp

Sáng hôm sau

Hần và nó vừa bước vào trường thì cả trường nhao nhao hẳn lên. Khắp trường toàn những tiếng bàn tán. Nó và hần nắm tay nhau đi lên phòng hội trường.

- 2 người chính thức hẹn hò rồi đó sao, ghê quá ta- Hồng. 2 người họ liếc nhìn nhỏ Hồng- Nè thì đọc đi đừng nhìn tôi như vậy ghê quá- Nhỏ Hồng đưa tờ báo cho nó, trên trang bìa là ảnh hần và nó đang hôn nhau, phía trong thì viết lung tung hết

- Nè, ảnh này ai chụp đây- Nó gắt lên

- Mình nè- Mi với Hoàng thanh thân đi vào làm nó như điên lên nhưng bình tĩnh trở lại lấy ảnh trong điện thoại ra

- Ở đây mình cũng có 1 ảnh hot lắm nè có ai muốn coi hông zậy ?- Nó nói liếc nhìn qua phía Mi làm cô đang uống nước mà phun ra hết trơn

- Ế, ề, đừng mà- Mi giở giọng cầu xin

- Xin lỗi nha, mình đã tải nó lên facebook rồi, wow mới có chưa được 1p mà đã được 200 mấy like luôn nè- Nó cười mưng mưng

- Đâu đâu, cả đám lao nhao(lấy máy tính mở lên facebook), OH~ ghê à nha Mi- Cả đám đồng thanh làm cho Mi mặt đỏ bừng bừng rồi đi luôn

- Hì hì hì- Nó cười vui vẻ
- Em đó nha, thích chọc phá người khác mới chịu à- Hấn cốc lên đầu nó 1 cái. Thế là tụi nó quay lại phòng học
- Giờ ra chơi
- Ngọc lên phòng hội trường đi- Thiên lên báo cho nó
- Được tôi sẽ xuống ngay- Nó
- Phòng hội trường
- Vừa bước vào nó đã nhìn thấy nhỏ Dung và bà Kiều đang đứng đó
- Dương đâu?- Dung hỏi đôi mắt nhìn nó vẻ căm thù
- Cô đến có chuyện gì?- Nó
- Tôi xin nghỉ phép 1 tháng- Dung nói
- OK- Nói rồi nó đưa giấy xin nghỉ phép cho Dung kí rồi 2 người họ bước đi
- Cứ đợi đó đi, cô đã làm tôi thế này, tôi nhất định sẽ trả lại- Trước khi đi Dung còn quay lại nói với nó, câu nói đó làm nó rợn cả người

30. Chương 30: Du Học

Nó lặng lẽ bước về phòng và suy nghĩ về những gì mà Dung đã nói, nó cảm thấy lo sợ và cũng không biết tại sao lại như vậy nữa

- Nè Ngọc ơi- Mi bước lại gần nó, giọng ngọt thấy sợ luôn
- Có gì nói đi- Nó nói lạnh lùng
- Chiều nay đi chơi nha- Mi chớp chớp mắt, mặt tội nghiệp
-- Nó im lặng quay sang nhìn Mi
- Ồ, anh Dương với anh Hoàng đều đồng ý rồi nha- Mi nói
- Ừ, thôi mình về đây, chiều Mi qua đón Ngọc nhé- Nói rồi nó đi luôn
- Biệt thự nhà nó
- Uả chị đi đâu vậy?- Vừa về tới nhà nó đã thấy Huyền kéo va-li đi
- Chị sẽ đi du học ở Anh 4 năm, 3h nữa là máy bay cất cánh rồi, chị còn tưởng em chứ về nên định đến trường tìm em- Huyền nói, ánh mắt nhìn sang hướng khác để tránh ánh nhìn của nó
- Vậy à, thôi thì để em tiễn chị ra sân bay nha- Nó nói rồi đi lên xe, Huyền cũng lên theo
- Tại sao, chị lại đi- Nó ạnh lòng hỏi
- Thì mẹ muốn chị qua Anh để quản lí công ty bên đó với lại chị muốn học thêm nữa thôi, à mà chị nghe nó em với Dương đang quen nhau sao, chúc mừng em nha- Huyền nói cố tỏ ra vẻ vui vẻ
- Có phải vì chị sợ.....- Nó chưa nói hết câu nhưng đã dừng lại vì sợ làm chị nó buồn
- Đúng là không giấu được em mà, em muốn biết chứ gì, ừ thì đúng, chị qua đó để tránh mặt em và Dương đó, em cũng biết là chị yêu Dương mà nhưng Dương yêu em, lòng kiên nhẫn của chị cũng chỉ có giới hạn thôi, chị sợ chị sẽ không kìm nén được cảm xúc của mình sẽ làm tổn thương em, với lại muốn quên đi 1

người đầu có dễ chị muốn qua đó bắt đầu lại cuộc sống mới, chị tìm cách của hạnh phúc sẽ mở ra ngay thôi- Huyền nói đôi mắt đầm buồn. Nó nhìn qua phía chị nó, đôi mắt nó cũng rưng rưng

-Chị đã khóc từ tối qua tới giờ sao, nếu chị buồn như vậy thì đừng có đi, qua đó lỡ như ai ăn hiếp chị thì sao, chị, em không muốn chị đi đâu- Nó nói nghẹn ngào

- Thôi em không cần nói gì nữa đâu, chị sẽ đi - Huyền nói cương quyết làm nó cũng không sao ngăn cản được

Sân bay

- Thôi, tiễn chị tới đây được rồi, ở nhà có chuyện gì thì nói với chị nhé, chị đi đây- Huyền cười rồi bước đi, nó cũng đi về luôn. Bỗng chuông điện thoại reo lên

- Alo, Ngọc à, em về chưa chưa vậy- Hấn hỏi nó

- Em đang trên đường về nè- Nó nói trông mặt rất buồn

- Anh đang ở trước cửa nhà em nè, về nhanh nha, rồi anh chở em đi nhé thả con- Hấn nói

- Ủ, em về liền- Nó trả lời, cười nhẹ

31. Chương 31: Hạnh Phúc

- Xin lỗi, em về hơi trễ- Nó từ ngoài bước vào, mặt có vẻ buồn

- Ủ sao nhìn mặt em có vẻ mệt lắm thì phải, hay là hẹn 2 người kia hôm sau đi đi- Hấn lo lắng nhìn nó

- Em không sao, với lại cũng đã hứa với Mi rồi, mình đi thôi trễ rồi đó- Nó nói rồi nắm tay hấn kéo đi

Hấn cũng im lặng rồi đi thôi. Chiếc xe lăn bánh rồi chạy nhanh dần. Hấn lái xe còn nó ngồi đó nhìn lên bầu trời nơi 1 chiếc máy bay đang cất cánh. Hấn qua phía nó rồi nhìn lên bầu trời, hấn biết nó buồn thế nào khi phải xa chị nó, trước giờ nó với chị nó chẳng khác gì là chị em ruột, có thể nói còn thân hơn vậy nữa. Hấn nhớ lúc Huyền đi phẫu thuật nó buồn như thế nào mà giờ cô phải đi xa nó 4 năm. Hấn nắm lấy tay nó làm tim nó ấm hần lên không còn buồn nữa, cũng không còn cảm thấy nhớ chị nữa.

Nhà Mi

- Í, 2 người này làm gì mà bây giờ mới tới, biết tụi mình chờ lâu lắm không vậy, 2 người đã trễ 29 phút 36 giây rồi đó,- Vừa thấy nó với hấn vào Mi đã đi ra cho tụi nó trợn

- Thôi thôi, em im chút đi nãy giờ nói hoài làm anh tới hoa mắt chóng mặt đứng cũng không vững nữa này- Hoàng kéo Mi lại chỗ mình

- Tại ai chứ, do tụi nó tới trễ chứ bộ- Mi vẫn tiếp tục càu nhàu

- Em mà còn nói nữa anh hôn em ngay bây giờ ngay tại đây luôn đấy tin không- Hoàng kéo Mi ngồi trên đùi mình gỡ giọng đe dọa- Mà sao 2 người giờ mới đến vậy?

- Thì là Ngọc phải tiễn Huyền lên sân bay, hôm nay sẽ đi du học- Hấn giải thích, còn nó thì mặt cũng còn buồn

- À vậy mà.....- Mi chưa nói hết câu thì đã thấy Hoàng nhìn mình nên vội im lặng

- Thôi giờ tụi mình đi chơi nhá- Nó nãy giờ cũng chịu len tiếng

- Ủ, tụi mình đi picnic ở công viên Thỏ Nâu nhé- Mi lại lên tiếng

- OK, mình đi thôi- Nó thế là nó với Mi kéo ra ngoài xe làm cho hấn với Hoàng nhìn mà sửng sốt, thái độ sao thay đổi nhanh đến vậy kìa.

Công viên Thỏ Nâu

- Anh ơi đi mua kem cho em đi anh- Mi nhìn Hoàng chớp chớp mắt làm tim Hoàng đập thành thịch
- Ủ anh đi cho bé yêu ở đây nhé- Hoàng nhìn Mi tình tứ
- Thôi đi làm người ta muốn ới luôn nè- Nó xỏ xiên- Bộ xem tội này là không khí à, mà nhìn 2 người cũng hạnh phúc dữ ta
- Ồ.....không nói với cậu, hứ- Mi nói rồi quay sang phía khác
- Thôi đi Ngọc đừng có châm chọc Mi nữa mà- Hấn khoát tay lên nó kéo tới chỗ hấn
-- Cả bọn vui vẻ cười đùa suốt cả buổi

32. Chương 32: Quay Lại- Trả Thù

Hôm nay, 1 buổi sáng chủ nhật đối với nó thật yên bình, dạo xe đi bong bong trên đường phố- 1 con đường mà nó đã đi qua nhiều lần mà không lần nào chú ý, dừng xe tại 1 quán cà phê nó bước vào trong mọi ánh mắt đổ dồn về phía nó

- Chị dùng gì?- 1 cô nhân viên bước ra
- Như cũ- Nó lạnh lùng nhưng đôi mắt ẩn thoáng 1 nỗi buồn, đêm qua lại giấc mơ đó lại ám ảnh nó, nó có 1 linh cảm không tốt cứ như sắp có chuyện gì xảy ra vậy, tim nó đau quặn lại, nó cũng không biết tại sao lại như vậy nữa
- Của chị đây- Cô nhân viên bước ra làm nó giật mình nhưng không biết vô tình hay cố ý cô ta đổ hết ly nước ép lên người nó
- Này cô làm gì vậy- Nó đứng dậy tức giận
- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý- Cô nhân viên rồi rít xin lỗi nó. Chẳng bận tâm nó đi ra xe lấy 1 bộ quần áo khác mà lúc nào nó cũng mang theo rồi đi thay. Thay xong nó bước ra lấy túi xách với điện thoại rồi đi luôn
- Đúng là xui xẻo thật, mới sáng sớm mà đã..... á đúng rồi hôm qua bác Hoa có bảo mình qua đó, đi thôi- Nói rồi nó bước lên xe đi luôn. Phía trong có 1 cô gái đang cười rồi bước đi

Tại nhà hấn

- Ủa, hai đi đâu vậy- Nhỏ Phương đang xem tivi thì thấy Dương bước xuống
- Lúc nãy chị Ngọc nhắn tin nói anh đi tới căn nhà AQ tại đường Hoàng Hà để gặp chị í mà- Hấn vừa nói vừa đi xuống
- Hôm qua mẹ nói nó qua nhà mình kia mà sao lại tới đó chứ- Bà Hoa từ trên lầu đi xuống
- Con cũng không biết nữa, thôi con đi đây- Nói rồi hấn ra lấy xe đi luôn

Vài phút sau

- Mẹ có ai bấm chuông kìa để con ra mở cửa- Phương
- Ủa chị Ngọc, sao chị ở đây- Phương vừa mở thì thấy Ngọc đang đứng đó
- Sao chị không về đây- Nói rồi nó đi vào nhà luôn. Nó vừa bước vào nhà bà Hoa cũng ngỡ ngàng vô cùng
- Không phải lúc này con nhắn tin cho Dương là đến căn nhà AQ đường Hoàng Hà sao?
- Con có nhắn gì đâu- Nó nói
- Thôi để con tới đó xem thử- Nói rồi nó ra ngoài lấy xe rồi đi

- Phương con đi theo xem thử có chuyện gì vậy, mẹ cảm thấy có gì đó không ổn- Bà Hoa nói rồi Phương cũng lấy xe đi luôn

Tại căn nhà AQ đường Hoàng Hà

Dương vừa bước vào nhà thì người ngồi trước mặt anh không phải nó mà là Dung, cô ta đi phẫu thuật về rồi sao

- Cô gọi tôi đến đây có gì không?- Hấn lạnh lùng lên tiếng

- Chỉ muốn nói chuyện với anh tí thôi, ngồi đi- Dung. Dương cũng ngồi xuống

- Em.....sắp phải qua Pháp để học rồi nên chỉ muốn gặp anh tí thôi- Dung nói vẻ mặt có vẻ buồn- Anh uống với em 1 ly nhé, chiều nay em phải đi rồi

-.....- Dương im lặng cầm ly rượu lên vừa đưa đến miệng thì...- Làm sao tôi biết được cô có bỏ gì vào rượu của tôi không?

- Anh lo à, vậy thì đổi ly đi- Nói rồi Dung đưa ly rượu của mình cho Dương

33. Chương 33: Đau

Hấn vừa uống xong ly rượu thì đầu bắt đầu cảm thấy choáng váng

- Cô đã bỏ gì vào rượu của tôi vậy?- Dương nhìn Dung

- Em, em có làm gì đâu- Dung nói mặt tội nghiệp

- Cô.....cô.....- Dương chưa kịp nói hết câu thì đầu bỗng đau đớn vô cùng, Dương mở mắt ra, trước mặt Dương vẫn là Dung nhưng trong mắt hấn, đó là nó. Dung nở nụ cười mãn nguyện, cô cởi chiếc áo khoác ra, để lộ 1 thân hình gợi cảm trong chiếc váy ngủ. Không kìm được ham muốn, Dương đẩy Dung xuống ghế sofa và 2 người đã xảy ra chuyện ấy(thật ra lúc này Dung đã cho Dương uống thuốc kích thích sinh dục nên dĩ nhiên không kìm chế được rồi)

Về phía nó, nó đang đi tìm căn nhà đó

- Thật ra nó ở chỗ nào vậy kìa tìm này giờ mà chẳng thấy, A, kia rồi- Nó reo lên, xe hấn đang để trước cửa nên chắc chắn là nhà này rồi dừng xe sang 1 bên, nó bước vào, cửa nhà không khoá nên nó bước vào luôn, vừa bước đến cửa thì thấy có 1 đôi giày của Dương và của 1 người con gái, rồi không đợi gì nữa nó bước vào luôn. Trước mắt nó là những chiếc quần áo vứt đầy nhà. Nó ngược mặt lên, không thể nao, nó không tin vào mắt, 2 người họ đang quan hệ thân mật với nhau, trên người không 1 mảnh vải che thân. Nó chạy ra khỏi căn nhà đó nước mắt đầm đìa rồi lấy xe đi luôn, phóng với tốc độ cực nhanh.

Phương vừa đi tới nơi thì thấy nó khóc rồi lên xe đi, cô biết có chuyện chẳng lành nên vội vã dừng xe rồi chạy nhanh vào trong, cô mở to mắt hết cỡ, chân đứng không vững nữa, Dung nhìn qua phía Phương cười 1 cái rồi tiếp tục việc ấy. Tức giận lên tới tuột độ cô chạy xuống dưới lấy 1 thùng nước tạt vào người họ. Dương mở mắt ra

- Dung.... tại sao.....cô.....- Dương nhìn thấy mình đang nằm trên người Dung, cả 2 đều không 1 mảnh vải trên người

- Anh quên hết rồi sao, lúc này anh đã làm gì chẳng lẽ anh không nhớ sao- Dung làm ra vẻ tội nghiệp

- Anh hai, sao anh có thể làm vậy cơ chứ, anh..... anh thật làm em thất vọng quá- Phương tát vào mặt Dương 1 cái rồi bỏ đi

- Anh không biết sao lại vậy nữa, anh xin lỗi, em đừng nói chuyện này với Ngọc nha- Dương nắm lấy tay Phương

- Anh còn dám nói vậy nữa à, anh biết hôm nay là ngày gì không? Sinh nhật anh đấy, tối qua chị ấy với em đã làm bánh kem cho anh suốt 1 buổi tối anh có biết không, nhìn mặt chị ấy lúc đó vui như thế nào anh biết không? Hôm nay chị ấy định cho anh 1 bất ngờ nhưng anh lại cho chị ấy 1 bất ngờ lớn thật đấy. Trễ rồi, lúc này chị ấy đến đây và đã thấy tất cả rồi, anh làm sao đó thì làm đi, em không rảnh để lo cho anh đâu- Giọng cô ngày càng lạnh, nói rồi lấy xe đi thẳng về nhà.

Nó chạy xe mà không biết mình đã đi đâu, rồi dừng lại bên 1 bờ sông. Nó xuống xe, tới bên bờ sông tìm nó đau nhức nhối, nước mắt chảy ra như suối ướt đầm cả áo, nó đau đau lắm. Nó nhắm mắt lại để nước mắt ngừng rơi, bỗng trước mắt nó hiện lên 1 bóng hình, vẫn là người con trai đó, người vẫn luôn trong giấc mơ của nó, tìm nó bỗng áp lên, ấm ấm, mắt cứ muốn mở ra nhưng chẳng thể nào mở được, nước mắt cũng không rơi nữa

- Anh thật ra là ai chứ? Anh tại sao lại luôn xuất hiện mỗi khi em buồn, mỗi khi em cô đơn chứ? Anh tại sao lại làm tim em ấm áp như vậy chứ? Anh là ai vậy hả, nói cho em biết đi, đừng im lặng như vậy nữa?- Nó lặng lẽ lấy sợi dây chuyền được để trong dây buộc tóc áp vào tim, nước mắt rưng rưng- Cảm ơn anh người em yêu

Bất chợt nó giật mình, Người mình yêu sao? nhưng rồi lặng lẽ để nó vào chỗ cũ rồi phóng xe đi

34. Chương 34: Đau(2)

Dương đang chạy xe khắp nơi để tìm nó rồi bất chợt anh dừng lại bên 1 chiếc ghế đá dưới hàng cây, tìm anh lúc này đau lắm, đã lâu lắm rồi anh chưa bao giờ đau nhiều như vậy. Nơi đây vẫn vậy không thay đổi gì cả chỉ có anh là thay đổi thôi. Dương còn nhớ lúc Hằng còn ở bên cạnh anh chiều nào anh cũng đưa cô ấy tới đây nhưng rồi có 1 lần anh đã hứa sẽ đến nhưng rồi đã thất hứa. Nhớ lại chuyện lúc ấy anh lại tự trách mình tại sao lại không biết trân trọng những phút giây khi đó, cũng vì anh mà Hằng mới ra đi, tất cả cũng tại anh. Bỗng sức nhớ lại nó anh vội vã quay bước lên xe rồi tiếp tục tìm nó. Anh chạy xe nhanh thật nhanh, anh sợ sợ cảm giác bị bỏ rơi, không, anh không thể mất nó, anh nhất định phải tìm được nó.

Còn phần nó, nó đi về nhà, tìm nó đau lắm, là do Dương hay người đó, nó cũng không xác định được. Nó bước vào nhà

- Con đi đâu giờ mới về vậy hả?- Bà Tuyên hỏi giọng đầy lo lắng

- Con.....con mệt lắm, con lên phòng đây- Nó quay qua phía khác để tránh ánh mắt của mẹ nó - Con đứng lại đó- Mẹ nó nhận ra nỗi đau trên khuôn mặt nó- Có chuyện gì nói mẹ nghe đi nào

- Mẹ.....hu hu hu.....- Nó khóc nức nở như trẻ con vậy rồi kể lại mọi chuyện ẹ nó nghe

- Thôi con nín đi mẹ không ngờ thằng Dương lại là người như vậy, mẹ sẽ nói chuyện với bác Hoa sau, thôi con lên nghỉ đi- Bà Tuyên nhẹ nhàng an ủi nó

Nó lặng lẽ bước lên phòng, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nó trèo lên giường nằm nhưng chẳng thể nào ngủ được, nó cứ suy nghĩ về Dương rồi về người ấy.

Dương đang đi khắp nơi tìm nó. Dương lo cho nó lắm, nếu nó chuyện gì thì anh chẳng thể nào sống được nữa. Bỗng điện thoại anh reo lên

- Alo- Dương lên tiếng

- Ủ, mày đó hả, Ngọc về nhà rồi đấy, mày liệu làm gì đó thì làm đi- Hoàng

- Ủ- Nói rồi Dương tắt máy quay xe rồi đi thẳng tới nhà nó

Nhà nó

KÍNH KOONG

- Ai vậy- Bà Hoa từ trong nhà bước ra- Cậu đến đây làm gì, con gái tôi không phải thứ đồ để cậu tùy ý xài đâu, biến ngay khỏi mắt tôi- Nói rồi bà Tuyên đóng cửa lại. Nó ở trên lầu do không ngủ được nên kéo rèm ra ngắm sao cho đỡ buồn, vô tình thấy Dương tới, nó vội kéo rèm lại, rưng rưng nước mắt. Dương cũng đủ thấy nó, lòng anh đau đau lắm

- Ngọc, em xuống đây đi, anh có chuyện muốn nói, đừng như vậy mà, anh xin lỗi, anh yêu em mà, anh không muốn mất em đâu- Dương hét to lên. Trời bắt đầu mưa, mưa to lắm, nước mắt hoà lẫn với nước mưa- Em đừng như vậy, xuống nói chuyện với anh đi, anh nhớ em lắm

Nó khóc, lén kéo rèm nhìn Dương tìm cô đâu nhói nhưng nghĩ đến cảnh anh với Dung vui vẻ với nhau thì nó lại không thể tha thứ cho anh được dù nó muốn lắm. Còn Dương, anh vẫn cứ gọi nó như vậy. Không chịu được nữa, nó trèo lên giường bật tại rồi lấy chăn đắp lại nhưng vẫn nghe được tiếng của Dương. Lúc đó có đám côn đồ đi ngang qua, đang say rượu cộng với việc hấn làm ồn nên đã ra tay đánh anh, mặc dù đủ sức chống lại nhưng anh không muốn anh chỉ nhìn lên phía phòng nó, máu, nước mắt cộng với mưa hoà làm 1 chảy dài trên đường.Nó nhìn hấn và vẫn cứ khóc, nó không biết mình phải làm gì nữa, liệu có ai đó có thể chỉ cho nó làm sao mới đúng không?

35. Chương 35: Sự Thật Phơi Bày

Bây giờ nó đang rất rối trí không biết nên làm sao mới đúng đây.Bống chuông điện thoại nó reo lên, nó quay lại nhìn vào điện thoại có 1 tin nhắn, là Phương đã nhắn cho nó, nó mở lên xem

”- Con nhỏ đó đúng là ngu thật, mày không thấy bản mặt nó lúc đó thế nào đâu, ha ha ha, nghĩ lại mà tao cảm thấy vui kinh khủng, nhưng đây chỉ là bắt đầu, còn nhiều trò cho nó lắm

- Mày làm sao mà thu hút được tên đó vậy?

- Đơn giản thôi, chỉ cần cho hấn chút thuốc kích thích thể là ngoan ngoãn làm thôi, lúc đầu tao định chụp vài tấm hình nóng thôi, nhưng nghĩ lại tụi nó thông minh như vậy nên mấy tấm ảnh này không có giá trị. Cho nên tao định quay lại rồi gửi cho nó, ai ngờ nó tới đó luôn

- Mày giỏi thật đó, cần phải học hỏi nhiều”

Nó đọc xong mà nước mắt rưng rưng, vội nhìn xuống dưới thấy Dương đang quỳ dưới đó, nó vội vã chạy đi lấy dù rồi xuống mở cửa cho Dương.Nó khóc rồi ôm chặt lấy Dương.

- Anh vào nhà đi- Nó nhẹ nhàng nói

- Em không giận anh nữa sao-Dương nhìn nó

-.....- Nó không nói gì chỉ im lặng lắc đầu rồi kéo Dương vào nhà

Nó chạy lên phòng lấy khăn đưa cho Dương rồi cả hai đều im lặng

- Tối nay anh ở đây nhé- Dương nói làm nó ngạc nhiên nhưng Dương đang bị thương với lại giờ này cũng khuya lắm rồi

- Ừ- Nó

- Thôi anh đi tắm đây- Dương nói rồi đi phòng nó

- Ồ,nhưng anh đâu có đem đồ đâu- Nó nhìn Dương- Chẳng lẽ anh mặc đồ của em à

-- Dương không nói gì chỉ im lặng bước đi

Phòng nó

Dương thì đang tắm còn nó thì đang ngồi đó đọc truyện. Bống từ sau có vòng tay ôm chặt lấy nó, nó quay lại,là Dương.

- Tối nay cho anh được ôm em ngủ nhé- Dương ôm lấy nó chặt hơn
- Thôi anh ngủ ở đây đi em đi xuống phòng mẹ em ngủ- Nó nói rồi ôm gối đi nhưng nó vừa lấy gối thì Dương đã ôm lấy nó rồi nó cũng nằm yên trong vòng tay ấm áp của Dương. Ngoài trời vẫn mưa, mưa ngày càng to.

Sáng hôm sau

- Nè anh dậy đi, giờ này mà còn ngủ - Nó
- Ừ thì dậy nè- Dương
- Dậy rồi xuống ăn sáng- Nó

Cả 2 người vui vẻ ăn sáng cười đùa hạnh phúc. Nhưng ở 1 nơi khác

- Cái gì, vậy mà tụi nó vẫn vui vẻ được sao, tao không thể thua như vậy được, thôi được coi như lần này may mắn thôi, chờ đi- Một người con gái nói

Nhà nó

- Ăn xong anh chở em đi chơi nha- Nó
- Ừ- Dương

Thế là hai người họ vui vẻ đi chơi

36. Chương 36: Bắt Cóc

Thế là 2 người họ vui vẻ đi chơi với nhau, tay nắm tay thật hạnh phúc nhưng phía sau luôn có 1 chiếc xe đi theo họ, phía trong xe có 1 cô gái đeo kính đen nhìn theo họ đầy căm thù

- Nhanh vậy sao, tôi không tin tôi sẽ làm gì được cô đó Kim Hoàng Kiều Ngọc, đợi đi trò hay giờ mới bắt đầu- Tay cô nắm chặt đường như có thể bóp nát vụn tất cả mọi thứ, đôi mắt hiện rõ sự căm thù

Nó và Dương đang đi thì có 1 chiếc xe dừng trước mặt họ

- À nha bắt gặp 2 người đi chơi mà không rủ em nha- Phương bước ra nói
- Hì hì, à mà sao em có cuộn ghi âm đó vậy- Nó nhìn Phương
- Cuộn ghi âm gì vậy- Dương nhìn nó rồi quay sang nhìn Phương
- Nói hai nghe nếu không nhờ em thì giờ hai đang ở trong bệnh viện rồi- Phương kéo Dương qua 1 bên rồi nói nhỏ
- Thôi nói nhanh lên ở đó mà to nhỏ gì vậy- Nó
- Thì là vậy nè, tối hôm qua em lái xe đi vòng vòng thì tình cờ nghe được Dung nói chuyện với nhỏ kia- Phương- Hai chưa cảm ơn em đó nha
- Ừ thì cảm ơn, thôi đi học đi- Dương
- Ừ em đi- Nói rồi Phương lên xe đi luôn. Và 2 người họ tiếp tục đi chơi với nhau.

Đang đi thì nó chỉ tay vào 1 cửa hàng bán kem

- Anh mua kem cho em đi- Nó nhìn Dương nũng nịu
- Thôi được rồi, đợi anh ở đây nha- Dương nói rồi đi mua kem cho nó

Bỗng từ phía sau có 1 người đánh vào lưng nó rồi nó ngất luôn

Dương mua kem xong lại lại chỗ đó thì chẳng thấy nó đâu, bỗng anh có cảm giác bất ổn nên đã chạy khắp nơi tìm nó rồi gọi điện kêu Mi và Hoàng đến tìm giúp

Tại căn nhà hoang sau núi

Nó đang từ từ mở mắt

- Đây là đâu vậy- Nó nói giọng yếu ớt
- Tỉnh rồi đó sao- Dung bước tới trước mặt nó, xung quanh có 1 đám người
- Không làm gì được tôi nên dùng cách này đó sao, thật là hèn hạ- Nó nhìn Dung khinh bỉ
- Cô sắp chết đến nơi rồi mà còn lớn giọng nhỉ- 1 đàn em của Dung lên tiếng
- Tôi hận cô lắm cô biết không hả. Anh Dương đúng ra là của tôi nhưng cô đã lấy mất anh ấy đi. Tôi có gì mà thua cô chứ, tôi đẹp, con nhà danh giá, có quyền thế, tại sao, tại sao anh ấy chọn cô mà không chọn tôi chứ, tại sao? Cô nói đi- Dung tát vào mặt nó một cái- Nếu như tôi đã không có được anh ấy thì cô cũng đừng hòng có, tôi sẽ phá nát khuôn mặt này của cô, chính tay tôi sẽ làm điều đó, tôi sẽ cắt lưỡi của cô để cô mãi không thể nói được, tôi sẽ móc mắt cô ra để suốt đời cô sống trong bóng tối, tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết, ha ha ha.
- Nó không nói chỉ nhìn Dung một cách khinh bỉ.

37. Chương 37: Bắt Cóc (2)

- Sao vậy, mày nghĩ mày nhìn tao kiểu đó là tao sẽ sợ sao, mày nghĩ tao không dám làm gì mày ư, ha ha ha- Lòng căm tức và nổi đố kị của Dung đã lên đến giới hạn và dường như sắp bùng nổ. Nó vẫn im lặng nhìn về phía Dung làm Dung tức điên lên- Mày nói gì đi chứ, con nhỏ khốn nạn!!!
- Cô nghĩ cô làm vậy tôi sẽ sợ hãi sao, vậy thì xin lỗi nhưng tôi đã làm cô thất vọng rồi- Nó nhìn hướng khác giọng cứng rắn lạnh như tảng băng
- Tôi sẽ thử xem sức chịu đựng của cô tới đâu tí nữa đừng có cầu xin tôi nha- Nói rồi cô quay lại ra hiệu cho đám người kia. 1 cô gái bước tới trước mặt nó.
- Khuôn mặt cô thật là đẹp nhưng chỉ vài giây nữa thôi cô sẽ chẳng thua gì con ma rồi tất cả mọi người sẽ xa lánh cô ghét bỏ cô, Duogw cũng sẽ không yêu cô nữa, thật là đáng tiếc- Cô nói cố gieo giắc nỗi sợ hãi lên người nó

Ở chỗ Dương

Ba người họ hiện giờ đang chạy tán loạn để tìm nó

- Sao rồi có tìm được cô ấy không- Dương
-- Hoàng Mi và Phương đều lắc đầu
- Tôi nhất định phải tìm ra cô ấy, tôi không thể mất cô ấy được
- Mọi người tới đây xem này- Phương chỉ tay vào chiếc vòng tay của nó lúc này đã làm mất, cạnh đó còn có rất nhiều vết chân đi thẳng vào khu rừng cạnh đó
- Chúng ta đi tìm Ngọc thôi- Nói rồi 4 người họ lần theo dấu vết đó đi vào rừng, càng đi sâu vào rừng cỏ mọc càng nhiều làm cho họ hoàn toàn mất dấu
- Gì ở sao đây, không còn dấu vết nữa- Hoàng

- Thôi thì tụi mình chia nhau ra tìm đi, em với Hoàng sẽ đi bên này, Dương và Phương sẽ đi bên kia, nếu không tìm được thì quay lại chỗ này, giữ lấy mấy sợi dây này để đánh dấu có gì cũng dễ tìm hơn- Mi nói rồi lấy trong túi ra 1 cuộn len cô mới mua đưa 2 mọi người rồi họ chia nhau ra tìm
 - Gì ở sao tìm đây hả hai- Phương nhìn xung quanh chỉ toàn cây với cây thôi
 - Đứng lo nếu họ có đi qua đây thì cũng tự rờ rình 1 con đường để đi chứ cứ theo những khe hở này mà đi, nhớ đánh dấu lại đó- Dương
- Nói rồi 2 người bọn họ cứ đi mãi thì ra khỏi khu rừng thì thấy 1 căn nhà hoang, bên ngoài có người canh giữ, tuy cách xa nhưng vẫn nghe được tiếng kêu gào đau đau đớn, Phương định chạy vào thì Dương ngăn lại
- Bây giờ anh sẽ vào trong đó, em gọi điện cho 2 người kia nói Mi đi gọi cảnh sát còn Hoàng thì tới đây, anh sẽ vào trong đó- Dương nói rồi đi vào trong

38. Chương 38: Sợi Dây Chuyện

Nói rồi Dương đi thẳng vào trong.

- Tránh ra- Dương lạnh lùng đẩy 2 con nhỏ đứng canh cửa sang 1 bên rồi bước vào trong. Trước mặt anh là cảnh Dung đang rảnh trên mặt nó 1 đường rồi dùng tay sát muối vào. Dương bước đến đẩy tay Dung ra rồi mở trói cho nó
- Tìm được rồi sao, anh nhanh thật đó - Dung cười nổi cảm tức của cô biến cô trở thành 1 con ác quỷ
- Cô muốn gì?- Dương lạnh lùng nhìn Dung
- Muốn gì sao? Tôi chính là muốn 2 người xuống địa ngục đó, thứ mà tôi không có được thì người khác cũng đừng hòng có được, giữ tên kia lại, kéo họ ra vực ngoài kia nhanh- Dung lạnh lùng ra lệnh, lập tức 1 đám người cao lớn, khỏe mạnh bước tới. Thế là 1 mình Dương đánh với 7 người, gần như đã hạ ngục được họ thì bỗng Dung dùng dao kề sát cổ nó nên Dương phải đứng im cho bọn kia trói lại. Về phía nó, nó nhưng không thể tin được rằng mình đã bị huỷ hoại dung nhan, cô như người mất hồn, đôi mắt ẩn chứa nỗi buồn sâu thẳm
- Dung ra lệnh cho họ kéo nó và Dương đến 1 vực sâu, rơi xuống đó thì chỉ có con đường chết mà thôi. Nó không như nó thường ngày, không mạnh mẽ mà chỉ hiện lên sự yếu đuối, nó dường như đã trở lại là nó của 5 năm trước. Chính lúc đó Dương đã nắm chặt lấy bàn tay của nó, truyền cho nó sự ấm áp làm nó quên đi nỗi sợ hãi. Nhưng đôi bàn tay mà nó cảm nhận được không phải là Dương mà là người con trai đó, đầu nó đau như muốn nổ tung lên
- Hai người cố tận hưởng những giây phút cuối cùng của sự sống, vài phút vài giây nữa thôi 2 người sẽ mãi mãi, mãi mãi biến mất, ha ha ha - Dung- Quảng chứng nó nhanh
- Cô thật là đáng kinh tởn, cô nhất định sẽ không có cuộc sống yên bình đâu con ác ma à- Nó dùng chân đá vào mặt Dung nhưng lại sảy chân trượt xuống vách núi nhưng tay nó đã kịp nắm lấy cành cây, Dung bước tới định kéo tay nó cho nó rơi xuống thì đúng lúc đó Mi, Hoàng, Phương đến kịp thời và Mi đã bắn vào lưng cô làm cô rơi xuống vực, cô với tay kéo nó nhưng nó tránh kịp nên cô chỉ kéo được sợi dây buộc tóc của nó làm sợi dây chuyền bung ra mắc vào cành cây. Nó như quên hết tất cả vội thả tay ra để lấy sợi dây chuyền. Vừa lúc đó, Dương kịp kéo tay nó và mở trói cho nó nhưng nó vẫn cố kéo lấy sợi dây chuyền. Tay nó giữ chặt lấy sợi dây chuyền lòng vui vẻ lạ thường. Chợt nó thấy như có ai kéo chân nó, nhìn xuống thì thấy Dung đang nắm chặt chân nó
- Nếu tôi chết thì cô cũng phải chết- Nhưng Mi lại 1 lần nữa bắn Dung và lần này thì trúng vào đầu. Dung rơi xuống dưới, nó nhìn theo tìm nó bỗng đập loạn xạ, nó hét lên, tông đầu nó hiện lên những câu nói: Cô tránh xa anh ấy, anh ấy là của tôi, cô chỉ là người phá hoại tình cảm của người khác thôi.....Phong ơi.....Phong, cứu em với.....Đừng bỏ em mà.....Anh sẽ mãi ở bên cạnh em, không bao giờ, mãi mãi

không rời xa.....Buông tôi ra, tha cho tôi đi, tôi xin anh đó, Phong ơi cứu em.....Cả đời này anh chỉ yêu mình em.....

Nó đã nhớ lại tất cả, những chuyện khủng khiếp đã đến với nó trước đây.

39. Chương 39: Kí Ức

Khí ức 5 năm trước:

Sáng hôm ấy, một buổi sáng mát mẻ tại trường Ánh Hồng

- Chào các em-Cô giáo bước vào lớp- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có 1 bạn mới
- Chào các bạn- Nó bước vào, khuôn mặt dễ thương như hút hồn tất cả bọn con trai trong lớp
- Oh~!!!!!!!!!!!!!!- Cả lớp hò reo ầm ĩ
- Im lặng nào, em tự giới thiệu về mình đi- Cô giáo nhìn nó
- Mình tên là Diễm Hoàng Phương Nga, từ trường Hồng Hạt chuyển về đây, mong các bạn giúp đỡ mình nhiều hơn- Nó nở nụ cười tươi như hoa hồng
- Thôi được rồi, giờ em ngồi đâu đây nhỉ- Cô giáo vừa nói dứt câu thì tất cả ánh mắt của các học sinh nam đều hướng về phía cô giáo. Bỗng từ ngoài lớp 1 học sinh nam rất đẹp trai đi vào
- Chào cô, oh, học sinh mới à, chào bạn, mong rằng bạn không phải chuyển trường nữa- Người đó là Phong. Phong vừa dứt câu thì hiện rõ ánh mắt thất vọng của các học sinh. Cả trường ai cũng biết đến Phong- 1 hotboy đẹp trai, thu hút bao ánh mắt của biết bao người nhưng cũng rất là nghịch ngợm, luôn thích chọc phá người khác.
- Thôi được rồi, em vào ngồi với Thảo đi- Cô giáo chỉ vào 1 bàn gần cuối lớp trên bàn của Phong. Thế là nó bước vào chỗ ngồi. Cạnh đó có 1 ánh mắt của 1 người con gái nhìn nó rất đáng sợ

Thế là ngày đầu tiên bước vào vào lớp 6 của nó đã qua và còn những khó khăn gì đang chờ nó đây

Vài hôm sau

Hôm nay đến phiên nó và Thảo trực nhật, 2 người có vẻ hợp ý nhau nói chuyện rất vui vẻ. Sau khi trực xong thì Thảo về trước còn nó ở lại đó khoá cửa. Vừa đi được 1 đoạn thì nghe trong lớp có tiếng động lạ nên nó quay lại thì thấy các thiết bị học tập đã bị đập hỏng. Vừa lúc đó thì thầy hiệu trưởng đến

- Em làm gì thế này hả?- Thầy hiệu trưởng tức giận
 - Em..không phải em mà.....emem không có làm gì hết- Nó sợ hãi nước mắt rưng rưng
 - Em lên phòng thầy nhanh lên- Nói rồi 2 người họ đi lên phòng hiệu trưởng. Từ bên ngoài 1 ánh mắt nhìn nó vui vẻ
- 1 lát sau nó bước ra nước mắt đầm đìa, vì nhà nó không có khả năng trả hết tất cả đồ dùng bị hỏng nên nó đã bị đuổi học. Nó ngồi vào trong 1 góc tường cạnh phòng học của nó, nó khóc, nước mắt rơi nhiều hơn mưa. Từ phía xa có 1 ánh mắt đang nhìn về phía nó, là Phong. Anh biết người làm ra chuyện này là Hà vì leus anh đã tình cờ nhìn thấy được, khi mới nhìn thấy nó anh cũng định sẽ chọc phá nó nhưng nhìn khuôn mặt nó anh lại không muốn làm vậy. Phong nhẹ nhàng bước đến chỗ nó, đưa cho nó 1 cái khăn tay, chính lúc đó anh thấy tim mình đập nhanh hơn bao giờ hết.
- Nín đi, tôi biết ai làm ra chuyện này- Nói rồi anh đi lên phòng hiệu trưởng, nó nhìn theo Phong, tim cô cũng rung động không kém tại sao giọng nói đó lại ấm áp đến như vậy chứ.

40. Chương 40: Kí Ức (2)

Bắt đầu từ ngày hôm đó, nó và Phong bắt đầu có tình cảm với nhau rồi họ trở thành 1 cặp làm cho biết bao người ghen tức, và nó với Thảo cũng trở thành bạn thân của nhau. Dù vậy nhưng nó cũng có vẻ nhận ra được rằng Thảo cũng thích Phong, cũng đúng thôi một hotboy đẹp như vậy ai lại không thích chứ. Nhưng dưới ánh mắt của nhiều người thì nó như cái gai cần phải nhổ bỏ, nhiều lần bọn Hà gài bẫy hại nó nhưng đều nhờ có Phong kịp thời giúp đỡ nếu không nó đã bị bọn chúng hại như thế nào cũng không tưởng tượng nổi. Thế nhưng chuyện gì đến thì cũng sẽ đến, đâu ai ngăn cản được.

Chiều hôm đó, trời mưa tầm tã như dự báo trước điều chẳng lành. Hôm nay Thảo rủ nó đi đến công viên chơi nên nó đứng trước nhà chờ Thảo

- Nè, đi thôi- Thảo đứng ở ngoài gọi nó

- Ủ- Thế là 2 người họ bắt đầu đi, cả dọc đường nó nhìn thấy Thảo có vẻ gì đó lo sợ, hồn như thả theo mây vậy. Đến nơi, 2 người họ đi vòng vòng mua đồ ăn rồi đi chơi rất vui vẻ. Bỗng nó đang đứng thì bỗng nhiên tấm bảng trên đầu nó rơi xuống, vừa lúc đó có 1 người con trai kéo nó ra khỏi đó.

- Cô có sao không?- Người đó hỏi

- À, không sao, cảm ơn anh, còn anh hình như chân anh bị thương rồi thì phải- Nó hỏi

- Nè hay là cậu đưa anh ấy vào bệnh viện đi, mình có việc gấp cần làm nên mình đi trước đây- Nói rồi Thảo bước đi, nó thì dìu người đó vào bệnh viện một cách rất ân cần, thực sự lúc đó nó cũng không nghĩ gì nhiều. Từ phía sau họ, có 1 bóng người dõi theo từ lúc nào, anh ta nhìn theo nó mà hai dòng nước mắt rơi xuống đất, anh lấy điện thoại ra gọi cho ai đó nhưng cũng chẳng có ai bắt máy, tay anh nắm chặt lại rồi bước đi, đó chính là Phong.

Trời ngã tối, nó tung tăng bước về nhà thì gần đến nhà nó thì thấy Phong đang đứng đó

- Ủa sao anh ở đây giờ này- Nó ngạc nhiên hỏi

- Cô tưởng rằng như vậy có thể gạt được tôi sao, tôi ở đây làm gì ư, thật nực cười, tôi đúng là kẻ ngốc mới đi tin vào cô, chia tay đi, chúng ta đã chấm dứt rồi- Phong lạnh lùng đến đáng sợ

- Anh.....- Nó đứng đó không hiểu gì cả thực ra nó đã làm sai gì cơ chứ. Phong thì lạnh lùng bước đi. Nó đứng đó cứ khóc mãi, rồi nó ôm mặt chạy đi, cứ chạy mãi chạy mãi đến nơi nào nó cũng không hay biết, và cũng không hề biết ở phía sau có người đang đi theo nó. Đến khi nó giật mình thất tỉnh lại thì đã thấy mình lạc ở đâu cũng chẳng hay, chỉ biết ở đó vô cùng hoang vắng lại vang lên những tiếng kêu đáng sợ làm nó oà lên khóc. Từ phía sau, 2- 3 người thanh niên tiến lại gần chỗ nó

- Mấy người.....là ai,.....mấy.....mấy người định làm gì vậy- Nó sợ hãi kêu lên

- Hôm nay, anh sẽ cho cứng thích thú mà- Đám người đó cười vang rợn, nó cũng kịp nhận ra đó là người của Hà. Thế là họ đẩy nó xuống, kéo quần áo nó ra, làm chuyện mà 1 cô bé chỉ mới 12 tuổi chưa bao giờ nghĩ tới. Sức của 1 cô bé không thể chống cự lại được với họ nên cô đành phải buông xuôi tất cả, nó ngược mắt nhìn lên trời nước mắt nó tuông bầu trời vẫn cứ hiện lên hình ảnh của Phong, miệng nó vẫn không ngừng gọi tên người con trai đó, cứ chờ đợi trong vô vọng, nó vẫn mong rằng Phong rồi sẽ đến cứu nó nhưng không, Phong đã không đến. Sau khi vui vẻ thỏa thích bọn chúng đâm mấy nhát vào bụng nó rồi đẩy đến dòng sông cạnh đó, ngay phút cuối cùng nó vẫn không ngừng gọi tên Phong. Thật ra anh đang ở đâu chứ?

41. Chương 41: Hội Chợ

Quay lại với hiện tại

Hoàng, Mi tới giúp Dương kéo nó lên khỏi đó. Nó cả người đầm đìa mồ hôi, nước mắt ướt nhoà trên khuôn mặt của nó. Quá khứ đó thật sự rất đáng sợ, trước đây nó muốn nhớ lại nhưng giờ thì nó chỉ muốn những quá khứ đó biến mất khỏi cuộc đời nó. Dương nắm lại tay nó, sự ấm áp đó vẫn vậy nhưng cảm giác đó nó chỉ thực sự có khi ở bên Phong thôi, vậy thì cảm giác với Dương là gì kia chứ. Nó rút tay mình ra khỏi tay Dương rồi bước đi về nhà.

Biệt thự nhà nó

Nó bước về nhà, nó vẫn cứ nghĩ đến Phong, 5 năm rồi nhỉ, nhưng đối với nó chỉ như ngày hôm qua

- Anh nói sẽ bảo vệ em cơ mà, anh nói sẽ luôn ở bên cạnh em mà, anh nói dù có phải lực tung cả thế giới này thì anh cũng sẽ đi tìm em cơ mà, anh nói dối, sao anh nói mà không làm vậy hả, anh có biết em nhớ anh lắm không vậy- Nó khóc nước mắt đầm đìa, nó nhìn lên bầu trời, giờ nó chỉ muốn tìm Phong rồi chạy đến ôm chặt thật chặt Phong thôi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay nhưng tay vẫn nắm chặt sợi dây chuyền đó.

Sáng hôm sau

-Uả mới sáng mà anh đến tìm em chi vậy- Nó vừa bước xuống thì đã thấy Dương ngồi dưới nhà đợi nó

- Ủ, thì anh đến dẫn em đi chơi thôi, được không vậy- Dương

- Cũng được nhưng đợi em thay đồ đa- Nó rồi nó đi nhanh lên phòng. Thật sự nó cũng không muốn lắm nhưng nó không muốn làm Dương buồn.

Thế là hai người họ cùng nhau đi mua sắm, đi chơi cả ngày trông thật hạnh phúc và nó dường như cũng quên đi mọi thứ. Đến tối

- Mình đi về nha- Dương

- Ủ, cũng được, khoan đã, mình vào kia chơi đi, giờ em chưa muốn về đâu- Nó chỉ tay vào 1 hội chợ rất đông người

- Thôi cũng được, đi thì đi

Cứ tưởng mọi thứ sẽ ổn nhưng bất chợt nó nhìn thấy trong đám đông có 1 bóng hình của ai đó trông rất quen thuộc, tim nó bỗng đau nhói lên

- Anh đợi em ở đây chút nhé, em đi chút rồi về ngay- Nó vội vã chạy theo người đó. Nó chạy nhanh và đã đuổi theo kịp nhưng có 1 cảm giác lo sợ khiến nó không thể đến gần. Nó đứng nép vào góc tường cạnh đó nhìn, thực sự rất quen, nó cố nhớ lại

- Phong- Nó không thể làm được đó là Phong, cô bỗng cảm thấy lo sợ, cố muốn bước đến đó nhưng lại không muốn. Chính lúc đó, từ phía sau có 1 người con gái đi đến khoát lấy tay hắn

- Mình về thôi anh, em mệt rồi- Cô gái đó không nhéo với Phong nhìn hai người có vẻ rất yêu thương nhau, tìm nó lại cào xé, nó đau lắm rồi chạy đi thật nhanh

- Cô đừng lúc nào cũng tôi như vậy- Phong nói rồi lạnh lùng bước đi

Về phía Dương, anh đang cảm nhận được rằng nó đang xa dần anh, mỗi ngày, mỗi ngày, anh muốn mất nó như mất Hằng đầu

42. Chương 42: Sự Trở Lại

Nó quay về nhà trong lòng vô cùng lo sợ, khuôn mặt đỏ, ánh mắt đỏ làm làm nó có quên được chứ, nhưng nó không thể nào chạy đến ôm lấy Phong, ôm thật chặt và nói với Phong rằng nó nhớ anh lắm, nhớ rất nhiều nhưng nó không thể, nó chỉ có thể đứng phía sau lặng nhìn người mình yêu đang đi bên người khác thôi, nước mắt nó tuông ra, giờ nó phải làm sao đây, nó không muốn làm Dương tổn thương nhưng nó cảm nhận được rằng chỉ có Phong mới có thể làm nó hạnh phúc thôi. Nếu như không có ngày hôm đó thì nó đâu như hôm nay. Nó hận hận Hà, chính cô đã làm nó đau đớn như hôm nay, vì cô mà nó phải xa cách người mình từng yêu 5 năm, chính cô cũng đã đẩy nó đến với người khác để làm Dương đau, tại sao định mệnh lại bắt nó phải chịu sự dày vò như vậy chứ, tại sao nó lại phải đau khổ như vậy, chẳng lẽ nó đã làm sai điều gì ư. Mẹ nó vẫn hay nói những người tốt sẽ nhận được nhiều niềm vui nhưng nó tại sao lại phải đau như vậy, tại sao ông trời lại trêu ngươi nó như thế. Sau một hồi suy nghĩ cuối cùng nó quyết định nó sẽ quay lại nơi đã bắt đầu sự đau khổ đó, trù này nó nhất định phải trả.

Sáng hôm sau

- Nè mới sáng sớm cậu gọi mình đến có gì không?- Mi

- Mình muốn cậu đi với mình đến chỗ này để làm chuyện này- Nó nói, đôi mắt hiện rõ sự căm tức

- Ừ cũng được thôi – Mi nói nhưng không lòng cô lại có cảm giác lo sợ làm sao ấy. Thế là nó đưa Mi đến trường Ánh Hồng- nơi bắt đầu của tất cả rồi 2 đứa nó đăng kí nhập học vào lớp 11a1- lớp mà nó học trước kia.

Phòng học lớp 11a1

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có 2 học sinh mới- Cô giáo bước vào lớp nói, cả lớp nhón nháo để muốn biết đó là ai. Nó và Mi bước vào, cả lớp mắt chữ O mồm chữ A nhìn nó, không thể nào có người giống người đến như vậy.

Đó là nó, cô bé trước kia luôn bị ức hiếp. Nhưng...bây giờ...nó đã khác, nó bây giờ xinh đẹp hơn ngày xưa, mạnh mẽ hơn trước kia, lạnh lùng một cách đáng sợ, nó không phải là cô bé Nga mà nó là Ngọc- tiểu thư của tập đoàn Kim Hoàng

- Nga- Thảo nhận ra nó, cô gọi tên nó nhưng trong lòng rất lo sợ, mặt cô tái xanh lại, chân đứng đến không vững, mồ hôi nhễ nhại.- Cậu... cậu là Nga đúng không?

-.....-Nó không nói gì chỉ im lặng đưa mắt nhìn chung quanh một vòng rồi nhìn xuống phía Thảo, mọi thứ vẫn vậy, không có gì khác cả, nhưng nó không còn thấy Phong đâu, đôi mắt hiện lên một chút buồn

- Chào các bạn, mình tên là Mi, còn đây là bạn của mình- Ngọc- Mi nhận thấy có gì đó bất thường và cảm giác như nó rất quen thuộc với nơi đây nên đã lên tiếng. Thế là cô giáo sắp xếp chỗ ngồi cho nó và Mi vào bàn cuối sau Thảo đến giờ Thảo vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, mặt cô vẫn vậy và nó cũng đã nhận ra sự bất thường đó. Thế là tiết học đầu tiên bắt đầu trong sự căng thẳng vô cùng

Reng.....reng.....reng

Đến giờ ra chơi

Thảo vội vã chạy ra khỏi lớp đến gần sân thượng, khó khăn lắm những tội lỗi đó mới khiến cô hết day dứt, tại sao giờ nó lại quay lại chứ, cảm giác tội lỗi lại quay lại làm cô không thể nào chịu được, cô khóc, khóc nhiều 5 năm trước cô đã từng khóc rất nhiều vì sự ngu ngốc và tội lỗi của mình, giờ cô lại phải khóc 1 lần nữa, chỉ vì một phút nông nổi mà cô đã phải hối hận rất nhiều. Cô thật ra phải làm sao mới đúng đây, người ta nói đúng gieo nhân thì phải gặp quả thôi, cô trả giá như vậy chưa đủ hay sao. Cô thật sự rất muốn quay lại để nói cho nó biết tất cả nhưng cô không có can đảm, cô rất sợ.

Trong lớp học

- Tại sao tụi mình lại đến đây vậy Ngọc- Mi hỏi, thật sự cô không hiểu gì cả, tuy cô biết nó đã nhớ lại tất cả nhưng nó quay lại đây để làm gì kia chứ, trả thù ư

- Từ từ cậu sẽ hiểu thôi, mình đi ra đây một chút- Nó nói rồi vội vã đi theo Thảo, nó đứng phía sau và đã thấy Thảo khóc nhưng lí do là gì chứ. Nó bước lại gần chỗ Thảo, cô vừa thấy nó thì đã vội quay đầu đi

43. Chương 43: Đằng Sau Sự Thật

Sự thật 5 năm trước:

Từ trước khi nó bước vào cuộc sống của Thảo thì cô đã thích Phong rồi dù vậy cô vẫn không đủ can đảm để nói và cô sợ phải đối mặt với Hà. Rồi sau đó thì nó đến chen chân vào cuộc sống của cô và cướp mất đi người cô yêu, cô buồn và đau lắm, làm sao cô có thể chịu được khi thấy người mình yêu vui vẻ với người khác. Lúc đầu thì cô cũng rất ghét nó nhưng sau đó thì cô đã học cách từ bỏ. Nhưng cô lại sợ ý để lộ sơ hở cho tụi Hà biết. Buổi sáng hôm đó, bọn nó gọi cô đến tìm mọi cách để dụ dỗ cô nhưng đều thất bại, họ vẫn không hề lay chuyển được cô vì cô biết Phong không yêu cô, cô chỉ trông chờ trong vô vọng, chiều hôm đó, cô đi dạo một mình trong công viên thì thấy nó và Phong đang vui vẻ bên nhau làm cô nhớ lại những gì bọn Hà đã nói rồi cô quyết định đi gặp họ. Thật ra cô chỉ muốn họ cách xa thôi chứ không muốn làm hại đến nó, và bọn Hà cũng hứa là sẽ không làm hại nó. Chiều hôm đó theo kế hoạch cô đưa nó đi công viên chơi, rồi cũng sắp đặt cho người con trai kia cứu cô, đồng thời Hà gọi điện cho Phong nói Phong đến công viên để nhìn thấy cảnh này. Thật sự bọn Hà chỉ nói với Thảo thế thôi còn những việc sau này thì cô hoàn toàn không biết.

Thảo thật sự rất đau đớn, tại sao lúc đó cô lại ngu ngốc như vậy tại sao lại dễ dàng tin tưởng vào bọn chúng như vậy. Chính cô đã làm cho người cô yêu đau khổ chính cô cũng đã làm cho người cô yêu đau khổ, giờ cô biết nó chưa chết cô cảm thấy vui nhưng lại cũng cảm thấy lo sợ. Nó đứng đó nhìn Thảo không biết đã xảy ra chuyện gì mà cô lại như vậy

- Có chuyện gì vậy, nói mình nghe với nào- Nó bước đến bên cạnh Thảo. Thảo nhìn thấy nó nước mắt cô rưng rưng

- Cậu đến đây từ khi nào vậy- Thảo kinh ngạc

- Từ khi cậu ra đây, nói mình nghe đi nào, mình biết cậu biết gì đó về quá khứ của mình, xin cậu đấy, nếu còn xem mình là bạn- Nói nói giọng có vẻ yếu đuối

- Mình.....cậu không.....không giận mình chứ- Thảo tỏ rõ sự lo lắng

- Không- Nó giọng dặc nói

- Từ khi.....-Vậy là Thảo kể lại hết mọi chuyện cho nó, phía sau Mi đứng đó nghe thấy hết mọi chuyện

- Cậu có lẽ ghét mình lắm nhỉ, nếu mình không ngu ngốc nghếch thì cậu đâu có như ngày hôm nay, mình khờ thật đúng không, cậu có thể đánh mình, mắng mình nhưng đừng ghét bỏ mình, việc này mình đã ray rứt cả 5 năm nay rồi, không một đêm nào mình không mơ thấy cậu đang la hét trong mưa, không khi nào tớ ngừng nhớ về cậu, tớ đợi ngày này lâu lắm rồi, ngày tớ nói hết sự thật cho cậu biết, tớ không còn gì phải sợ nữa rồi- Nói rồi Thảo bước đi

- Cậu nghĩ cậu gây ra ỉn như vậy là xong sao, cậu muốn là bước đi vậy sao, nếu cậu còn xem mình là bạn thì đừng đi, tụi mình sẽ tiếp tục là bạn tốt của nhau nhé, đừng bao giờ lừa dối tớ như vậy nữa nha- Nó nói rồi đến ôm chặt lấy Thảo

Mi đứng ở sau đã biết hết, nó có quá khứ kinh tởn vậy sao, thật không thể tưởng tượng nổi

44. Chương 44: Trả Thù

Nó đứng lặng người bên dòng sông êm đềm nơi nó và Phong luôn hẹn hò ở đây, nhưng đó chỉ là quá khứ, một quá khứ thật đẹp và cô mãi mãi cũng sẽ không bao giờ quên được mãi mãi, mãi mãi là như thế. Bất chợt nó nhớ lại chuyện mà Thảo nói với nó lòng nó lại cào xé, nó quyết phải đi tìm Hà để trả hết mối thù này. Thế là nó lấy xe chạy đến nhà Hà(nhà riêng của Hà), ngôi nhà cô vẫn sang trọng như xưa, nó bước đến nhấn chuông thì có 1 người làm ra mở cửa, nó bước vào trong. Hà đang ngồi trên ghế sofa, nhâm nhi một tách trà

- Lâu quá không gặp rồi nhỉ- Nó lên tiếng, giọng lạnh như băng
- Cô.....Nga.....cô.....cô chưa chết sao- Môi cô mấp máy nói không thành lời, cô nhìn mặt nó thấy quen lắm, cứ như là đã từng thấy nó ở đâu như chẳng nhớ
- Sao hả, ngạc nhiên lắm sao, cô sợ rồi à- Nó nói giọng chứa chất đầy đau đớn
- Cô nghĩ cô đứng trước mặt tôi thì tôi sẽ sợ cô sao, lẽ rồi, 5 năm trước tôi có thể giết cô thì 5 năm sau chẳng lẽ tôi không thể- Hà nói giọng chảnh chọc
- Cô nghĩ vậy sao, tôi đã trở lại và đã không còn như xưa nữa, tôi không còn là 1 cô bé luôn bị người ta ức hiếp nữa, cô bây giờ đối với tôi chả là gì cả, chỉ cần 1 cuộc điện thoại của tôi cũng đủ làm gia đình cô phá sản- Nó cười khinh bỉ
- Cô chỉ tùy tiện nói vài tiếng là tôi sẽ tin sao, thật nực cười, vậy cô điện tôi xem nào- Hà cười lớn
--Thế là nó im lặng nhắc điện thoại ra rồi điện
- Sao rồi, gia đình tôi phá sản ư, có gì đâu nào, thôi đi, cô muốn đi hay đợi tôi kêu người tiễn cô- Hà vừa nói xong thì điện thoại cô reo, cô ung dung nghe điện thoại thì bất chợt điện thoại của cô rơi xuống, ngược mắt nhìn nó. Mắt cô mở to ra- Cô chính là tiểu thư của tập đoàn Kim Hoàng, Kim Hoàng Kiều Ngọc sao?
- Nhận ra tôi thì quá trễ rồi- Nó nhìn Hà cười thoả mãn rồi bước đi, Hà dường như không biết làm gì nếu ba cô biết sẽ giết cô mất, cô liền quỳ xuống chân nó cầu xin
- Tôi xin cô, đừng làm vậy với tôi mà ba tôi sẽ không tha cho tôi đâu, cô xin cô đấy, làm ơn tội nghiệp tôi đi mà- Hà khóc nức nở
- Cô còn dám mở miệng xin tôi giúp ư? Lúc trước cô đã làm gì với tôi, cô chỉ muốn ép tôi vào con đường chết, cô nói đi, cô dựa vào đâu mà xin tôi chứ, con người đáng kinh tởn như cô sao không chết luôn đi- Nó nói rồi tát vào mặt Hà mấy cái rồi bước đi. Cô bước ra khỏi nhà Hà trong lòng cô có vẻ vui sướng mà sao nước mắt cứ rơi, vui vì cuối cùng cô cũng trả được thù còn cô khóc là tại sao chứ??????

45. Chương 45: Đau Đớn

Nó lang thang khắp mọi góc phố, nơi mà ngày xưa nó và Phong hay đi qua, thỉnh thoảng vài giọt nước mắt của nó lại rơi xuống ướt đầm cả áo nó rồi nó dừng lại ở 1 vườn cây đào đầy hoa, những cánh hoa rơi đầy cả con đường trông thật thơ mộng, nó ngồi đó nhìn những cánh hoa mà trong lòng rộn rã biết bao, nó bước ra khỏi xe và bước đến cạnh đó, đưa tay ra đón những cánh hoa, cô cười cười thật tươi, nụ cười mà cả 5 năm nay chưa từng thấy. Cô đi mà mắt chỉ dán vào mấy nhánh hoa đào rực rỡ nên vô tình chạm vào 1 người

- Á, xin lỗi anh có sao không?- Nó vội vàng lên tiếng, nhưng mắt nó lại mở to ra khi không ai khác, người trước mặt nó chính là Phong, người đã xa cách nó 5 năm.Nó vẫn cảm nhận được hơi ấm của Phong
- Đây cô không có mắt à- Phong lớn tiếng quát

- Xin lỗi, xin lỗi- Nó nói nhưng quay mặt sang hướng khác rồi chạy thật nhanh, vừa chạy nước mắt nó cứ khê tuông ra. Tại sao Phong luôn xuất hiện trước mặt nó vậy chứ, tại sao ông trời muốn nó đau đớn thế này chứ, chẳng lẽ những gì nó chịu đựng là chưa đủ hay sao, ông còn muốn gì ở nó chứ chẳng lẽ phải ép nó vào con đường cùng mới chịu hay sao. Nó ngồi bệch xuống đất, nó chỉ muốn quên đi Phong để bắt đầu 1 cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Nó đau lắm, giờ nó phải làm gì đây, người nó yêu là Phong nhưng nó không muốn là Dương đau khổ, hơn nữa Phong cũng có người khác rồi, đâu cần tới nó nữa đâu, việc gì nó phải chờ đợi một người không thuộc về mình kia chứ. Thế là nó đứng dậy đi thật nhanh rồi phóng xe biến mất hút

Về phía Phong, mặc dù không nhìn thấy mặt nó nhưng anh có cảm giác rất quen thuộc, nó cho anh cảm giác ấm áp và yên bình biết bao, anh quay lại nhìn theo hướng nó đi nhưng chẳng thấy nó đâu. Phong toan bước đi thì tấm hình nó trong túi quần anh rơi ra ngoài, anh cúi xuống nhặt lên thì bỗng anh nhớ lại, chẳng lẽ người lúc này là Nga hay sao, anh cố nhớ lại, không, không thể nào, Nga đã chết rồi kia mà. Có lẽ chỉ là nhìn nhầm thôi, khê cười rồi định bước đi thì nhìn xuống đất, lách lách 1 sợi dây chuyền, là sợi dây chuyền của anh đã tặng nó, anh vội nhấc điện thoại lên gọi cho ai đó rồi chạy theo hướng nó đi nhưng chẳng thấy nó đâu

Quay lại phía nó, nó đang ngồi khóc trong xe thì sờ tay vào cổ chẳng thấy sợi dây chuyền của mình đâu, cô loay hoay tìm trong xe nhưng chẳng thấy, có lẽ sợi dây chuyền rơi lúc nó đụng vào Phong. Thế là nó quay lại nơi lúc này để tìm vì nó không muốn Phong nhìn thấy. Nó bước đi rất cẩn thận, nhẹ nhàng đi lại chỗ họ đã đụng mặt thì chẳng thấy sợi dây chuyền đó đâu cả. Bất chợt có tiếng nói vang lên sau lưng nó

- Đang tìm cái này phải không?- Phong lạnh lùng lên tiếng, mắt nhìn sang hướng khác

- Anh.....- Nó sững sốt không nói nên lời

- Em còn sống?- Phong

-.....- Nó không nói gì chỉ yên lặng đứng đó thôi

- Tại sao em lại không quay lại gặp anh, em biết anh nhớ em thế nào không, 5 năm qua em sống thế nào hả, quên đi anh để đến với người con trai khác ư- Phong nước mắt như muốn rơi ra nhưng đã bị chặn lại

- Nhớ em à, lúc đó anh đã bỏ mặc em còn gì, anh nói sẽ luôn bảo vệ em, luôn bên em vậy mà bỏ mặc em khi em cần anh nhất, anh làm vậy là đúng hay sao, giờ anh lấy quyền gì mà trách em- Nó khóc, cảm giác đau đớn leus đó ủa về ngay lúc này.

Phong nắm chặt nó lại

-Anh...anh xin lỗi... chỉ là hiểu lầm thôi.Ở đây với anh đi, anh xin em đấy, anh yêu em lắm anh không muốn mất em thêm lần nữa đâu.

- Em.....không thể đâu anh à, hiểu cho em anh nhé- Nói rồi nó chạy đi thật nhanh

46. Chương 46: Xin Hãy Buông Tha Anh Ấy

Nó khóc chạy đi thật nhanh. Phía sau lưng nó và Phong có 1 người đang đứng đó nhìn họ mà nước cô cũng rưng rưng, đó là Nhi, cô nghe nói Phong ở đây nên cũng chạy theo đến đây. 5 năm qua cô luôn đi theo bên Phong chỉ mong rằng anh có thể yêu cô hơn một chút nhưng điều đó vẫn không thể, chỉ còn vài tháng nữa là Phong phải lấy cô theo hôn ước đã định từ trước, nhưng Phong vẫn lạnh lùng như vậy, còn người con gái kia thật ra là ai, sao Phong lại có tình cảm sâu nặng với cô ta như vậy? Cô khóc rồi quay đầu bỏ đi, cô chạy đến 1 quán rượu gần đó rồi kêu rượu để uống thì bất chợt cô nhìn thấy nó đang ngồi ở đó, nó cũng đang uống rượu.

Nó muốn uống rượu để mong quên đi mọi chuyện, không có Phong hay Dương.Nó chỉ mong 2 người họ không xuất hiện trong cuộc sống của nó nữa. Phía xa, có 1 chiếc xe màu đen đang dõi theo nó lâu lắm rồi,

đó là người của Dương. Từ khi sau vụ bắt cóc đó, Dương đã âm thầm cho người theo dõi nó vì anh sợ sẽ có ai hại nó nữa, anh không muốn mất nó.

Nhi nhìn thấy nó thì cô đi đến nói chuyện rõ ràng với nó

- Chào cô- Nhi lên tiếng

- Cô là ai vậy- Nó nói giọng lạnh lùng

- Tôi là hôn thê của Phong, lúc này tôi đã thấy anh ấy với cô rồi, cô.....- Nhi đang nói một nửa thì dừng lại vì từ trước tới giờ cô rất ít khi nói dối nhưng vì một người không yêu mình mà cô phải làm một việc cô không muốn

- Tôi phải rời xa anh ấy đúng không? Tôi không đành anh ấy của cô đâu- Nó nói nước mắt tuông ra, tim cô nhói đau rồi bỏ chạy thật nhanh. Nó dừng lại ở 1 góc phố, tìm nó đau lắm, người đứng trước mặt nó lúc này không còn là của nó mà đã là của người khác rồi ư. Nghĩ đến là nó không thể nào chịu được rồi. Trời bỗng mưa, mưa nhỏ rồi lớn dần dần nó ngược mặt lên nhìn bầu trời u ám, nước mắt nó hoà vào nước mưa mặn chát. Lạnh lắm nhưng nó không muốn đi và cũng chẳng biết đi đâu bây giờ. Bỗng phía sau nó có tiếng bước chân, 1 người con trai đến lấy dù che cho nó. Nó ngược mặt lên, Phong đang đứng đó nhìn nó, ánh mắt ấm áp đầy yêu thương. Nó tránh đi ánh mắt đó, đứng dậy bước đi nhưng Phong đã kịp thời nắm lấy tay nó.

- Dừng như vậy với anh mà- Phong nhìn nó

- Chứ anh muốn sao đây, buông tôi ra, trở về với hôn thê của anh đi, chúng ta chỉ là quá khứ thôi- Nó nói nói từng lời mà tim như có 1 nhát dao đâm vào tim nó

- Không, chúng ta có thể quay lại mà- Phong nhìn nó

-.....- Nó không nói chỉ im lặng bước đi nhưng Phong đã kéo nó lại, thế là 2 người giằng co với nhau

47. Chương 47: Dừng Bắt Em Phải Chọn

Vừa đúng lúc đó, 1 giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau nó:

- Thả cô ấy ra- Dương lạnh lùng lên tiếng làm nó và Phong đều quay lại- Cô ấy là của tôi.

-- Phong liếc sang nhìn nó- Đây là ai mà xen vào chuyện của tao, tránh xa cô ấy ra nếu không đừng trách

Dương bước tới kéo tay nó ra phía sau lưng mình, nắm lấy cổ áo Phong

- Đây thử nói lại xem

- TRÁNH XA CÔ ẤY RA- Phong nhấn mạnh từng từ, chính lúc này Dương dường như muốn từ bỏ nhưng nghĩ đến Hằng thì anh lại không muốn mất đi nó

- Được, vậy cứ Ngọc chọn đi- Cả 2 người quay qua phía nó, nó ngược mặt lên hiện rõ nỗi đau và mệt mỏi

- Em không biết, em không muốn chọn, để cho em yên đi, em muốn ở một mình- Nó đứng dậy, lau nước mắt rồi bỏ chạy

Hai người họ muốn đuổi theo nhưng không thể, vì điều nó muốn họ phải tôn trọng thôi, không thể làm khác được

Nó chạy mãi, chạy mãi rồi dừng lại ở một con đường vắng vẻ, nó khóc thật nhiều thật nhiều để vơi đi những nỗi đau nó phải gặp, giờ nó nên làm gì đây, nếu cứ kéo dài thế này thì không chỉ nó đau mà cả Phong lẫn Dương đều đau. Phong từ nhỏ đã mất đi tình yêu thương của mẹ bởi mẹ anh đã bỏ anh đi tìm hạnh phúc riêng mình còn Dương thì mất đi người anh ấy yêu thương nhất là Hằng, nó không muốn làm 2 người họ phải

tổn thương thêm nữa. Họ không đáng phải đau đớn. Còn nó, nó thì sao? Chẳng lẽ nỗi đau của nó chưa đủ hay sao? Sao bản thân nó lúc nào cũng nghĩ cho người khác? Bản thân nó là vậy, nhận hết nỗi đau về phía mình để người khác được vui vẻ, bản thân nó quá cao thượng rồi...Giờ thì đến lúc nó nghĩ cho bản thân rồi đây.

Mãi suy nghĩ nó không để ý rằng, có 1 người với bộ dạng đáng thương đang nhìn nó, ánh mắt đầy thù hận, nó ngược mặt lên, sững sốt:

- Hà

- Sao? Chắc giờ cô vui lắm rồi đúng không, cô nhìn tôi đi, chẳng khác gì 1 con ăn mày, ba tôi...ông đấy đã chết vì sốc, cô là kẻ xấu xa, cô là kẻ giết người, hôm nay tôi phải giết cô để đền mạng cho cha tôi- Hà đã trở thành 1 con rắn độc rồi, lòng căm thù đã chiếm lấy cả con người cô.- 5 năm trước tôi có thể giết cô thì 5 năm sau cô cũng sẽ phải chết dưới tay tôi

- Cô...cô bình tĩnh lại đi, sai 1 lần cũng đủ rồi đó, cô muốn bản thân mình cứ sai mãi sao

- Tôi không sai người sai là cô, không phải tôi, tao phải giết mày.....đi chết đi con khốn- Hà nói đầy căm hận rồi nắm lấy tóc nó kéo đi.

48. Chương 48: Anh Sẽ Không Bỏ Rơi Em Nữa Đây

Sau khi trở về, Phong cầm sợi dây chuyền trên tay mà tim anh như vỡ vụn, yêu là đau khổ thế này sao, bỗng sợi dây chuyền rơi xuống đất, tim anh nhói đau hơn bao giờ hết

- Ngọc- Cầm thấy có chuyện gì đó không lành anh vội vàng đi theo hướng nó đã đi để tìm cô ấy, anh muốn biết chắc cô không có chuyện gì, anh không muốn mất cô

Đúng như anh nghĩ, đập vào mắt anh là cảnh Hà đang gơ dao định đâm nó, anh chạy đến giật lấy dao vút nó ra xa rồi tát vào mặt Hà

- Cô quên những gì lần trước tôi nói với cô rồi sao, mà gia đình cô bây giờ cũng chẳng còn gì để mất nữa đâu nhỉ, biến đi cho khuất mắt tôi

Hà không nói gì cả, bước nhanh đến lấy chiếc dao, tiến lại phía nó

- Cô, cô muốn làm gì, chẳng lẽ những gì tôi nói cô không hiểu hay sao?

Cô nhếch môi, dùng tay cắt cổ tay mình, máu chảy ra nhiều thật nhiều

- Kim Hoàng Kiều Ngọc, tôi muốn cô nhớ lấy một điều cái chết của cha con tôi là do cô tạo ra, tôi muốn cô sống trong đau đớn bị dày vò suốt đời, cô là kẻ giết người, hahahaha- Nói rồi cô ta dùng dao đâm thêm 1 nhát vào tim mình, rồi cô ta đã chết

Nó hét toáng lên, tim đau nhức nhối. Phong ôm nó vào lòng:

- Nín đi, hết rồi, mọi chuyện kết thúc cả rồi, từ giờ sẽ không ai làm em đau nữa đâu, mọi chuyện xong hết rồi đây, từ giờ anh sẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc cho em, sẽ không để em phải đau thêm 1 lần nào nữa cả, anh sẽ mãi mãi nắm chặt lấy tay em, không để em rời xa anh đây.

Đôi bàn tay nhỏ bé của nó lạnh dần lạnh dần rồi nó ngất đi. Phong vội ôm nó đến bệnh viện rồi vì có chuyện quan trọng nên anh phải đi

- Anh sẽ về với em nhanh thôi, em nghỉ ngơi đi nhé- Phong hôn nhẹ lên trán nó rồi bước đi

49. Chương 49: Bệnh Tim

Phong vừa bước ra khỏi phòng thì Dương vừa tới, anh bước vào phòng ngắm nhìn người con gái anh yêu đang ngon giấc mà tim chợt cảm thấy tê buốt, tình cảm của anh dành cho nó là yêu hay chỉ là người thay thế, đơn giản vì nó giống Hằng, từ ánh mắt, nét mặt, nụ cười đến sở thích đều giống hệt Hằng. Vừa lúc đó, bác sĩ bước vào:

- Anh có phải người nhà của bệnh nhân không? - Bác sĩ hỏi.

-- Dương gục đầu.

- Mời anh đi theo tôi- Bác sĩ bước đi, Dương cũng đi theo.

Đến phòng làm việc của bác sĩ.

- Cô ấy bị sao hả bác sĩ- Dương lo lắng hỏi.

- Cô ấy đang bị bệnh tim, sống sẽ chẳng được bao lâu nữa đâu.

- Vậy chẳng lẽ không còn cách nào để cứu cô ấy sao bác sĩ- Dương hỏi nhưng anh có thể cảm thấy bản thân mình không đau như anh tưởng tượng

- Còn thì còn nhưng.....- Bác sĩ ngập ngừng.

- NÓI- Dương nói giọng cực kì đáng sợ làm bác sĩ run cầm cập.

- Nếu muốn cô ấy sống thì cần phải thay tim, nghĩa là đổi 1 mạng người lấy 1 mạng người, nhưng tôi không chắc bệnh viện chúng tôi đủ khả năng để làm nên tốt nhất hãy đưa cô ấy qua Mỹ thì tốt hơn.

Dương bước ra khỏi phòng mà mệt mỏi vô cùng, anh có nên đổi mạng sống của mình lấy mạng sống của nó không, quay trở lại phòng nó thì Dương đã thấy Phong chăm sóc nó rất ân cần và chu đáo, vừa quay lưng định bước đi thì bà Tuyền đi vào thăm nó.

- Sao con lại đứng đây, sao không vào trong, mà người con trai kia là ai vậy- Bà Tuyền nhìn về phía nó và Phong

- Anh ta là người Ngọc từng yêu trước đây, thôi cháu có chuyện muốn nói với bác- Dương lạnh lùng bước đi, bà Tuyền liếc nhìn nó và Phong rồi nhìn về phía Dương, đúng là chẳng hiểu nổi tụi nó.

Ngoài hành lang bệnh viện

- Có chuyện gì vậy cháu?- Bà Tuyền hỏi

- Ngọccô ấy đang bị bệnh tim, nếu không có người hiến tim thì sẽ không sống được lâu- Dương nói, nhìn thẳng lên bầu trời trong xanh nhưng trong mắt anh bây giờ chỉ là một màu đen u ám.

Bà Tuyền nghe xong chân đứng không vững, bà chỉ mới tìm lại được con gái, bà không thể mất nó được

50. Chương 50: Quyết Định

Sau khi Phong về, bà Tuyền bước vào phòng của nó, nước mắt trào ra mà không ngăn lại được:- Mẹ, sao mẹ lại khóc vậy, con khỏe lại rồi mà, mẹ phải vui mới đúng chứ- Nó cười tinh nghịch làm mẹ nó càng đau lòng, không nở xa con.

- Con gái ngốc ạ- Bà ôm chặt lấy nó, ngay lúc này bà nghĩ bà sẽ hiến tim cho nó, cuộc đời bà cũng chẳng còn bao lâu, còn nó thì 1 tuổi lại tương đẹp đang chờ đợi nó trước mắt.

- Mẹ sao vậy mẹ, nói con nghe đi mẹ- Nó kéo tay mẹ. Bà nói hết bệnh tình của nó cho nó nghe.

- Tại sao, tại sao chứ, cuộc sống của con sao không bao giờ được vui vẻ hạnh phúc 1 ngày nào hết vậy, tại sao định mệnh lại trở trêu con như vậy chứ, con có làm gì sai đâu- Nó chìm sâu trong nỗi sợ hãi, chưa bao giờ bà thấy con gái mình như thế này cả. Bà ôm lấy nó
 - Con bình tĩnh lại đi- Nó vẫn vậy, đau đớn, sợ hãi bao trùm lấy nó.
 - Con sẽ chết phải không mẹ, con sẽ rời xa thế giới này vĩnh viễn phải không mẹ, con sắp chết rồi đó mẹ ơi- Nó cười, nụ cười thật đau đớn
 - Nghe mẹ nói đây, con sẽ không sao cả, còn có mẹ đây mà, mẹ sẽ đánh đổi mạng sống của mình để cứu lấy con, con sẽ không chết đâu, ngoan nín đi con yêu- Bà lau nước mắt cho nó.
 - Mất mẹ rồi con làm sao sống được đây, mẹ là người quan trọng nhất đối với con đó mẹ ơi, con không thể mất mẹ được- Nó lắc đầu nắm lấy tay mẹ nó.
- Đúng lúc đó, bác sĩ bước vào:
- Gia đình đừng lo lắng, đã có người tình nguyện thay tim cho bệnh nhân rồi
 - Ai vậy bác sĩ, tôi phải đến cảm ơn người ta mới được, gia đình tôi sẽ không bao giờ quên ơn cứu mạng này của người đó đâu- Bà Tuyên vui mừng, vội tay tay lau nước mắt.
 - Họ đồng ý cứu tôi mà chẳng lẽ không đánh đổi điều kiện gì sao? - Nó hỏi về lo lắng. Đúng! Trong cuộc sống này không ai cho không ai cái gì, mà đây là cả mạng sống của con người, điều này chẳng thể nào tin được.
 - Anh ta không muốn giữ bí mật về mình nên tôi không thể tiết lộ được, tối nay 9h máy bay sẽ cất cánh bay sang Mỹ để phẫu thuật, chúc cô may mắn nhé - Nói rồi bác sĩ bước ra để lại trong đầu nó rất nhiều điều thắc mắc, thật ra đó là ai?
 - Thôi chúng ta về nhà thu xếp đồ đạc rồi qua Mỹ thôi con- Bà cứ tưởng sẽ mất đi con gái mình nhưng điều kì diệu đã xuất hiện. Nó vẫn còn cơ hội sống.

51. Chương 51: Nhớ

Đến lúc này, nó mới tự hỏi bản thân mình, nó sống vì cái gì cơ, nó muốn tìm một lí do để sống tiếp. Nó nhớ lại những kỉ niệm trước đây giữa nó và Phong và nó muốn như trước.

Trước đây, mỗi buổi chiều đi học về, Phong đều đứng ở ngoài cổng chờ nó rồi chở nó về, nó thích được ngồi phía sau ôm chặt lấy anh, thích được áp mặt vào lưng anh, những giây phút đó thật tuyệt vời và ấm áp biết bao. Cứ mỗi buổi tối, Phong đều nhắn tin cho nó, chúc nó ngủ ngon, rồi nói yêu nó. Nó nhớ những lúc nó không nhẽo, đòi Phong làm đủ thứ nhưng anh vẫn chiều theo ý nó. Nó nhớ những khi nó buồn, Phong đều ở bên cạnh an ủi nó, làm cho nó cười. Có lần mãi lo chơi mà vấp phải cục đá ngã xuống đất làm chân bị chảy máu rất nhiều, lúc đó, Phong đã rất tức giận với nó, nhưng sau đó đã công nó về nhà mà không nói với nó 1 lời nào, nó thì cũng chẳng biết phải nói gì. Tối hôm đó, Phong không nhắn tin cho nó nữa, nó ngồi đợi tin nhắn của anh...9h...9h30...10h...10h30, nó vẫn ngồi đó đợi rồi nó quyết định nhắn tin cho Phong

- Em xin lỗi mà
-- Im lặng
- Tha lỗi cho em nha anh, em hứa lần sau em sẽ không chạy như vậy nữa đâu!
-- Im lặng
- Nha anh, trả lời đi mà, năn nỉ luôn đó, đừng giận em nữa mà :50.jpg::50.jpg::50.jpg:
- Em có biết anh lo cho em lắm không, lần sau mà con như vậy nữa thì anh giận em thật đó

- Hjhj , em biết anh thương anh nhất mà, ơ mà em đói bụng rồi, anh dẫn em đi ăn đi:55.jpg::55.jpg::55.jpg:
- Khuya rồi đó, ngủ đi
- Không, em không chịu đâu cơ, đang đói làm sao ngủ được, đi mà, nha anh :7.jpg::7.jpg::7.jpg:
- Ủ, ở nhà đó, anh qua đón

Thế là nó và Phong đã có những phút giây hạnh phúc bên nhau. Nó còn nhớ mỗi lần nó bị tụi Hà ăn hiếp, bắt nạt thì Phong luôn là người đứng ra bảo vệ nó. Nó nhận ra, đằng sau con người nghịch ngợm, phá phách kia là 1 con người khá là hoàn hảo. Nó nhớ, nhớ tất cả. Khi đó, nó thật trẻ con làm sao, khác hẳn nó bây giờ. Nó chợt cười khi nghĩ về Phong, nó biết nó còn yêu Phong nhiều lắm. Còn Dương thì sao? Từ khi Phong quay lại thì tình cảm nó dành cho Dương dần dần biến mất. Nó mệt rồi ngủ thiếp đi và Phong là người xuất hiện trong giấc mơ của nó. Nó sợ làm tổn thương Dương nhưng người nó yêu lại chính là Phong.

52. Chương 52: Ý Chí Của Cuộc Sống

Sáng hôm sau, tại Mĩ

Cánh cửa phòng phẫu thuật đang từ từ khép lại.

Nó cố trấn an bản thân mình khỏi nỗi sợ hãi nhưng nó biết tận sâu trong tâm hồn nó, nó vẫn đang rất sợ.

Đôi mắt nó dần dần nhắm lại, ca phẫu thuật cũng đang được tiến hành.

Bỗng nó cảm nhận được sự lạnh buốt của xung quanh, đôi mắt nó hé dần ra:

- Tội quá- Nó khẽ nói

Nỗi sợ hãi và đau đớn nó nghĩ là mình đã chôn sâu tận tâm hồn nhưng giờ lại ùa về. Khung cảnh xung quanh nó chỉ toàn là 1 màu đen mù mịt, những cơn gió nhẹ thoảng qua, âm u như 1 cánh rừng hoang cả ngàn năm chưa có 1 bước chân người chạm đến. Nó bước, từng bước như 1 kẻ mù loà. Bất chợt, từ phía sau, có 1 thứ nước gì đó bắn vào người nó, 1 mùi tanh nồng nặc bốc ra:

- MÁU

Nó thét lên trong sợ hãi vội quay lại. Trước mặt nó là khung cảnh đáng sợ của buổi tối hôm đó. Chính lúc này, nó nhận ra rằng, nơi âm u đáng sợ này không phải là chốn xa lạ nào mà nó đang ở trong nỗi sợ hãi và đau đớn của nó. Nó hét toáng lên, nước mắt tuông ra hoà lẫn với máu. Chưa bao giờ nó cảm thấy bản thân mình dơ bẩn như lúc này. Nó lạnh, nó đau, nó sợ và nó ghét cảm giác này. Rồi 1 đôi bàn tay ấm, ấm lấm lấm nắm chặt lấy 1 tay của nó. Như người lạc giữa sa mạc tìm thấy nước, nó vội lấy tay còn lại đặt lên đôi tay ấm áp đó nhưng đôi tay đó biến mất. Là ảo giác ư? Nó nhìn xung quanh, nhưng nó chẳng cảm nhận được ai cả. Nó cần 1 ai đó động viên nó lúc này lắm nhưng đây là nỗi sợ hãi và nỗi đau của nó làm sao người khác vào được chứ. Đúng! Nó khẽ cười bản thân mình. Đây là lúc nó phải mạnh mẽ lên chứ không phải là lúc nó yếu đuối thể này.

Nó đứng dậy, cuộc sống của nó thì phải do nó làm chủ, không trông chờ vào người khác được. Nó không phải là cô bé Nga yếu đuối, dễ bắt nạt ngày nào, không phải là tiểu thư Kim Anh của tập đoàn Kim Hoàng kiều sa, cao quý mà nó chính là Kiều Ngọc mạnh mẽ, kiên cường, dũng cảm. Nó bước đi như 1 viên ngọc chói lòa rực lên trong bóng đêm, bước qua những nỗi đau của quá khứ, dẫm nát nỗi sợ hãi của tâm hồn. Có ý chí nó sẽ vượt qua tất cả, mỉm cười vui vẻ. Đột nhiên, nó vấp phải cái gì đó rồi ngã xuống, đó không phải mặt đất chông chênh như lúc này mà là những cây nhỏ nhọn vuốt. Tay, chân cả người nó bung máu ra, tim nó chợt đau như ai đó cào xé, chốc lát lại cảm thấy rất rát như ai xát muối vào. Nó càng quằn quại thì máu trên người nó chảy ra càng nhiều. Trước mắt nó hiện ra dày đặc những hình ảnh đáng sợ: cảnh tượng cha cô bị 1 đám côn đồ giết chết máu bắn tung toé cả người cô lẫn mẹ cô, 1 cô bé 2 tuổi bị bắt cóc đang khóc thảm thiết kêu mẹ, những trò trêu ghẹo 1 cô bé 12 tuổi yếu đuối, tiếng kêu cứu tuyệt vọng của cô giữa đêm tối rồi trôi dạt giữa dòng sông, ... mọi thứ hiện lên trước mắt nó như 1 con dao đâm thẳng vào ngực. Nó

muốn buông xuôi tất cả, nó nhắm mắt lại, thả cho cuộc sống của mình trôi nổi, cuộc sông này quá mệt mỏi với nó rồi.

Chính lúc nó tuyệt vọng nhất thì một giọng nói ấm áp vang lên:

- Ngọc à, cố gắng lên em nhé, em phải sống, nhớ lấy điều này, dù việc gì xảy ra thì anh vẫn mãi bên cạnh em, cùng em vượt qua tất cả, sẽ không bao giờ buông tay em ra, anh đã thất hứa 1 lần, anh không muốn có lần thứ 2 đâu, đừng buông xuôi cuộc sống của mình em nhé, anh biết em đang nghe anh nói phải không?

Là Phong, anh đã ở bên cạnh nó lúc nó cần nhất và cũng là nghị lực cho nó bước tiếp, quên mọi sợ hãi, nó nhắm mắt lại cảm nhận ánh sáng tâm hồn bằng trái tim mình và nó chạy, chạy thật nhanh, đau đớn sợ hãi đều biến mất. Ánh sáng hiện ra trước mắt nó, nó cười nụ cười của hạnh phúc vì nó biết bản thân mình đã thắng.

Bác sĩ bước ra khỏi phòng:

- Quả thật quá kì diệu, tưởng chừng như mất hy vọng nhưng 1 sức mạnh kì diệu nào đó đã giúp cô bé vượt qua hết nỗi sợ hãi- Đó là sức mạnh của tình thân và tình yêu.

53. Chương 53: Hy Sinh Thâm Lặng

Nó từ từ mở đôi mắt nhìn xung quanh:

- Em tỉnh rồi hả- Phong đang ngồi bên giường nó, tay nắm chặt lấy tay nó, nó có thể thấy được anh rất lo cho nó, đôi mắt anh đã nói lên tất cả.

-...- Nó im lặng không nói gì chỉ khẽ cười, cười vì Phong đã ở bên cạnh nó, cười vì nó đã vượt qua được nỗi sợ hãi và nỗi đau. Phong bước đến hôn lên trán nó rồi lấy trong túi ra một bức thư đưa cho nó:

- Em đọc đi, là của Dương gửi cho em đấy- Nó cầm lấy bức thư mở ra xem

"Có lẽ khi em đọc những dòng chữ này thì anh đã đi xa lắm rồi. Anh xin lỗi vì đã không cho bác sĩ nói với em rằng anh chính là người đã cứu em vì anh biết em sẽ không để anh hi sinh vì em như vậy đâu. Em đừng tự trách bản thân mình nhé, anh ra đi 1 phần là vì em, còn 1 phần là vì Hằng em à!

Đến bây giờ anh mới biết được rằng, từ trước đến giờ anh chưa từng yêu em mà anh chỉ yêu hình bóng Hằng trong em thôi. Em với cô ấy rất giống nhau về tất cả. Anh ích kỉ quá đúng không? Anh đã suy nghĩ rất nhiều lần mới tìm được câu trả lời về tình cảm anh dành cho em. Anh sợ mất em cũng không phải vì yêu mà anh sợ "Hằng" sẽ biến mất lần nữa, anh sợ lắm.

Từ khi em gặp lại Phong thì anh nghĩ anh sẽ giành lấy em nhưng sau đó lại có thứ gì đó ngăn anh lại, đó là tình yêu của anh đối với Hằng. Và anh cũng thấy em yêu Phong nhiều hơn anh, hay có lẽ em cũng không yêu anh. Chỉ có anh ta mới mang lại hạnh phúc và cuộc sống tốt đẹp cho em thôi.

Có những đêm anh mơ thấy cô ấy, trong mơ Hằng vẫn cứ gọi tên anh, cô ấy nói nhớ anh, cô ấy muốn anh đến với cô ấy lần nữa nên vì Hằng anh sẽ buông xuôi tất cả.

Anh mệt mỏi với thế giới này lắm rồi, anh muốn tìm 1 lối thoát và anh cũng mong em hạnh phúc nên anh đã chọn con đường này. Hãy trân trọng những gì em có nhé, đừng để như anh, đến khi mất đi mới thấy hối hận. Chúc em hạnh phúc, mãi là anh trai của em! Vĩnh biệt, nếu kiếp sau gặp lại thì anh muốn mình sẽ là anh trai của em đấy."

Đọc xong bức thư mà nước mắt nó ứa đầm trên khoé mi, Phong ôm chặt nó vào lòng, tiếp cho nó sức mạnh:

- Mọi chuyện đã kết thúc hết rồi, từ bây giờ chúng ta sẽ luôn ở bên cạnh nhau, anh sẽ bảo vệ, che chở cho em, không bao giờ rời xa hay bỏ mặc em đâu, anh hứa đấy.- Nằm trong vòng tay ấm áp của Phong nó ngủ đi, môi vẫn hiện lên 1 nụ cười, đó là nụ cười hạnh phúc.

54. Chương 54: Kết Thúc

5 năm sau

Hôm nay, nó và Phong sẽ đến đón chị Huyền về nước.

- Chào em gái, lâu quá không gặp em, chị nhớ em quá, để chị xem nào, em càng ngày càng đẹp ra đó.
- Chị cũng vậy thôi- Nó cười tinh nghịch
- Chị xin lỗi vì lúc em đám cưới chị không về được, kết hôn gần 2 năm rồi mà chị vẫn chưa có cháu để bông nê – Chị Huyền nói làm mặt nó đỏ lên trông mới đáng yêu làm sao.
- Nói em mà chị còn chưa có người yêu kìa- Nó trăn cổ cãi lại

Thế là 2 chị em nó nắm tay tung tăng đi dạo phố, nói cười vui vẻ.

Buổi tối

- Huyền, con về rồi, đi bỏ mẹ suốt 5 năm trời giờ mới chịu về nè- Bà Tuyền đứng ngoài cổng chờ 2 chị em nó về này giờ
- Thôi mà mẹ, con có mua quà ẹ nè, thôi mình vào ăn tối đi, con đói bụng lắm rồi- Huyền nắm tay mẹ kéo vào nhà.
- Coi con nè- Bà Tuyền mắng yêu rồi đi vào nhà với Huyền
- Chị Huyền về rồi quên con luôn cơ đấy- Nó giở giọng nhõng nhẽo
- Thôi còn anh đây nè, có vào nhà ăn tối không thì bảo- Thế là Phong khoát tay lên vai nó đi vào nhà trông rất hạnh phúc.

Sáng hôm sau

- Ngọc nè, bây giờ em đi thăm mộ anh Dương với chị không? – Huyền
- Cũng được, dù sao em cũng đang rảnh mà- Thế là 2 chị em nó đi ra mộ thăm Dương vừa lúc gặp bé Phương và bà Hoa cũng ở đó
- Con chào bác, bé Phương càng lớn càng xinh ra đấy nhĩ- Huyền tươi cười chào hỏi.
- Em chào chị, chị về bao giờ vậy- Phương cười nhẹ, đáp lại Huyền, từ ngày Dương đi gánh nặng công ty đổ hết lên đầu Phương, cô không còn trẻ con như trước mà là 1 con người rất kiên cường và quyết đoán, pha chút lạnh lùng.

Còn về bà Kiêu, sau khi Dung mất, lúc đầu bà rất tức giận nhưng sau nhờ sự khuyên bảo của bà Hoa mà bà đã vứt bỏ oán hận, bà bán cả cơ ngơi do mình vất vả gây dựng, đem số tiền đó đi làm từ thiện, chỉ mong con gái của bà- Dung kiếp sau sẽ có 1 cuộc sống tốt đẹp hơn, không vì ghen tức mà đánh mất bản thân để rồi phải có kết cục thế này. Bà muốn vào chùa, tìm nơi thanh tịnh để sám hối tội lỗi của bản thân.

Còn về nó, cuộc sống của nó bây giờ rất hạnh phúc rồi, sống trong vòng tay yêu thương của gia đình và Phong. Đối với nó, vậy là đủ rồi, nhưng hạnh phúc nhỏ nhoi đó nó đã phải trả cái giá thật đắt trong quá khứ.

~Hết

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-khong-the-doi>